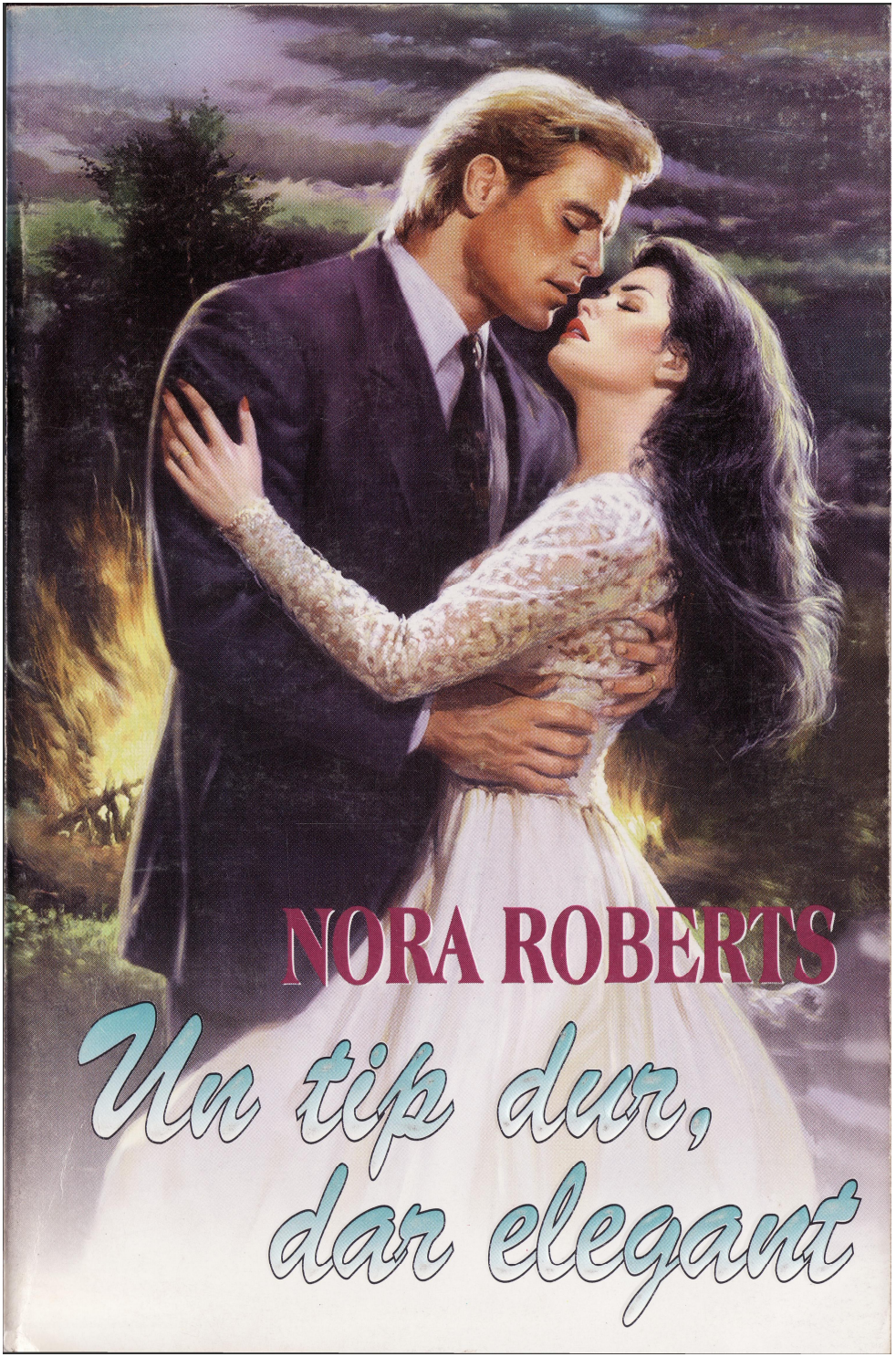
NORA ROBERTS
Un tip dur, dar elegant

Nora Roberts

Un tip dur, dar elegant

Traducere de Eva Dalacu
Editura Miron
București

For Now, Forever
By Nora Roberts

© Copyright 1987 by
Nora Roberts

©Copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloc - electronic sau mecanic - inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

ISBN 973-95057-6-4

Prolog

— Mamă!

Anna Mac Gregor se agăţă de mâinile fiului ei, în timp ce el cădea la picioarele ei. Panica, teama, amărăciunea o copleşeau, dar îşi adună toată voinţa. Nu-şi va pierde autocontrolul. Nu acum. Era imposibil. Sosiseră copiii ei.

— Câine.

Îi mângâie părul. Faţa îi era marcată de nelinişte, petrecuse ore înspăimântătoare şi ochii îi erau întunecaţi şi îngroziţi. Câine remarcă, spre marea lui nelinişte, că n-o văzuse niciodată înainte atât de speriată pe mama lui. Niciodată.

— Cum te simţi?

— Bine.

Ea ştia ce aştepta el şi îi depuse o sărutare pe obraz.

— Mult mai bine acum, că ai sosit.

Diana, nora ei, se aşeză alături de ea şi îi petrecu un braţ pe după umeri. Fulgii de zăpadă îi udaseră părul lung cu reflexe de un negru-albăstrui. Anna inspiră profund, înainte de a întoarce capul spre Câine.

— Aţi venit foarte repede.

— Am închiriat un avion.

În spatele adultului, avocat celebru şi tânăr tată, era însă un băieţel care voia să-şi strige indignarea. Daniel era invulnerabil, el reprezenta clanul Mac Gregor în întregime. Pentru totdeauna. Nu reuşea să şi-l imagineze învins, într-un pat de spital.

— E grav? întrebă Câine cu o voce răguşită.

Ea era medic şi putea să dea un diagnostic precis: coastele rupte, probleme de sufocare, hemoragie internă, pe care

colegii ei încercau s-o oprească chiar în acest moment… dar era totodată mamă.

— E în sala de operaţii.

Reuşi să afişeze un surâs stins.

— E un bărbat solid, Câine, şi doctorul Feldstein e unul dintre cei mai buni chirurgi din acest stat. Ce face Laura?

— L-am încredinţat-o lui Lucy Robinson, zise Diana cu voce liniştită.

Îi cunoştea bine pe cei ce-şi stăpânesc emoţiile, deoarece ea însăşi era înzestrată de la natură cu o mare discreţie. Mângâie încetişor mâna Annei.

— Nu-ţi face griji, totul o să fie bine.

Anna îi adresă o privire recunoscătoare.

— Voi îl ştiţi pe Daniel. Laura e prima lui nepoată. Când se va trezi, ne va înnebuni cu întrebările.

Îşi va reveni, trebuie! Anna se agăţă cu toată forţa de această idee.

— Anna…

Părea dintr-o dată aşa mică, aşa fragilă, se gândi Diana.

— Ai mâncat?

— Poftim?

Anna scutură uşor capul, apoi se ridică. De trei ore, Daniel era pe masa de operaţie. De câte ori operase ea însăşi, luptând să salveze o viaţă, în timp ce o rudă sau o persoană apropiată aştepta pe aceste culoare îngheţate? Luptase şi muncise pentru a îngriji şi uşura durerile, dar acum, când soţul ei era rănit, nu putea face nimic, decât să aştepte. Ca oricare altă femeie. Nu, nu exact, deoarece ea cunoştea mirosul sălii de operaţii, instrumentele, aparatele, sudoarea… ar fi vrut să strige, încrucişă braţele şi se îndreptă spre geam.

Va face tot posibilul să-l readucă la viaţă pe soţul ei, tehnica medicală nu era atotputernică, mai exista şi dorinţa lui, era sigură. Zăpada nu mai cădea. Ea făcea drumurile alunecoase şi periculoase. Ea era cea care-l orbise pe un tânăr care pierduse controlul maşinii şi se strivise de mica cabrioletă cu două uşi a soţului ei. Strânse pumnii.

De ce *n-ai luat limuzina? Ce căutai tu să dovedeşti cu acea jucărie de un roşu-aprins? Mereu gata să faci nebunii…* Gândurile îi rătăciră în trecut, mâinile i se destinseră. Nu era oare unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de el şi îl îndrăgise timp de patruzeci de ani? Blestemat să fii, Daniel Mac Gregor, nimeni nu te-a putut împiedica vreodată să faci totul după capul tău.

Anna îşi şterse ochii cu un *Kleenex,* împărţită între râs şi plâns. De câte ori îl prevenise contra loviturilor sorţii? îl adora pentru că nu ţinuse niciodată seama.

Se întoarse brusc auzind paşi. Era Alan, fiul ei cel mare. Daniel se jurase, chiar înainte de a avea un copil, că unul dintre fiii lui va ajunge la Casa Albă. Deşi Alan era aproape de a împlini dorinţa tatălui său, era singurul care semăna cu mama sa. Oamenii clanului Mac Gregor erau puternici. Alan o strânse în braţe.

— Va fi fericit că ai venit!

Vocea Annei era calmă. Îşi înăbuşi o violentă dorinţă de a plânge.

— Dar te va certa că ţi-ai adus nevasta în starea în care este.

Anna îi surâse lui Shelby şi îi întinse mâna. Nora sa, cu părul ca flacăra şi cu privirea plină de dulceaţă, era însărcinată.

— Stai jos, Shelby.

— Întâi tu, mamă.

Shelby o conduse pe Anna spre un scaun şi Câine îi puse o ceaşcă cu cafea în mâini.

— Mulţumesc, murmură ea.

Cafeaua era tare şi fierbinte, dar ea nu-i simţea gustul. Anna ascultă vocile care răsunau de departe, paşii amortizaţi de tălpi de cauciuc. Spitalul… era în aceeaşi măsură casa ei ca şi fortăreaţa construită de Daniel pentru a adăposti familia lor. Se simţise întotdeauna în voie pe aceste culoare care miroseau a antiseptice. Acum ar fi vrut să fie la mii de kilometri depărtare.

Câine se plimba de colo-colo. Era în natura lui să se agite, se gândi Anna. Căuta mereu uşurarea angoaselor în acţiune. Cât de mândri fuseseră ea şi Daniel când câştigase primul proces. Alan era aşezat aproape de ea, liniştit. Suferea. O văzu pe Shelby luându-i mâna şi fu satisfăcută. Fiii ei aleseseră bine. Fiii noştri, se corectă ea încercând să comunice cu Daniel. Câine cu Diana lui cea placidă şi voluntară, Alan cu Shelby a lui, fantezistă şi independentă. Echilibrul într-o relaţie era la fel de important ca pasiunea. Ea îl descoperise la fel ca şi Câine, Alan şi Serena.

— Renal

Câine o prinsese deja pe sora lui în braţe. Cât se asemănau, remarcă Anna. Amândoi atât de subţiri şi îndrăzneţi. Dintre toţi copiii, Rena era cea care semăna cel mai mult cu tatăl său. Moştenise încăpăţânarea şi temperamentul lui coleric. Acum, fiica ei era şi ea mamă. Crescuseră toţi aşa de repede… Când se întâmplase? închise ochii câteva secunde.

— Şi tata?

Cu o mână, Serena se agăţă de” fratele ei, cu cealaltă îl ţinea

ferm pe soţul ei.

— E tot în sala de operaţie.

Vocea lui Câine era răguşită de încordare şi de prea mult fumat. Se întoarse spre Justin.

— Sunt mulţumit că ai venit. Mama are nevoie de noi toţi.

Serena îngenunche în faţa mamei ei, într-un gest care cerea ajutor şi protecţie.

— Va scăpa, e puternic şi încăpăţânat, declară Rena cu o voce sigură.

Dar privirea ei implora: spune-mi că merge bine, dacă o spui tu, o cred. Anna mângâie obrazul fiicei ei.

— Bineînţeles că va depăşi încercarea.

Ridică privirea spre Justin; era un jucător, ca şi Daniel.

— Crezi că se va lipsi el de o reuniune ca asta?

Serena începu să râdă nervos.

— Exact asta a spus şi Justin.

Justin îşi petrecuse braţul în jurul gâtului surorii lui, Diana; amândoi erau căsătoriţi cu câte un Mac Gregor. Serena se ridică şi merse spre cumnata sa.

— Ce face Laura?

— Foarte bine. L-a ieşit al doilea dinte. Şi Robert?

— O adevărată teroare.

Serena se gândi la fiul ei care deja îl adora pe bunicul lui.

— Cum te simţi, Shelby?

— Grasă.

Shelby surâse ca să-şi ascundă epuizarea.

— L-am chemat şi pe fratele meu.

Se întoarse spre Anna.

— Vor veni şi Grant cu Genni. Sper să nu vă deranjeze.

— Din contră, doar fac parte din familie.

Serena înghiţi cu greu.

— Papa va fi servit. Toate atenţiile sunt pentru el. Şi apoi, avem o noutate să va anunţăm.

Aruncă o privire spre Justin ca să-şi dea curaj.

— Aştept un copil. Trebuie asigurată descendenţa, cum spune tata.

Îşi ascunse faţa în umărul mamei ei.

— Daniel va fi aşa mândru, nu-i aşa, mamă?

— Bineînţeles.

Anna o sărută pe Serena pe amândoi obrajii. Familia, continuitatea, imortalitatea. Daniel, mereu Daniel.

— Se va gândi că dinastia lui continuă.

— Şi n-are dreptate? murmură Anna.

Anna simţi lacrimile urcându-i în ochi; cât de bine îşi cunoşteau tatăl.

— Evident, replică ea cu voce joasă.

Şuşoteau, mergeau în lung şi-n lat, beau cafea, în timp ce minutele se scurgeau. Anna puse ceaşca jos. Patru ore şi douăzeci de minute. Era mult prea mult. Lângă ea, Shelby inspiră profund. Anna puse mâna pe pântecul ei, înţelegând brusc ce se întâmpla.

— Cât timp e de când ai intrat în travaliu?

— Cred că două ore.

Shelby părea agitată şi puţin îngrozită.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu.

Şi ea îşi adăposti faţa la pieptul Annei.

— Mi-e foarte bine. În curând vom fi din nou împreună, cu toţii. Alan…

Întinse mâna spre soţul ei.

— Până la urmă n-o să am bebeluşul la spitalul din Georgetown.

El o privi cu atenţie, ca şi când n-ar fi auzit.

— Ce?

— Am să nasc foarte curând.

Surâse, văzându-l cum îşi încrunta sprâncenele.

— Logica nu merge cu viitorii nou-născuţi, Alan. Sunt gata.

Tot clanul se uni în jurul ei, oferindu-şi serviciile şi sprijinul. Cu calmul şi eficacitatea ei obişnuite, Anna chemă o infirmieră care reveni cu un fotoliu pe rotile şi o instală pe Shelby, în ciuda protestelor ei. Alan o ţinea de mână.

— Voi veni la tine de îndată ce va fi posibil, o asigură Anna.

— Spune-i lui Daniel că va fi băiat; o să am eu grijă.

Anna o privi dispărând cu Alan. În aceeaşi clipă îşi făcu intrarea doctorul Feldstein.

— Sam! strigă Anna repezindu-se spre el.

Justin îl reţinu pe Câine de umăr.

— Dă-i un minut, murmură el.

Feldstein îşi puse mâinile pe umerii prietenei lui. Ea nu era numai colega lui, chirurgul pe care îl respecta, era soţia unui pacient.

— E un bărbat rezistent.

Un val de speranţă o învălui pe Anna; se strădui să rămână calmă.

— Destul de puternic ca să scape?

— A pierdut mult sânge şi nu mai e tânăr, dar i-am oprit hemoragia. Câteva secunde am crezut că-l pierdem, dar a luptat să revină la viaţă.

Ea îşi încrucişă braţele la piept. De ce erau mereu îngheţate

coridoarele spitalului?

— Pot să-l văd?

— L-au dus la terapie intensivă. Anna… Nu e nevoie să-ţi spun că totul se va decide în douăzeci şi patru de ore.

— Mulţumesc, Sam, am să le vorbesc copiilor mei şi te voi reîntâlni.

Se întoarse cu paşi număraţi în sala de aşteptare.

— A ieşit din sala de operaţie, anunţă ea cu o voce aparent calmă. L-au dus în sala de supraveghere intensivă. Îl vom vedea când se va trezi. În seara asta rămân aici.

Se uită la ceas.

— Cred că nu va fi în stare să vorbească până mâine dimineaţă.

Nu putea să le dea mai multe speranţe.

— Aş vrea să coborâţi la maternitate să vedeţi dacă Shelby se simte bine. Apoi să vă întoarceţi acasă. Am să vă sun ca să vă dau noutăţi.

— Mamă.

Ea îl repezi imediat pe Câine.

— Fă ce ţi-am spus. Vreau ca tatăl vostru să vă vadă proaspeţi şi relaxaţi.

Apoi ieşi din încăpere.

Daniel visa. Era pierdut într-o lume de amintiri. Apoi luptă, căută să se reorienteze, să iasă din cocon. Când deschise ochii, o văzu pe Anna. Era şi acum la fel de frumoasă… Vru s-o atingă, dar nu reuşi să ridice mâna. Asta îl enervă, dar vocea Annei pluti până la el.

— Nu mişca, dragule. Stai liniştit şi vom aştepta amândoi.

Îi simţi buzele pe frunte.

— Te iubesc, Daniel. Mac Gregor, bătrân încăpăţânat.

El surâse şi închise ochii.

Capitolul 1

Un imperiu. Abia împlinise cincisprezece ani, că Daniel Mac Gregor îşi promisese să construiască unul şi să-l conducă. Întotdeauna îşi ţinea promisiunile.

La treizeci de ani lucra la al doilea lui milion cu aceeaşi înverşunare ca pentru primul. Când ajunsese în Statele Unite, cu cinci ani în urmă, nu avea decât economiile lui. Pusese bani deoparte trecând de la meseria de mâner la cea de contabil în antrepriza *Harnus McGuire.* Şi ambiţia lui crescuse.

Statura lui era regală; un metru nouăzeci înălţime şi optzeci de kilograme. Trebuise să se bată cu pumnii nu numai o dată, deoarece celorlalţi le plăcea să-l sfideze. Era renumit pentru temperamentul lui coleric, dar el însuşi se considera o persoană de o mare blândeţe. El nu se găsea frumos. Avea maxilare foarte puternice şi obrazul brăzdat de o cicatrice cauzată de o grindă care-i căzuse deasupra în mână. Era motivul pentru care îşi lăsase să-i crească barba şi părul, care era puţin cam lung pentru epoca aceea. Combinaţia îi dădea un aer sălbatic care-l satisfăcea în secret. Pometii erau înalţi, gura senzuală şi ochii de un albastru profund, mereu gata să strălucească de o scânteie de umor. Când surâdea, se luminau, dar când era mânios deveneau glaciali.

Era descris ca impozant şi voluntar. Nu-i plăcea să treacă neobservat. Era un jucător căruia îi plăcea îndrăzneala. Domeniul lui erau afacerile imobiliare, iar bursa era masa lui verde. Intuiţia îl servise şi şansa fusese de partea lui. Deşi se

născuse sărac, Daniel Mac Gregor nu adora banul. Îl folosea şi-l făcea să circule. Asta îi dădea putere, iar lui îi plăcea puterea.

Investise mai ales la New York şi Los Angeles, dar alesese Bostonul ca să se instaleze. Aprecia stilul Bostonului, cu farmecul lui din vremuri vechi, cu demnitatea şi chiar cu snobismul lui. Provenea dintr-o lungă linie de războinici şi era mândru de asta. Avea intenţia să aibă copii pentru a-i continua opera. Un imperiu nu prezenta interes dacă nu era împărţit cu familia. Şi pentru a începe, avea nevoie de o soţie. Cu aceste gânduri se dusese la balul de vară al familiei Donahue.

Detesta să se stranguleze cu cămaşă şi cravată şi suspină înnodând-o pe aceasta din urmă. Spera ca Cathleen Donahue să aprecieze acest efort.

— Domnule Mac Gregor…

Cathleen tocmai absolvise cursurile unui „finishing School" din Elveţia şi ştia să servească ceaiul, să brodeze cu mătase şi să flirteze cu eleganţă.

— Sper să nu te plictiseşti la mica noastră serată.

Avea o faţă de porţelan şi părul ca inul.

— O apreciez cu atât mai mult acum că eşti alături de mine.

Fustele de tafta ale lui Cathleen foşniră în timp ce lua loc lângă Daniel la capătul mesei mari ce servea ca bufet. Acum, oricine s-ar opri ca să se servească cu caviar sau cu spumă de somon, îi va vedea împreună. Se întoarse uşor pentru a se privi în oglindă şi hotărî că ceea ce vedea nu-i displăcea.

— Tata mi-a spus că vă interesează un capăt de faleză pe care o are el alături de Hyannis Port.

Bătu din gene.

— Sper că n-aţi venit aici în seara asta pentru a discuta

afaceri.

Daniel luă două cupe de şampanie de pe un platou, ţinut de un servitor, şi regretă în tăcere whisky-ul său. Bând, studie faţa lui Cathleen. Ea se descurca în afaceri şi părea a fi la curent cu toate. Asta îl jena. Pentru el, o bună soţie trebuia să se ocupe de copiii ei şi să ţină casa, atâta tot.

— Nu, prefer să discut cu o femeie tânără. Te-ai plimbat pe faleză?

— Da, dar îmi place mai mult oraşul. Vei asista la dineul de la familia Ditmeyer săptămâna viitoare?

— Dacă sunt la Boston.

— Nu te mai opreşti din voiajuri.

Ea surâse. Un soţ prins de frecvente deplasări i-ar fi convenit perfect.

— Trebuie să fie foarte interesant.

— Şi dumneata vii de la Paris.

Flatată că i-a remarcat absenţa, Cathleen radia.

— N-am petrecut acolo decât trei săptămâni. După părerea mea nu-i suficient. Nu m-am oprit din vizitarea magazinelor. N-ai idee câte rochii am încercat, până am ales-o pe asta.

El o examină cu atenţie. Bineînţeles, asta şi căutase Cathleen.

— Găsesc că a meritat osteneala.

— Mulţumesc mult, replică ea, luând poză.

Gândurile lui Daniel începură să vagabondeze.

Ştia că femeile erau predispuse să se intereseze de cârpe şi de modă, dar ar fi preferat o conversaţie mai stimulantă. Văzând că-i pierdea atenţia, Cathleen îi atinse braţul.

— Aţi fost deja la Paris, domnule Mac Gregor?

Da, fusese la Paris şi constatase în ce măsură putea să fie

desfigurat de război un oraş. Drăguţa blondă care-i surâdea nu va fi niciodată interesată de astfel de probleme. Era normal. Se simţea totuşi vag nemulţumit.

Privi în jurul lui scânteierile bijuteriilor şi ale cristalurilor. Era un parfum în aer; cel al opulenţei. În cinci ani se obişnuise, dar nu uitase mirosul prafului de cărbune.

— Acum prefer America Europei. Tatăl dumitale ştie să organizeze o serată.

— Sunt fericită că-l aprobi. Îţi place muzica?

Lui îi lipsea cimpoiul. Orchestra de doisprezece muzicanţi în costume albe era puţin ţeapănă pentru gustul lui, dar nu lăsă să se întrevadă nimic.

— Mult.

Ea îi aruncă o privire languroasă, topindu-se sub genele lungi.

— Totuşi, nu dansezi.

Imediat, Daniel puse jos cele două pahare.

— Oh, dar deloc, miss Donahue.

Şi o conduse spre ring.

— Cathleen Donahue s-a pus pe vânat…

Myra Lombridge ronţăi un pateu de iepure şi se strâmbă cu un aer dispreţuitor.

— Bagă-ţi ghearele la loc, Myra.

Vocea era gravă.

— Nu-mi pasă dacă cineva e prost crescută, calculată sau chiar puţin stupidă, dar nu suport ca asta să se remarce într-un mod atât de evident.

Myra înghiţi un saleu, cu un suspin exasperat.

— Myra!

— Bine, mă opresc.

Se servi cu spumă de somon.

— Anna, ador rochia ta.

Anna aruncă o privire rochiei de mătase roz pe care o purta.

— Tu ai ales-o.

— Ţi-am spus că-mi plăcea.

Myra arboră un surâs satisfăcut.

— Dacă ai acorda tot atâta atenţie toaletelor tale câtă acorzi cărţilor, Cathleen Donahue n-ar avea de făcut decât să se ducă să se schimbe.

Anna izbucni în râs.

— Nu mă interesează Cathleen Donahue.

— Nici pe mine, dar ce crezi despre bărbatul care dansează cu ea?

— Uriaşul cu păr roşu?

— L-ai remarcat şi tu?

— Nu sunt oarbă.

Anna se întrebă în cât timp va putea să rămână în umbră, fără să se facă remarcată. N-avea decât o dorinţă: să se întoarcă acasă şi să citească jurnalul medical pe care i-l trimisese doctorul Hewitt.

— Ştii cine e?

— Nici pe departe.

— Daniel Duncan Mac Gregor. Tot Boston-ul se interesează de ei. Dacă ai fi fost numai un pic mai sociabilă, ai fi auzit vorbindu-se.

— Din fericire te am pe tine pentru a mă ţine la curent.

— Lată ultimele informaţii: e scoţian, ceea ce se vede de la prima privire. Şi dacă l-ai auzi vorbind… e ca şi când ai tăia-o prin furtună.

În acea clipă, Daniel scoase un râs răsunător.

— Nu e chiar civilizat, dar unele persoane găsesc că un milion de dolari merită osteneala să treci peste detalii.

Anna îl deplânse pe acest nefericit care era cântărit şi judecat în funcţie de contul din bancă.

— Sper că ştie că e pe cale să danseze cu o viperă, murmură ea.

— Oh, nu e prost. A cumpărat acţiuni de la *Old Line Savings and Loan* acum aproximativ şase luni. O operaţiune excelentă.

— Într-adevăr?

Anna ridică din umeri. Afacerile n-o interesau decât când era vorba de bugetul unui spital. Percepând o prezenţă la stânga ei, se întoarse pentru a-l saluta pe Herbert Ditmeyer.

— Ce mai faci?

— Bine. Sunt încântat să te văd.

Nu era foarte înalt, era slab, cu faţa ascetică a unui intelectual. Anna îl respectă şi-i aprecia simţul umorului.

— Vi-l prezint pe vărul meu Marx, continuă el. Anna Whitfield şi Myra Lombridge.

Orchestra atacă un vals şi Herbert luă braţul Annei. Ea adora să danseze şi Herbert era un cavaler excelent.

— Cred că sunteţi de felicitat, domnule procuror.

El surâse. Era tânăr pentru a ocupa un asemenea post şi n-avea intenţia să rămână aici.

— Nu ştiam că noutăţile din Connecticut ajung până la Boston.

El aruncă o scurtă privire vărului său, care dansa cu Myra.

— Eşti mulţumit?

— Oh, ăsta nu-i decât începutul, declară el pe un ton uşor. Şi pe tine peste un an o să te strigăm doctore.

— Un an… uneori mi se pare o eternitate.

— Nerăbdătoare, Anna? Asta nu-ţi seamănă.

Ba da, se gândi Anna, numai că o ascundea cu grijă.

— Nu e un secret pentru nimeni că părinţii mei îmi dezaprobă alegerea.

— Poate, dar mama ta nu pierde nicio ocazie să amintească tuturor că ai fost primită anul ăsta între primii zece din promoţia ta.

— Într-adevăr?

Anna era plăcut surprinsă, îi sunt recunoscătoare, dar cred că n-a renunţat la speranţa de a mă duce să-l întâlnesc pe Făt Frumos care mă va face să uit sălile de operaţii şi studiile mele scârboase.

Făcând o mişcare de rotaţie, se scufundă deodată direct în privirea lui Daniel Mac Gregor. Se crispă imediat. Apoi o străbătu un fior. Teamă? Era absurd. În timp ce dansa cu Cathleen se uita la Anna în aşa fel, încât orice fată tânără ar fi roşit. Anna îi întoarse privirea pur şi simplu, cu o răceală aparentă. El primi sfidarea şi un surâs lent i se desenă pe buze.

Ea îl observă cu o admiraţie detaşată. După ce el îi adresă un semnal imperceptibil unui bărbat de pe marginea pistei, Cathleen se trezi valsând cu un nou cavaler. Atunci, Daniel îşi croi drum prin mijlocul dansatorilor. O remarcase pe Anna de când pusese piciorul pe parchet. Când ea îl privise cu calmul care o caracteriza, inima îi era deja prinsă. Era mică şi delicată, părul ei şaten părea la fel de dulce ca mătasea, ochii erau de aceeaşi culoare, de un maro puţin auriu. Rochia roz îi îmbrăca frumos umerii rotunzi.

Cu încrederea în sine care îl caracteriza, Daniel îl bătu pe umăr pe Flerbert.

— Permiteţi?

În curând dansa cu Anna.

— Foarte abil, domnule Mac Gregor.

Era mulţumit că ea îi cunoştea numele.

— Mulţumesc, miss…?

— Whitfield, Anna Whitfield. E în aceeaşi măsură proastă creştere.

Vocea severă nu se potrivea deloc cu faţa ei încântătoare. Cum era nebun după surprize, Daniel izbucni în râs.

— Eu apreciez eficacitatea. Nu cred că v-am mai întâlnit, miss Whitfield, dar îi cunosc pe părinţii dumneavoastră.

— E posibil. Sunteţi de mult la Boston, domnule Mac Gregor?

— Nu chiar, pentru că trăiesc aici de doi ani şi nu de două generaţii.

Ea înclină uşor capul.

— Trebuie să urci la trei generaţii ca să aparţii într-adevăr acestui oraş, sau să fii deosebit de inteligent.

El o antrenă într-o serie de figuri care trădau o uimitoare uşurinţă pentru un bărbat de statura lui. Anna se destinse.

— Mi s-a spus că nu sunteţi prost, zise ea.

— Şi o să vi se mai spună.

— Într-adevăr?

Anna ridică din sprâncene.

— Ce bizar…

— Numai dacă nu înţelegi cum merge asta, explică el fără să se emoţioneze. Dacă nu ai pionieri în spatele tău, îţi e de-ajuns să ai bani.

Cele două forme de snobism o iritară pe Anna.

— Ce noroc aveţi să puteţi cataloga societatea într-un mod

atât de simplu.

Vocea ei, care trăda un oarecare dezinteres pentru conversaţie, aduse un surâs pe buzele lui Daniel. Fata nu era proastă şi nu semăna deloc cu Cathleen Donahue, vânătoare de dotă, lipsită de subtilitate.

— Faţa dumneavoastră seamănă cu o camee pe care o purta bunica mea în jurul gâtului.

— Mulţumesc, domnule Mac Gregor, dar de ce nu păstraţi aceste complimente pentru Cathleen? în mod sigur, ea e mult mai sensibilă.

Un nor umbri ochii lui Daniel care păru deodată impozant şi sălbatic.

— Sunteţi o femeie cu limba rece. Admir o tânără. Fată care se exprimă fără ocolişuri… până la un oarecare punct.-

— De ce punct e vorba, mai exact, domnule Mac Gregor?

— Cel dincolo de care feminitatea are de suferit.

Înainte ca ea să fi avut timp să reacţioneze, el o condusese pe terasă. În condiţii normale, reacţia Annei ar fi fost aceea de a se scuza, după care s-ar fi eclipsat. În loc de asta, rămăsese pe loc, cu un braţ al lui Daniel încă petrecut în jurul taliei. Clarul de lună mângâia bătrânele pietre şi mirosul trandafirilor îmbălsăma aerul.

— Sunt convinsă că aveţi propria dumneavoastră definiţie a feminităţii, domnule Mac Gregor, dar am impresia că aţi uitat faptul că trăim în secolul XX.

Îi plăcea felul în care se sprijinea pe braţul lui, insultându-i cu o mare subtilitate.

— Am considerat întotdeauna că feminitatea e o constantă, miss Whitfield, şi nu o noţiune legată de modă.

— Văd.

Se depărtă ca să se sprijine de balustrada care domina grădina. Din depărtare, muzica părea incredibil de romantică. Realiză că era pe punctul de a se certa cu cineva pe care abia-l cunoscuse şi nu reuşea să pună punct acestei conversaţii. Învăţase să se simtă în largul ei cu bărbaţii, deoarece era singura femeie din promoţia ei. Ştia să le îndepărteze ego-ul şi să se prezinte cu fruntea senină în faţa criticilor nejustificate. Acum era acceptată de cea mai mare parte a colegilor. Totuşi, nu ignora că internatul nu avea să fie o plăcere.

— Sunt sigură că imaginea dumneavoastră asupra feminităţii e fascinantă, domnule Mac Gregor, dar nu am chef s-o discutăm. Vorbiţi-mi mai degrabă de ceea ce faceţi la Boston.

El nu ascultase nimic. Ochii Annei erau sumbri ca noaptea, pielea albă şi transparentă. Perdeaua părului se mişca blând. Când un bărbat e lovit de fulger, nu aude decât trăsnetul, se gândi Daniel.

— Domnule Mac Gregor?

Se simţi vag jenată, deoarece el avea un aer bizar.

— Da?

Ieşi din reveria lui şi înaintă un pas.

— Lucraţi la Boston, nu-i aşa?

— Exact. Cumpăr.

Îi luă mâna, deoarece contactul fizic era pentru el ceva indispensabil şi ţinea să se asigure că Anna era o fiinţă din carne şi oase.

— Şi vând.

Anna se distanţă din nou.

— Ce anume?

— Asta depinde. Ceea ce vreau.

Se apropie din nou şi ea simţi bătăile inimii accelerându-i-se.

— Pe scurt, vindeţi ceea ce nu vă mai place?

— Cu un anumit profit şi o uşurinţă deconcertantă.

Mai întâlnise ea vreodată o fiinţă atât de mulţumită de sine?

— Anumite persoane ar putea să vă taxeze pentru aroganţă, domnule Mac Gregor.

Ea îi vorbise cu un asemenea aer de inocenţă că el se imagină foarte bine sunând la uşă cu buchetele de flori şi cutii de bomboane în formă de inimă.

— Când un om sărac e arogant, se numeşte vulgaritate, miss Whitfield, când vine dintr-un mediu înstărit se numeşte stil. Eu aparţin ambelor categorii.

Ea îi aprecie francheţea, dar refuza să cedeze.

— Nu m-am gândit niciodată că aroganţa se schimbă cu moda şi aerul timpului.

El scoase o ţigară de foi din vestă şi o observă cu atenţie.

— Aţi câştigat prima manşă.

Flacăra brichetei izbucni. Ea îşi spuse că el era poate periculos. Mândria îi interzicea să mai continue în această conversaţie riscantă, dar regreta aceasta deoarece găsea că discuţia lor lua o întorsătură interesantă.

– Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, domnule Mac Gregor, mă tem ca absenţa noastră să nu fie remarcată şi cred că ar fi mai bine să mergem la ceilalţi invitaţi.

El îi luă braţul cu o anumită bruscheţe şi cu aere de proprietate.

Ea îi aruncă privirea unei ducese inoportunate de un valet. Confruntaţi cu o asemenea dezaprobare senină, cea mai mare parte a bărbaţilor ar fi dat înapoi bâlbâind scuze ridicole.

Daniel îi adresă un surâs larg. Lată o fată cu personalitate, se gândi el, genul care te face să te simţi nesigur pe picioarele tale.

— O să ne revedem, miss Whitfield.

— Poate.

— O jur.

Îi duse mâna la buze şi văzu o scânteie de pasiune strălucind în ochii ei, dar pe care şi-o stinse repede.

— Încă şi încă.

— M-ar mira să avem multe ocazii să ne mai vedem: nu rămân decât două luni la Boston. Acum dacă vreţi să mă scuzaţi…

— De ce?

El nu-i lăsă mâna şi ea se forţă să-şi ascundă tulburarea.

— Nu înţeleg întrebarea dumneavoastră.

— De ce nu rămâneţi decât două luni la Boston?

El şi-o imagină fugind să se mărite cu un necunoscut.

— Mă întorc în Connecticut ca să-mi termin studiile medicale.

— Veţi fi infirmieră?

Vocea exprima mirarea unui bărbat care nu aprecia deloc femeile care lucrau.

— Nu, chirurg. Mulţumesc pentru dans.

El o ţinea ferm.

— Aveţi intenţia să-i deschideţi pe oameni pentru a-i privi înăuntru?

Ea izbucni în râs.

— Vă bateţi joc de mine.

— Vă asigur că sunt mult mai amuzantă când încerc să glumesc. Bună seara, domnule Mac Gregor.

— A fi doctor e o muncă de bărbat.

— Opinia dumneavoastră e interesantă, totuşi cred că n-are niciun motiv să fie catalogată drept o muncă de bărbat dacă o femeie e capabilă s-o facă.

— Ce idioţenie! mormăi el trăgând din ţigară.

Ea se îndreptă spre sala de bal, fără să arunce măcar o privire în urmă. Era prost crescut, brutal şi ridicol. El o urmări din ochi; era glacială, pretenţioasă şi grotescă.

Erau amândoi fascinaţi.

Capitolul *2*

— Povesteşte-mi tot.

Anna îşi puse sacul pe faţa de masă albă şi surâse băiatului grăbit.

— Dă-mi un cocktail cu şampanie.

— Două, hotărî Myra aplecându-se spre prietena ei. Deci?

Fără să se grăbească, Anna aruncă o privire fermecătorului restaurant decorat în nuanţe pastel, îl găsi liniştitor şi confortabil. Asta o odihnea după graba cursurilor şi examenelor.

— În Connecticut îmi lipseau mult locuri ca acesta. Sunt fericită că l-ai ales.

— Anna…

Myra nu vedea niciun motiv să piardă timpul cu vorbării inutile.

— Te ascult.

— Poftim? replică Anna amuzându-se grozav de strălucirea de frustrare din ochii prietenei sale.

Myra luă o ţigară şi o aprinse.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat între tine şi Daniel Mac Gregor.

— Am valsat.

Anna luă meniul şi îl examină atentă.

— Şi?

Coborî uşor cartonul.

— Ce?

— Anna!

Myra se întrerupse în timp ce li se servi consumaţia.

— Ai stat destul de mult pe terasă cu el.

— Într-adevăr?

Îşi bău şampania, se hotărî pentru o salată şi închise meniul.

— Perfect.

Cu o îndrăzneală afectată, suflă fumul ţigării în tavan.

— Se pare că aţi descoperit totuşi un subiect de conversaţie.

— Fără îndoială.

Chelnerul luă comanda. Fierbând de nerăbdare, Myra ceru o langustă Newburg, spunându-şi că era cazul să intre la regim din seara aceea.

— Ei bine, despre ce aţi vorbit?

— Mi se pare că-mi amintesc că era vorba de feminitate.

— Presupun că Mac Gregor are opinii ferme asupra acestui subiect.

— Domnul Mac Gregor e un urs încăpăţânat şi nemulţumit.

Încântată, Myra îşi puse bărbia în mâini. Voalul pălăriei îi cobora chiar sub ochi, dar nu-i ascundea entuziasmul.

— Încăpăţânat, fără îndoială, dar în rest… mă uimeşti.

— Admiră femeile care-şi exprimă opiniile, dar până la un anumit punct… până la un anumit punct! repetă ea scandalizată.

Puţin descumpănită, Myra ridică din umeri.

— Îl credeam altfel.

— Bărbaţi ca el consideră femeile ca un subsidiar al virilităţii lor. Totul merge bine cât coci prăjituri, legeni copii şi le încălzeşti aşternutul.

Myra se sufocă înghiţindu-şi cocktail-ul.

— Ce vehemenţă! S-ar spune de fapt că te interesează.

Anna se răsturnă pe scaun.

— E arogant şi prost crescut, reluă ea pe un ton mai cald.

— Poate, dar eu prefer un tip insolent unui individ care mă plictiseşte de moarte.

— În această privinţă, e surprinzător. Ai remarcat cum a manevrat cu Cathleen?

Ochii Myrei se aprinseră.

— Nu.

— L-a făcut semn unui prieten s-o invite, aşa ca el să poată întrerupe dansul meu cu Herbert.

— Nu e rău, declară Myra râzând.

Privi langusta cu ochi strălucind de poftă.

— Ştii, Anna, ar trebui să fii flatată.

— Flatată?

Anna înfipse cu furie furculiţa în salată.

— Nu sunt deloc.

— E un bărbat important şi e foarte atrăgător în felul lui. Toată lumea ştie în ce fel i-ai respins pe toţi tinerii fermecători din Boston, distinşi şi sofisticaţi cât încape. S-ar putea să cauţi de fapt altceva.

— Nu mă gândesc decât la cariera mea, Myra. Aceşti domni nu mă interesează.

— Draga mea, există întotdeauna puţin timp şi pentru

bărbaţi.

Se servi din nou cu generozitate din langustă.

— Nu eşti obligată să-i iei în serios.

— Îţi mulţumesc pentru sfat.

— Nu eşti decât o încăpăţânată.

— Sunt eu însămi şi asta nu e uşor.

— Anna, ştiu foarte bine ce înseamnă pentru tine studiile tale de medicină şi admir ceea ce faci, dar, oricum, trebuie să-ţi petreci vara la Boston. De ce să nu accepţi ca Daniel Mac Gregor să-ţi facă curte? Te va duce sigur în locuri interesante.

— N-am nevoie de un cavaler însoţitor.

— Nu, dar s-ar putea să-ţi fie de folos.

Myra mai luă o felie de pâine, spunându-şi că n-avea să mănânce decât jumătate.

— Spune-mi, Anna, părinţii tăi se încăpăţânează mereu să-ţi prezinte toate partidele din oraş?

— De când am sosit, suntem deja la a treia.

Încercă să pară amuzată.

— Favoritul e fiul cel mare al doctorului mamei. Crede că cineva care are cunoştinţe medicale ar putea să mă influenţeze.

— E frumos?

Anna ridică din umeri cu un aer agasat.

— Ascultă, adăugă Myra, ungându-şi o tartină cu unt, dacă ai frecventa pe cineva regulat, de exemplu pe Daniel Mac Gregor, ai fi liniştită.

Anna îi fură felia de pâine Myrei şi muşcă din ea înainte de a i-o înapoia.

— Ar fi necinstit.

— Ai evita astfel să iei ceaiul în fiecare zi cu un alt pretendent.

Anna scoase un suspin lung. Îşi dădea perfect seama că o lăsaseră să intre la facultate, pentru că se gândiseră că va ieşi în viteză după un semestru.

Şi dacă tanti Elsie n-ar fi insistat, n-ar fi părăsit niciodată Boston-ul. Elsie era sora mai mare a tatălui ei; o fată bătrână, excentrică, despre care se spunea că-şi mărise considerabil averea făcând contrabandă cu whisky în timpul prohibiţiei. Anna n-o condamna, cu atât mai mult cu cât tanti Elsie o numise „legatară universală", ceea ce îi dădea o totală independenţă financiară.

„Nu te mărita niciodată înainte de a fi sigură de bărbatul cu care te căsătoreşti", o sfătuise Elsie. „Dacă ai chef să fii chirurg, mergi până la capăt." Viaţa e prea scurtă pentru oamenii timoraţi. Foloseşte aceşti bani pentru a te realiza."

Acum visul ei era gata să se realizeze. Dar părinţii ei vor accepta cu greu ca ea să-şi facă internatul la spitalul din Boston, închiriind pentru aceasta un apartament.

— Myra, caut o locuinţă pentru la anul.

Myra se opri brusc, cu furculiţa în aer.

— L-ai spus tatălui tău?

— Nu. Cred că e timpul însă.

— Ai dreptate, dar e preferabil să-l pui în faţa faptului împlinit.

Chemă chelnerul.

— O spumă de ciocolată, te rog, cu multă cremă *chantilly*.

În agenţia lui, recent decorată, Daniel era aşezat în spatele unui birou enorm, din lemn de stejar, şi-şi aprindea o ţigară de foi. Încheiase o afacere care îi acorda majoritatea acţiunilor unei companii care fabrica televizoare. Daniel calculase că

ceea ce era acum o noutate urma să devină o necesitate în căminele americane peste câţiva ani. Pe de altă parte, această mică cutie cu imagini, îl distra mult. Dar proiectul lui major consta în a face să înflorească *Old Line Savings* pentru a organiza împrumuturi pe scară largă la Boston. Credea că era bine să pună în circulaţie banii acolo unde îi putea fructifica. Directorul băncii era oripilat, dar trebuia să se supună sau să fie demis. În aşteptare, Daniel avea alte proiecte în minte. În ce o privea pe Anna.

Îi cunoştea familia, tatăl ei era unul dintre avocaţii cei mai celebri din Statele Unite. Trebuise să facă afaceri cu el, dar în final îl preferase pe tânărul Herbert Ditmeyer. Acum, că acesta fusese ales procuror general al districtului, va fi obligat să-şi regândească politica. Maestrul Whitfield era poate răspunsul la problemele lui.

Casa familiei ei din Beacon Hill, fusese construită în secolul al XVIII-lea. Strămoşii ei erau pionieri care aparţinuseră dintotdeauna înaltei societăţi a Bostonului. Daniel respecta o linie solidă: aristocraţi sau muncitori, n-avea importanţă atâta timp cât curajul şi rezistenţa erau de partea acestor oameni. Anna Whitfield avea o origine excelentă. Prima condiţie pentru a fi o bună soţie era împlinită. Avea un cap bine făcut, solid pus pe umeri. Alegerea medicinei era un pic bizară, dar era o studentă strălucită. El n-avea intenţia să producă nişte copii pe jumătate idioţi. Pe de altă parte, era încântătoare şi avea caracter. O femeie supusă, care să-l asculte orbeşte, nu i-ar fi convenit lui Daniel, dar înţelegea în acelaşi timp să-şi afirme autoritatea şi să răspundă provocării lansate de ea. Trezise în el războinicul care aprecia întotdeauna o luptă loială.

Întâi trebuia să găsească punctele forte şi slăbiciunile adversarei sale. Apoi va juca pe ambele fronturi. Ridică receptorul.

Câteva ore mai târziu, Daniel îşi refăcea a treia oară nodul cravatei de mătase neagră. După informaţiile lui, Anna Whitfield mergea la un spectacol de balet cu prietenii ei. Daniel se felicită de a fi închiriat o lojă la teatru. Fluiera în timp ce cobora scara care ducea la primul etaj. Cea mai mare parte dintre oameni ar fi considerat o casă cu douăzeci de camere puţin excesivă pentru un celibatar, dar Daniel aprecia marile reşedinţe, cu ferestre înalte şi parchet ceruit. Casa avea stil, era dovada tangibilă a reuşitei sale.

Ajuns jos, Daniel urlă: „McGee!" şi încercă o plăcere absurdă auzindu-şi vocea răsunând de pereţi.

— Da, domnule.

McGee înaintă pe coridor, drept, demn, imperturbabil. Servise mai mulţi gentlemani, dar niciunul nu era atât de puţin convenţional şi generos ca Mac Gregor. În plus, era încântat să muncească pentru un scoţian.

— Cheamă maşina.

— Vă aşteaptă afară.

— Şampania?

— E în cutia cu gheaţă.

— Florile?

— Trandafiri albi, domnule. Două duzini, aşa cum aţi cerut.

Daniel se îndreptă spre uşă şi se întoarse în ultimul moment.

— Serveşte-te cu scotch, McGee, seara e a ta.

— Mulţumesc, domnule.

Daniel se înfundă în Rolls-ul argintiu. Grădinarul, care-i servea şi de şofer, îmbrăcase livreaua gri perlă, cu caschetă

asortată.

— Bună seara, domnule Mac Gregor.

Închise portiera şi şterse mânerul cu o piele de căprioară; patronul era ce! care cumpărase automobilul, dar el îl îngrijea ca pe propriul copil. Instalat în luxul liniştit al Rolls-ului, Daniel deschise o servietă şi examină un dosar, în drumul spre teatru. Dacă totul se petrecea cum prevăzuse, va fi în curând proprietarul acelui teren de la Hyannis Port. Falezele, granitul, iarba verde, îi reaminteau de Scoţia. Aici, îşi va construi casa, nimic nu se va putea compara cu ea. Apoi o va umple cu copii. Atunci se gândi din nou la Anna.

Trandafirii albi se odihneau lângă el, iar şampania se răcea într-o cutie refrigeratoare. Aceste flori erau preferatele Annei. Nu-i trebuise mult timp ca să descopere. Pentru Daniel era de neconceput ca Anna să-i reziste. El însuşi luase hotărârea şi ea se va hotărî în cel mai scurt timp. Satisfăcut, se sprijini de spătarul scaunului şi închise port documentul, în timp ce Steven oprea în faţa teatrului.

— Ne vedem peste două ore, îi zise el şoferului.

Înainte de a se îndepărta, luă o floare. Nu era rău să-şi înceapă curtea cu puţin în avans. În hol, luminile lustrelor sclipeau pe rochiile de mătase, pe bijuteriile de preţ. Perlele luceau, diamantele scânteiau şi peste tot se insinuau parfumurile ameţitoare ale femeilor. Daniel se plimba prin mulţime, preocupat. Talia şi prezenţa sa, adăugate manierelor sale dezinvolte, fascinau multă lume. Din când în când se oprea, schimba câteva cuvinte cu o cunoştinţă, căutând-o mereu pe Anna din priviri.

Când o observă în fine, simţi că i se taie respiraţia. Purta un bleu foarte pal care îi punea în evidenţă albeaţa ivorie a pielii.

Părul îi era ridicat cu piepteni. Semăna mai mult ca niciodată cu cameea bunicii lui. Aşteptă cu răbdare ca ea să întoarcă capul în direcţia lui şi atunci privirile li se încrucişară. Ea îl înfruntă cu calm, fără să roşească, fără să se agite.

Se apropie de ea cât se poate de natural şi îi oferi trandafirul.

— Miss Whitfield… pentru vals.

Anna ezită şi luă floarea, neştiind ce atitudine să adopte.

— Domnule Mac Gregor, nu cred că o cunoaşteţi pe prietena mea, Myra Lombridge.

— Încântată.

Myra nu era sigură că-i plăcea acest bărbat, dar instinctiv îl respectă.

— Am auzit vorbindu-se mult de dumneavoastră.

— Am tratat anumite afaceri cu fratele dumneavoastră.

Era mai mică de statură ca Anna, puţin dolofană, o fată interesantă, se gândi Daniel.

— El nu mi-a vorbit deloc despre dumneavoastră; Jasper e un adevărat sfinx.

— Lată de ce lucrez cu el. Vă place baletul, miss Whitfield?

— Mult.

Mirosi trandafirul într-un gest involuntar şi coborî imediat braţul, agasată.

— Personal nu mă pricep deloc, spuse el. Mi s-a spus că ajută mult să fii însoţit de o persoană competentă.

— Fără nicio îndoială.

— Mă întrebam dacă aţi putea să-mi acordaţi o mare favoare.

— Care?

— Am o lojă. Dacă m-aţi însoţi, aţi fi în mod sigur atât de

gentilă să-mi fiţi ghid.

Anna surâse.

— Aş fi făcut-o cu plăcere, dar suntem cu prieteni şi…

— Nu te ocupa de noi, interveni Myra, împinsă de un demon necunoscut. Ar fi păcat ca domnul Mac Gregor să asiste la „Giselle”, fără s-o aprecieze pe deplin.

Îi adresă Annei o privire şăgalnică.

— Vă sunt foarte recunoscător.

Un licăr de veselie se aprinse în ochii până atunci destul de reci ai lui Daniel.

— Miss Whitfield?

Daniel îi oferi braţul. Anna ezită, gata să strivească trandafirul şi să-i întoarcă spatele. Apoi hotărî că nu putea crea un scandal pentru un asemenea fleac. Daniel o conduse, aruncându-i Myrei o ocheadă discretă. Aceasta înfruntă grimasa Annei cu aceeaşi seninătate.

— Nu găsiţi bizar să închiriezi o lojă, când nu cunoşti nimic despre balet şi despre teatru?

— Asta face parte din standing şi îmi permite să-mi menţin relaţiile de afaceri. Iar seara asta n-o regret, într-adevăr.

— Aşteptaţi finalul spectacolului, ca să spuneţi asta.

Luară loc în lojă. Anna îşi puse trandafirul pe genunchi şi-l rugă pe Daniel să-i scoată şalul de dantelă. El îi fixă umerii goi cu oarecare emoţie. Anna încrucişă mâinile.

— Şi acum, pentru a vă lămuri prima scenă…

Cu un ton de profesoară povestind „Scufiţa roşie”, Anna îi spuse istoria Gisellei, fără să-i lase timp să scoată un cuvânt. Apoi se lansă într-o conferinţă despre dans destul de plicticoasă pentru a adormi pe oricine.

— Ah, se ridică cortina…

Satisfăcută de tactica ei de război, Anna se pregăti să profite de reprezentaţie. Din nefericire, nu reuşea să se concentreze. Nu îndrăznea să întoarcă capul, dar ghicea că el surâdea. Myra îi va plăti această festă urâtă, se gândi ea fără să reuşească să se destindă.

— E vorba de dragoste şi de ratarea şansei, nu-i aşa? murmură Daniel.

Era exact ce gândea ea. După toate cele, poate că nu era chiar aşa de barbar cum părea.

— Tema eternă a existenţei.

El surâse şi în penumbră părea şi foarte tandru şi foarte viril. Îşi puse mâna pe a ei.

— Trebuie să ne amintim, Anna.

În timpul antractului, n-o părăsi cu un pas, împiedicând-o să plece cu Myra. Când ea îşi reluă locul în lojă, se autoconvinse că o făcea din simplă politeţe. Curând era din nou transportată de dans şi de drama Gisellei. Clipea des. El îi întinse batista şi ea o luă cu un mic suspin iritat.

— E atât de trist, murmură ea..

— Poveştile triste au fost inventate pentru a fi apreciate mai bine cele care nu sunt.

Surprinsă, ea întoarse capul spre el, cu o lacrimă agăţată încă de gene. Când se aprinseră luminile, îşi regăsise stăpânirea de sine. Acceptă mâna întinsă de Daniel pentru a o ajuta să se ridice.

— Cinstit, n-am petrecut niciodată o seară atât de agreabilă.

Îşi puse buzele pe vârfurile degetelor ei.

— Mulţumesc, Anna.

Prudentă, ea îşi drese vocea.

— Sunt încântată. Cu permisiunea dumneavoastră, mă duc

la prietenii mei.

— Mi-am luat libertatea de a-i spune Myrei că te însoţesc acasă.

— Dar…

— Atâta lucru pot face şi eu. L-ai educat pe profanul care sunt în materie de balet. Mă întreb de ce n-ai făcut carieră în învăţământ.

Avea un mod fermecător de a râde de ea.

— E imprudent să dispui de cineva fără să ştii dacă n-are alte proiecte.

— Sunt la dispoziţia dumitale.

Era aproape de a-şi pierde răbdarea.

— Domnule Mac Gregor…

— Daniel.

— Apreciez oferta dumitale, dar pot foarte bine să mă întorc singură acasă.

— Anna, m-ai acuzat că sunt prost crescut, ce fel de bărbat aş fi deci dacă te abandonez în noapte în rochie lungă?

Tot vorbind, o condusese abil spre maşină.

— Ştim amândoi foarte bine ce fel de bărbat eşti.

— Exact. Bineînţeles, dacă ţi-e teamă, voi chema un taxi.

— Teamă? Te flatezi singur!

— În permanenţă.

Steven deschise portiera şi Anna se urcă în *Rolls,* surprinsă de mirosul de trandafiri.

— Treci pe la florărie înainte de a merge la teatru?

— Numai când conduc o femeie frumoasă.

Ea nu avu curajul să arunce trandafirii pe geam.

— Se pare că ţi-ai pregătit cu grijă planul.

Daniel făcu să sară dopul sticlei de şampanie.

— Exact.

— Myra pretinde că ar trebui să mă simt flatată.

— Myra e o fată inteligentă. Unde ai chef să mergi?

— Acasă.

Acceptă o cupă şi o bău pentru a se calma.

— Trebuie să mă scol devreme ca să merg la spital.

— Dar mi-ai spus că mai ai un an de studii înainte de a începe internatul.

— Fac un stagiu în care îndeplinesc mai mult sau mai puţin sarcinile unei infirmiere începătoare.

— O femeie ca tine n-ar trebui să facă nimic.

— Mi-ai spus deja părerea ta asupra subiectului.

— Nu-mi spune că-ţi place genul ăsta de muncă.

— Îmi place să ajut oamenii.

Ea îi întinse paharul.

— Nu e vorba de a face afaceri, ci de probleme umane. Fără îndoială, asta îţi depăşeşte imaginaţia.

El ar fi putut replica că vărsase sume enorme de bani pentru îmbunătăţirea serviciilor medicale pentru vechii lui tovarăşi mineri din Scoţia, dar n-o făcu.

— De ce nu te măriţi ca să ai copii?

— Crezi într-adevăr că o femeie este incapabilă să facă altceva decât să se ocupe de un bebeluş care o trage de rochie în timp ce altul îi creşte în burtă?

— O femeie are nevoie de o casă şi de o familie; ea ţine lumea în mâinile ei, în timp ce un bărbat trebuie să aducă bani.

— Un bărbat are de ales între familie şi o carieră. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Nu.

— Urmează-mi sfatul, Daniel, alege-ţi o tânără care nu-şi

pune prea multe întrebări şi n-a declarat război morilor de vânt.

— Imposibil.

Buzele ei se întinseră într-un surâs pe care şi-l reprimă imediat, citind în ochii lui Daniel sentimente pe care prefera să le ignore. Sorbi din nou din pahar.

— Această conversaţie e ridicolă.

— Poate.

Îi prinse faţa în mâini.

— Poate că nu. N-am intenţia să abandonez lupta, Anna.

— Nu se alege o soţie ca pe o nouă cravată.

— Sigur că nu. Prima e de neînlocuit.

— Ţi-ai pierdut capul.

Ea încercă să ridice mâna, dar Daniel o împiedică.

— Nici nu mă cunoşti măcar.

— Avem tot timpul.

— Eu nu. Florile, şampania şi clarul de lună nu mă impresionează şi…

— … Ai face mai bine să rămâi liniştită doar o clipă, declară el înainte de a-şi pune buzele pe ale ei.

Cum ar fi putut ghici că gura lui era atât de dulce? Statura lui masivă nu-l făcea totuşi neîndemânatic. O strânse în braţe cu o tandreţe şi o senzualitate care o tulburară. Se agăţă de umerii lui cu un geamăt. Daniel se aştepta la indignare, la priviri furioase, dar abandonul ei îl făcu total vulnerabil. Se lăsă în voia degetelor delicate pe care le simţea pe gâtul lui.

— Manierele tale nu se ameliorează, Daniel, declară ea când se separară.

— Trebuie să mă accepţi cum sunt.

— Sau să nu te accept deloc.

— La trandafirii, Anna. Îţi stau aşa bine.

— Bună seara, Daniel.

Ea nu aşteptă să vină Steven să-i deschidă portiera şi se eclipsă în noapte. Daniel luă o floare şi o mirosi lung. Apoi îşi turnă o cupă de şampanie şi o goli dintr-o dată.

Capitolul 3

A doua zi dimineaţa, Anna se duse la spital. Era fericită să facă parte din această instituţie. Pentru ea mirosul de antiseptice, pereţii albi, luminile crude erau sinonime cu speranţa şi viaţa, nu cu moartea. A se ocupa de nevoile tuturor, a schimba cearceafurile, a distribui reviste n-o deranja deloc.

Învăţa că cel mai important într-un mediu ca acela nu erau chirurgii sau internii, nici personalul administrativ, ci infirmierele. Ele îşi petreceau zilele străbătând clădirea pentru a îngriji şi alina suferinţe.

— Oh, miss Whitfield!

Doamna Kellerman, infirmier şefă, îşi opri căruţul. Trecuseră douăzeci de ani pe care-i consacrase sarcinii sale, mai exact de când devenise văduvă. La cincizeci de ani era la fel de robustă ca un stejar şi la fel de vioaie ca o adolescentă, Kellerman era blândă cu bolnavii şi intransigentă cu fetele pe care le avea în subordine.

— Te-a chemat doamna Higgs, la nr. 521.

— Cum se simte azi?

— Stare staţionară. A dormit bine.

Anna suspină. Ştia că doamna Kellerman cunoştea pe dinafară dosarul doamnei Higgs şi i-ar fi putut da informaţii mai precise. Din nefericire, pentru Kellerman femeile trebuiau

să funcţioneze în „anumite domenii şi bărbaţii în altele. Nu exista încrucişare. Anna se hotărî să se informeze singură.

Storurile erau ridicate în camera doamnei Higgs. Lumina poleia pereţii şi cearceafurile albe. Radioul era deschis şi sunetul era dat foarte încet. Doamna Higgs se odihnea. Faţa sa slabă era foarte îmbătrânită pentru o persoană care nu atinsese încă şaizeci de ani. Fardul roşu pe care şi-l pusese pe obraji ieşea în evidenţă pe pielea ei palidă. Îi spusese odată Annei că-şi pierduse frumuseţea, dar nu şi vanitatea. Cum dormea, Anna închise încetişor uşa. Îi consultă dosarul. Tensiunea era cam scăzută şi nu reuşea încă să înghită hrană solidă. Anna încercă să lase storurile.

— Nu, lasă-l, iubesc soarele.

— Îmi pare rău că v-am trezit, doamnă Higgs.

— Nu dormeam.

Era vizibil că suferă mult, dar îi surâse Annei şi îi întinse mâna.

— Speram să te văd azi.

Anna luă un scaun.

— V-am adus o revistă. O să vedeţi ce ne rezervă Parisul pentru toamna viitoare.

Doamna Higgs râse şi închise radioul.

— Nu vor depăşi niciodată anii ’20. Era o modă îndrăzneaţă. Bineînţeles, trebuie să ai picioare frumoase şi un oarecare curaj.

Clipi din ochi.

— Ca mine.

— Nu v-aţi schimbat.

— Nu în ce priveşte curajul. Tinereţea e cea care-mi lipseşte, Anna.

— Iar mie mi-ar plăcea să fiu mai bătrână.

— Ce idee ciudată.

— Numai cu un an.

— O să-ţi treci examenele, fără vreo problemă.

Anna îi luă pulsul.

— A fi tânăr e ca şi cum ai fi primit un cadou minunat cu care nu prea ştii ce să faci, continuă doamna Higgs. O ştii pe infirmiera aceea încântătoare, roşcată şi înaltă?

Reedy, se gândi Anna.

— Da, am întâlnit-o deja.

— Era de gardă azi-dimineaţă. Trebuie să se mărite curând. Îmi place s-o aud vorbind de logodnicul ei. Nu ca tine.

Anna îndreptă câteva flori care se ofileau într-o vază. Ştia că trebuia să le fi adus vreo infirmieră, deoarece doamna Higgs nu avea familie.

— Dar eu nu am niciun prieten.

— Nu cred. O femeie ca tine trebuie să fie foarte curtată.

— Da, fac coadă în faţa uşii mele şi asta mă deranjează din cauza vecinilor.

— Sunt sigură că exagerezi puţin. Nu aveam douăzeci şi cinci de ani când mi-am pierdut soţul şi am refuzat să mă recăsătoresc. Bineînţeles, aveam pretendenţi.

Suspină, melancolică, privind tavanul.

— Aş putea să-ţi povestesc istorii care te-ar şoca.

Anna începu să râdă.

— Oh, asta m-ar mira.

— Îmi plăcea să flirtez şi m-am amuzat bine, dar…

— Ce anume, doamnă Higgs?

— Aş fi făcut mai bine să mă căsătoresc cu unul dintre acei tineri, ca să pot avea copii. Cel puţin, şi-ar aminti cineva de

mine după moartea mea.

— Dar e plin spitalul cu prieteni de-ai dumneavoastră, replică Anna luându-i mâna. Eu de exemplu.

— Trebuie să ai un bărbat în viaţa ta, insistă doamna Higgs, cineva mai deosebit.

— Dacă vreţi, admise Anna, dar mă plictiseşte.

— Descrie-mi-l.

Scânteia din ochii doamnei Higgs o încurajă pe Anna să continue.

— Se numeşte Daniel Mac Gregor.

— E frumos?

— Nu… în fine, da.

Anna ridică din umeri.

— Nu e genul de bărbat pe care să-l vezi în reviste magazin, dar nu e obişnuit. Are un metru nouăzeci înălţime şi trebuie să cântărească optzeci şi cinci de kilograme.

— Cu umeri largi? întrebă doamna Higgs, foarte interesată.

— Absolut.

Doamna Higgs părea încântată.

— Mi-au plăcut întotdeauna bărbaţii voinici.

— Părul îi e de un roşu-aprins. Marcă o pauză. Are barbă.

— Barbă! exclamă doamna Higgs în culmea agitaţiei. Bărbile frumoase sunt atât de rare!

— Are o privire feroce uneori, dar ochii sunt albastru marin.

Se gândi câteva secunde.

— Şi are tendinţa să fixeze oamenii puţin prea mult, ca şi când ar căuta să-i subjuge sau să le citească gândurile.

— Lată pe cineva îndrăzneţ, aprobă doamna Higgs dând din cap. Detest oamenii care nu ştiu ce vor. Şi ce face?

— Afaceri. Reuşeşte tot ce întreprinde, ceea ce îi conferă o

anume aroganţă.

— Din ce în ce mai bine. Şi acum, explică-mi ce te deranjează la el.

— Nu acceptă să i se reziste.

Prinsă în joc, Anna se ridică şi străbătu camera în lung şi-n lat.

— Totuşi, i-am explicat clar că nu sunt interesată.

— Şi el tot încearcă să te facă să-ţi schimbi părerea.

— Chiar aşa. Săptămâna asta mi-a trimis flori zilnic.

— Trandafiri?

— Da, albi.

— Eu îi prefer pe cei galbeni. A trecut mult timp de când n-am mai primit.

Anna observă că doamna Higgs obosise.

— Am să vă aduc câţiva din grădina mea, miros aşa bine.

— Eşti drăguţă, dar nu e acelaşi lucru, nu-i aşa? Cum timpul trece… gândeşte-te la Daniel. Nu e foarte înţelept să refuzi afecţiunea, fără să te gândeşti.

— Voi avea mai mult timp pentru asta după ce îmi voi termina internatul.

— Asta e ceea ce credem… amânăm pentru mai târziu.

Închise ochii.

— Pariez pe Daniel, murmură ea înainte de a adormi.

Anna o contemplă câteva clipe, apoi se abandonă soarelui, radioului şi lecturii.

La sfârşitul după-amiezei, Anna era pe stradă. Picioarele îi erau obosite, dar se simţea în plină formă. Petrecuse mult timp la maternitate ascultând tinerele mame şi legănând bebeluşii. Aştepta cu nerăbdare momentul când va asista la o naştere.

— Eşti şi mai drăguţă când surâzi.

Anna se întoarse brusc.

Daniel era aşezat pe capota unui cupeu bleumarin. Era îmbrăcat în blugi şi cămaşă albastră, care îi veneau mai bine ca smoching-ul. Îi surâdea cu un aer maliţios.

Îi era greu să admită, dar părea minunat de atrăgător.

— Tatăl tău mi-a spus unde eşti.

Ea avea aerul atât de… competent, se gândi el, cu fusta ei neagră şi bluza albă. Şi mereu la fel de frumoasă. Ea îşi ridică o şuviţă de păr care-i scăpase din coc.

— Ah… uitasem că-l cunoşti.

— Acum, că Ditmeyer a fost numit procuror generai, am nevoie de un nou avocat.

— Sper că nu l-ai ales din cauza mea.

— Nu amestec niciodată afacerile publice cu cele particulare, Anna. N-ai răspuns la niciun apel de-al meu.

De astă dată, surâse.

— Nu.

— Manierele tale mă surprind.

— Văzându-le pe-ale tale, n-ar trebui. De altfel, ţi-am transmis ce aveam de spus.

— Cerându-mi pe un ton afectat să încetez de a-ţi trimite flori. Eu nu numesc asta comunicare.

— De altfel asta nu te-a descurajat să continui.

— Nu! Ai lucrat toată ziua?

— Da. Vei înţelege deci că sunt obosită şi…

— Am să te conduc acasă.

— Drăguţ, dar e frumos afară şi nu locuiesc departe.

— Foarte bine, voi merge cu tine.

— Daniel, eşti obositor.

— Şi tu la fel.

El îi luă mâinile.

— E vorba să ştim care din noi o să reziste mai mult. Cred că voi fi eu. Vezi într-adevăr un inconvenient major ca să ne cunoaştem mai bine?

— În mod sigur.

Începea să înţeleagă de ce reuşea el în afaceri. Când hotăra ceva, iradia un farmec irezistibil.

— Dă-mi drumul, te rog.

— Numai dacă urci cu mine în maşină.

— Am oroare de şantaj.

— Foarte bine.

O eliberă.

— Acum, Anna, ascultă-mă bine. După-amiaza e delicioasă, hai să ne plimbăm. Aerul proaspăt şi soarele ne vor face bine.

— De ce nu, în fond? Ai o maşină frumoasă.

– Vrei să conduci?

— Cu plăcere. Nu te temi având o femeie la volan?

El izbucni în râs, o luă în braţe şi o roti.

— Anna Whitfield, sunt nebun după tine.

— Chiar impresia asta o am, bombăni ea, trăgând de fustă când o puse jos.

El se înfundă în *Jaguar,* cu entuziasm.

— Vino, Anna, viaţa şi maşina mea sunt la picioarele tale.

Ea luă loc în maşină şi-i adresă lui Daniel un surâs provocator.

— Eşti un jucător, nu-i aşa?

— Da. De ce nu ieşi din oraş? Aerul ar fi mai proaspăt.

Ea făcu întocmai.

— Acest *Jaguar* e minunat. Am hotărât să închiriez o locuinţă lângă spital şi voi avea nevoie de maşină.

— Părăseşti casa părintească?

— Da, luna viitoare. N-au protestat pe cât mă aşteptam.

— Nu-mi place ideea să te ştiu singură într-un apartament.

— Ai văzut cât de verde e iarba?

— Schimbi subiectul.

— Exact. Mergi des la plimbare după-amiaza?

— Nu, dar m-am hotărât să trec să te iau de la spital, deoarece era singurul mijloc să te întâlnesc.

— Aş fi putut să refuz să te însoţesc.

— Era un pariu. Ce faci acolo? încă nu poţi să plantezi ace şi pumnale în burta oamenilor.

Ea râse. Vântul pe faţă îi părea delicios.

— Fac vizite bolnavilor, mă informez asupra dosarelor lor, le aduc reviste, pe scurt, întreţin raporturi umane.

El îşi aminti de mama lui, izolată pe patul ei de spital şi calvarul care fusese pentru ea să stea imobilizată. Mirosul camerei era la fel de viu în memoria lui ca şi cel din mână.

— Nu te deranjează să-ţi petreci timpul cu bolnavii?

— Dacă m-ar deranja, n-aş putea fi medic.

— Mi-e greu să te înţeleg.

— Şi mie.

Se gândi la doamna Higgs.

— În după-amiaza asta am văzut o femeie, doamna Higgs, căreia i-au extras o tumoare şi o parte din ficat. Ştiu că suferă, dar nu se plânge aproape niciodată. Are nevoie să stea de vorbă cu cineva, şi asta pot eu să-i ofer.

— E important.

Ea întoarse spre el o privire sumbră şi intensă.

— Da, pentru amândouă. Azi mi-a spus că regretă că nu s-a recăsătorit după moartea soţului ei. Voia ca să-şi amintească

cineva de ea. Corpul îi este slab, dar spiritul foarte vioi. L-am vorbit de tine.

— Într-adevăr?

De ce nu-şi ţinuse limba?

— Da, am ajuns să discutăm despre bărbaţi şi i-am spus că, cunosc unul care mă plictiseşte.

El îi sărută mâna.

— Mulţumesc infinit de mult.

Ea luptă contra râsului şi apăsă pe accelerator.

— Pe scurt, i te-am descris şi era foarte impresionată.

— Ce i-ai povestit?

— Eşti şi vanitos?

— Întru totul.

— Şi arogant, cu un pic de ferocitate. Cred că am uitat să adaug prost crescut. De fapt, eram în criză de subiecte şi doamna Higgs are nevoie ca eu să-i aduc puţin aer din afară. Un medic trebuie să-şi amintească mereu că, diagnosticul şi tratamentul nu sunt suficiente, compasiunea rămâne esenţialul.

— Sunt sigur că tu nu vei uita.

— Încerci să mă flatezi.

— Nu, deloc, încerc să te înţeleg.

— Daniel.

Era mult mai greu să-i înfrunte gentileţea decât pretenţiile şi orgoliul înflăcărat.

— Dacă încerci cu adevărat să pătrunzi sensul existenţei mele, ascultă-mă bine; a-mi termina studiile, a-mi începe practica medicală, nu sunt numai lucrurile cele mai importante din viaţa mea, ele sunt singurele. Am dorit prea tare, am visat chiar să-mi exercit meseria, pentru a mă lăsa distrasă acum.

El îi atinse uşor umărul.

— Te distrag, Anna?

— Nu glumesc.

— Nici eu. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Maşina luă o curbă. Anna apăsă pe frână şi

Jaguar-ul se opri brusc la marginea străzii.

— Asta vrea să însemne da?

El surâse văzându-i aerul şocat. Annei îi trebuiră zece secunde ca să-şi regăsească vocea.

— Eşti complet nebun. Ne cunoaştem de o săptămână. Dacă-ţi tratezi şi afacerile în felul ăsta, sunt surprinsă că nu eşti falit.

— Eu câştig bani mulţi, pentru că îmi aleg bine momentul şi ştiu să trec la acţiune, Anna…

Îi petrecu un braţ în jurul umerilor ei.

— Aş fi putut să aştept ca să-ţi cer mâna, dar la ce bun dacă sunt sigur de mine?

Ea inspiră profund.

— Pentru căsătorie trebuie să fie doi.

— Chiar aşa.

— Dar eu nu ţin deloc să mă mărit acum. Nu înainte de a-mi termina internatul.

— Nu-mi place ideea asta de a practica medicina, dar sunt gata să fac câteva concesii.

Ochii Annei se întunecară.

— Eşti prea bun. Am încercat să te fac să înţelegi motivul, dar nu vrei să asculţi nimic. Bagă-ţi bine asta în cap; îţi pierzi timpul.

Refuzul ei îl făcea furios.

— Asta mă priveşte, pentru că e timpul meu.

De data asta o sărută fără nicio blândeţe şi chiar aşa şi-l

imagina ea: puternic, pretenţios, periculos, excitant. În ciudă" unui suprem efort de voinţă, ea se lăsă în voia lui, cu trupul arzând de dorinţă. Cum să oprească focul care o invada? Desigur, existau explicaţii. Din nefericire toată logica o părăsi.

Când îşi veni în fire, pasiunea întunecase totul. Cum să o oprească? Fixă strada, până îşi recăpătă suflul.

— Nu mai vreau să te revăd.

Odată depăşit momentul de surpriză, Daniel îi prinse bărbia şi o obligă să se întoarcă spre el.

— Ştii bine că nu e adevărat.

— O gândesc sincer.

— Fără îndoială, dar nu ăsta e adevărul.

— Daniel, nu ţi se poate spune nimic niciodată? Era prima oară când se înfuria şi deşi se stăpâni imediat, el înţelese că trebuia să-i respecte voinţa.

— Chiar dacă aş fi îndrăgostită de tine, ceea ce nu sunt, nu va ieşi nimic bun din această relaţie.

El rulă o şuviţă din părul ei în jurul degetului.

— O să vedem noi.

— Nu, eu…

Se opri scurt şi tresări. O maşină trecu pe lângă ei şi claxonă. Bătrânul care conducea cramponat de volan, încetini şi le strigă ceva care se pierdu în zgomotul motorului. Când Daniel începu să râdă, Anna i se alătură. Nu cunoştea pe nimeni care s-o înfurie aşa repede, încât să-şi piardă stăpânirea şi să reuşească la fel de rapid s-o destindă în cele mai neaşteptate momente.

— Daniel, situaţia asta e complet ridicolă. Am putea fi chiar buni prieteni dacă ai înceta această comedie.

— Accept prietenia ta.

Se aplecă spre ea şi o sărută uşor, înainte ca ea să aibă timp să protesteze.

— Dar îmi doresc în aceeaşi măsură o soţie şi o familie. Vine un moment când un bărbat are nevoie de toate astea, altfel nu e bun de nimic.

Ea încrucişă braţele şi începu să privească firele de iarbă de pe marginea drumului.

— Te cred… Pe scurt, ai decis recent să te însori şi ai pornit imediat la vânătoare.

Simţindu-se prost, el îşi schimbă poziţia. Nu va fi uşor să te căsătoreşti cu cineva care-ţi citeşte aşa de uşor gândurile. Dar el o alesese pe Anna.

— De ce crezi asta?

— Pentru că pentru tine totul se rezolvă prin afaceri şi contracte.

Ea îi aruncă o privire apăsată.

— N-am dreptate?

El se hotărî să nu se eschiveze de la întrebare. De altfel, cu ea era imposibil.

— Poate… dar tu eşti singura care corespunde la ceea ce caut eu.

— Căsătoria nu e o tranzacţie, Daniel. Nu pot să te ajut.

Deschise contactul.

— E timpul să ne întoarcem la Boston.

— Şi e prea târziu pentru a da înapoi, Anna. Pentru amândoi.

Capitolul 4

Fulgerele străbăteau cerul şi tunetele bubuiau, dar ploaia tot

nu cădea. Noaptea era sumbră. Din când în când, vântul sufla în rafale printre crengile arborilor. Myra se opri în faţa casei familiei Ditmeyer cu un scrâşnet sinistru.

— Ce zgomot oribil.

Se folosi de retrovizor pentru a-şi verifica machiajul.

— Trebuie neapărat să mă aranjez.

— Ce anume? Faţa? glumi Anna.

— Asta mai poate aştepta. Frânele, din contră…

— Poate că ai putea încerca să conduci cu puţin mai multă… discreţie, sugeră Anna.

— Ah, dar n-ar fi amuzant deloc.

Anna coborî râzând din maşină.

— Aminteşte-mi să nu te las să conduci noua mea maşină.

— O nouă maşină? Când ai cumpărat-o?

— Mă voi ocupa mâine.

— Formidabil. Te însoţesc şi eu. O nouă maşină, un nou apartament.

O luă de braţ.

— Ce i se întâmplă micuţei noastre Anna?

— Am prins gustul libertăţii.

Anna îşi scutură părul şi-şi lăsă capul pe spate, contemplând cerul plin de nori negri.

— Am descoperit că sunt nesătulă.

Acesta nu era un cuvânt pe care Myra l-ar fi asociat cu Anna, exceptând ceea ce privea studiile ei. Ghici că gândurile prietenei ei nu erau absorbite numai de revistele medicale.

— Mă întreb în ce măsură î se datorează lui Daniel Mac Gregor aceste schimbări.

Anna se opri, înainte de a apăsa pe sonerie.

— Nu înţeleg.

— Mă gândeam la cuvântul „insaţiabil” pe care l-ai folosit.

Anna se luptă pentru a-şi păstra aerul serios.

— Te înşeli, Myra, m-am hotărât pur şi simplu să mă întorc în Connecticut cu panaş.

— În cazul ăsta, alege culoarea roşie. E veselă şi vizibilă.

— Nu, va fi albă. E mai distins.

— Cu totul în stilul tău, suspină Myra.

Se dădu un pas înapoi ca s-o examineze cu atenţie pe Anna. Purta o rochie de culoarea piersicii, cu mâneci lungi, strânse pe încheietura mâinii.

— Dacă m-aş decide să încerc o ţinută în această nuanţă, m-aş confunda cu pereţii, suspină Myra.

Anna izbucni în râs.

— Tu porţi tonurile strălucitoare ca nimeni altcineva.

Încântată, Myra strânse buzele.

— E adevărat, mi s-a mai spus deja. Genul şic nu e pentru mine.

Când valetul deschise uşa, cele două prietene pătrunseră în interiorul marii reşedinţe. Anna se întrebă de ce se simţea atât de în formă. În mod sigur datorită scrisorii domnului Hewitt care o ţinea la curent cu noutăţi tehnice medicale absolut fascinante. N-avea nimic de-a face cu trandafirii albi care continuau să sosească zilnic.

— Doamna Ditmeyer…

Corpolentă şi impozantă, într-o rochie de voal, de culoarea lavandei, Louise Ditmeyer înaintă pentru a-şi primi invitatele.

— Anna, eşti răpitoare. Culorile pastel sunt cu totul fermecătoare pentru tinerele fete. Myra…

Aruncă o privire dezaprobatoare asupra mătăsii, de un verde smarald, strălucitor, pe care o îmbrăcase Myra.

— Ce mai faci?

— Foarte bine, mulţumesc, replică Myra cu o voce numai miere.

„Bătrână cămilă”, se gândi ea.

— Aveţi o mână superbă, declară grăbită Anna, temându-se de o izbucnire a prietenei ei. Sper că nu am ajuns prea devreme.

— Deloc. Mai mulţi invitaţi vă aşteaptă deja în salon.

Ea deschise drumul.

— Seamănă cu o bătălie navală, mormăi Myra.

— În acest caz fii atentă, dacă nu, rişti să fii scufundată.

— Sper să vină şi părinţii tăi, declară doamna Ditmeyer cu o voce sonoră. Se opri şi contemplă cu satisfacţie invitaţii.

— Ei nu scapă niciodată vreo recepţie de-a dumneavoastră, o asigură Anna.

Se întrebă dacă va îndrăzni cineva vreodată să-i spună lui Louise că acea culoare a lavandei îi făcea un ten de hepatică. Doamna Ditmeyer îi făcu semn unui servitor.

— Charles, serveşte-le un sherry musafirelor noastre. Nu e nevoie să vă prezint, cunoaşteţi pe toată lumea.

Cu aceste cuvinte, dispăru.

Cu o tresărire de agresivitate, Myra se repezi la bar.

— Aş prefera un bourbon, Charles.

— Şi eu un Martini, continuă Anna. Sec.

Ţine-te bine, Myra, ştiu că e plicticoasă, dar e mama lui Herbert.

— Uşor de spus. În ceea ce te priveşte, te vede cu aripioare şi aureolă.

— Exagerezi.

— Foarte bine, mă voi mulţumi doar cu aureola.

— Ţi-ar face plăcere să-mi răstorn băutura?

— Nu eşti în stare, începu Myra care-şi reţinu răsuflarea când paharul Annei începu să se aplece periculos.

O picătură se strivi pe o floare a covorului chinezesc şi fură apucate de un râs nebun.

— Sărmanul Herbert, suspină Myra. Ah, iată-l. Aparent e încleştat de către lăcrimoasa Mary O'Brian. Ştii, e foarte atrăgător din punct de vedere intelectual. Păcat că e aşa de…

— Aşa de?

— Aşa gentil, la te uită, iată pe cineva căruia n-ai putea deloc să-i aplici acelaşi calificativ.

Anna nici nu-şi dădu osteneala să se întoarcă. Camera devenise deodată prea mică şi chiar mai călduroasă. Cuprinsă de panică, Anna se gândi să iasă pe terasă. Myra îi puse mâna pe braţ.

— Ei bine, s-ar zice că eşti prinsă serios.

Furioasă, Anna îşi puse paharul pe o masă.

— Eşti complet ridicolă.

— Anna, calmează-te, eu sunt cea care te iubeşte cel mai mult.

— E incredibil de încăpăţânat şi asta mă face nervoasă.

— Foarte bine, să rămânem aici pentru moment sau să zburăm să-l salvăm pe Herbert?

Anna inspiră profund. Era inutil să se ambaleze. O să-l întâlnească pe Daniel pe un teren monden, înconjurată de alţi oameni. Nu era vorba de un parking solitar aflat pe o stradă izolată.

— Hello, Herbert! exclamă Myra. Ce mai faci, Mary?

— Bine, mulţumesc.

Furioasă că era întreruptă, aceasta din urmă se întoarse spre

Anna. Herbert ridică ochi spre cer. Myra îşi trecu un braţ pe sub al lui, cu un aer plin de compasiune.

— Ai trimis mulţi criminali la închisoare în ultimul timp?

Înainte ca el să aibă timp să răspundă, Myra îi aruncă o privire reprobatoare.

— Nu se glumeşte cu lucrurile astea, Myra. Herbert este una dintre rotiţele foarte importante ale sistemului nostru judiciar.

— Şi eu care credeam că trimite doar câţiva escroci îndărătul gratiilor!

— Fac ce pot mai bine, ca străzile să fie sigure în acest oraş respectabil, declară Herbert cu un ton ’ fals solemn.

Myra se strânse lângă el şi bătu din gene.

— Oh, Herbert, ador bărbaţii viguroşi.

Era o imitaţie reuşită a lui Cathleen Donahue, cea mai bună prietenă a lui Mary, care se crispă.

— Dacă vreţi să mă scuzaţi…

— Sărmana, ai zice că a înghiţit o mătură, comentă Myra cu un aer inocent.

— Am apreciat reprezentaţia.

Anna se opri. Cum putea un bărbat atât de impozant să se deplaseze atât de rapid?

— Bună seara, domnule Mac Gregor.

Myra îi întinse o mână amicală.

— V-a plăcut baletul?

— Mai puţin decât mica voastră pantomimă.

Herbert şi Daniel îşi strânseră mâinile.

— Cu Myra nu te plictiseşti niciodată.

Surprinsă şi flatată, Myra se întoarse spre el.

— Mulţumesc infinit de mult.

Apoi luă o hotărâre subită, în interesul Annei.

— Aş mai bea cu plăcere încă un pahar înaintea cinei. Tu la fel, Herbert, nu-i aşa?

Îl antrenă fără să-i lase vreo şansă s-o contrazică.

— E cineva, spuse Daniel.

— Ah, cu siguranţă că nu e lipsită de personalitate, răspunse Anna.

— Această coadă îţi stă fermecător.

Ieşind de la spital, Anna nu avusese timp să-şi elaboreze o coafură mai sofisticată. Cu faţa degajată, se simţea deosebit de vulnerabilă.

— Ai mai fost invitat la familia Ditmeyer?

— Schimbi subiectul.

— Ţi-am pus o întrebare.

— Răspunsul e nu.

— Există un minunat ansamblu *Waterford* în sufragerie.

— Îţi plac cristalele?

— Da. Par reci până ce sunt atinse de o rază de lumină.

— Vino să cinezi la mine; o să ţi le arăt pe ale mele.

— Faci colecţii?

— Ador lucrurile frumoase.

— Nu spera să mă pui pe o etajeră.

— Departe de mine acest gând. Te vreau aproape de mine, foarte simplu.

Îi prinse mâna şi i-o strânse puternic.

— Lasă-mă.

Îi prinse braţul.

— Daniel…

— S-ar părea că trebuie să mergem în sufragerie.

Anna nu reuşi să înghită nimic. Întâi acuză destinul de a fi aşezată alături de ei, apoi se convinse că era probabil

aranjamentul lui. Daniel mânca cu poftă, se apleca spre ea cu solicitudine, o încuraja să guste de-ici, de-colo. Realiză curând că comentariile curgeau din plin. Surprinse surâsuri, aprobări din cap, murmure în spatele mâinilor ridicate. Daniel făcea totul, în mod public, ca să fie consideraţi drept cuplu.

— Dacă mai continui să joci pe îndrăgostitul travestit, declară ea aruncându-i un surâs perfid, am să răstorn acest Bordeaux pe pantalonii tăi. Vei fi foarte încurcat.

El o bătu uşor pe mână.

— Nu te cred în stare de aşa ceva.

Ea aşteptă câteva clipe, făcu să alunece paharul în lungul mesei… dacă Daniel nu şi-ar fi coborât ochii în acea clipă, ar fi fost stropit. Vinul se răspândi pe faţa de masă. Anna înjură cu o voce abia auzibilă şi Daniel izbucni în râs, scuzându-se faţă de Louise Ditmeyer pentru stângăcia sa. Nu părea totuşi prea afectat şi bătu uşor genunchiul Annei pe sub masă.

— Nu-i nimic! exclamă Louise Ditmeyer, nu te-ai pătat sper?

— Nici măcar o picătură, declară Daniel triumfător.

Conversaţiile se reluară şi Daniel se înclină spre Anna.

— Ce îndrăzneală, te găsesc din ce în ce mai excitantă. Şi acum, ce ar crede gazda noastră dacă te-aş săruta pe loc?

Anna apucă cuţitul şi pretinse că îi admiră desenul.

— Încearcă.

— Anna, eşti soţia care-mi trebuie. Dar am să-mi amân proiectul pentru mai târziu; nu ţin să fiu cobaiul pentru prima ta operaţie.

După cină, se organiză un bridge în salon. Anna fu antrenată afară de un grup de tineri. Luna era ascunsă de nori groşi. Vântul făcea să danseze fusta Annei. Ici-colo becurile scăldau

parcul cu o lumină dulce. Cineva deschisese radioul şi muzica străbătea prin uşile ferestre. Acum se vedeau cupluri plimbându-se în jurul arborilor şi a rondurilor de flori.

— Te pricepi la grădinărit? întrebă Daniel.

— Puţin, răspunse Anna, care nu spera să scape prea uşor.

— În această privinţă, Steven e puţin cam lipsit de imaginaţie. E mai dotat la conducerea maşinii.

— Te aşteptai la ceva mai exuberant?

— Lată. În Scoţia avem… şi trandafiri sălbatici, cu tije groase ca degetul şi cu spini mari.

Culese o floare şi o strecură după urechea Annei.

— Florile delicate nu durează.

— Scoţia îţi lipseşte?

— Uneori. Mai ales falezele, marea şi iarba atât de verde.

— Te gândeşti să te întorci?

Consternată, observă că se temea de răspuns. El se gândi câteva clipe.

— Nu. Un bărbat îşi poate construi casa acolo unde se află.

— Ţi-a rămas cineva din familie acolo?

— Nu.

Vocea era fermă, dar ea ghici durerea.

— Sunt ultimul din clanul meu. Îmi trebuie fii, Anna, şi fiice. Şi vreau să mi-i dai tu.

Simţindu-se rău, ea înaintă spre o alee.

— Nu ţin să mă cert din nou cu tine, Daniel.

— Cu atât mai bine.

O prinse de talie şi o fixă drept în ochi cu un surâs amuzat.

— O să mergem mâine la Maryland să ne căsătorim.

— Nu!

Acum, el o strângea lângă el şi ea încerca în van să se

degajeze.

— Foarte bine, dacă vrei o ceremonie cu fast, voi aştepta o săptămână.

Ea îl respinse râzând.

— Nu, nu şi nu! Daniel Mac Gregor, sub acest păr roşu se ascunde capul cel mai încăpăţânat pe care-l cunosc. N-o să mă căsătoresc niciodată cu tine.

El o ridică de jos şi ea constată că nu era o senzaţie neplăcută.

— Pariem?

— Poftim?

Vocea Annei era la fel de proaspătă ca un râu de munte.

— Ce femeie!

O sărută cu pasiune. Anna îşi simţi capul învârtindu-i-se şi viziuni ciudate se rotiră în mintea ei tulburată.

— Dacă n-aş ţine să fac lucrurile după toate regulile artei, te-aş arunca pe umăr şi aş fugi cu tine, zise Daniel, după care izbucni în râs şi o prinse din nou în braţe.

— Daniel, pune-mă jos imediat.

— N-am de gând să te ascult.

— Dacă nu te execuţi imediat, rişti să rămâi şchiop.

După experienţa cu paharul de Bordeaux, Daniel aprecie că era mai înţelept să cedeze, dar îşi păstră mâinile în jurul taliei ei.

— Ai spus că sunt un jucător şi ai dreptate, dar ne asemănăm.

Ea îşi dădu seama că-şi pusese palmele pe pieptul lui şi le retrase.

— În mod sigur nu.

— Ah! Minţi. O femeie care sfidează societatea voind să fie

chirurg, are îndrăzneala în sânge. Şi acum îţi propun un pariu.

— De acord, te ascult.

— Am să-ţi pun verigheta pe deget înainte de sfârşitul anului. Dacă am să câştig eu, vom petrece prima săptămână de căsătorie în pat, dormind, mâncând şi făcând dragoste.

Dacă spera s-o şocheze, se înşelase. Ea aprobă simplu din cap.

— Şi dacă pierzi?

— Decide tu.

— Faci o donaţie spitalului, suficientă pentru a se construi o nouă aripă.

El nu ezită nicio secundă.

Ea ştiu imediat că el îşi va ţine cuvântul. Îşi strânseră mâna în tăcere.

— E prima şi ultima oară că pun ştacheta atât de sus pentru un pariu, miss Whitfield. Acum, lasă-mă să te sărut.

Ea încercă să scape, dar el o finea ferm. Buzele lui îi atinseră tâmpla, degetele mângâindu-i spatele, şi o simţi abandonându-se spre el. Tunetul bubui departe. Când fură iluminaţi de un fulger, fu ca şi pasiunea care ardea în venele lor. Chiar atunci cerurile se întredeschiseră şi ploaia se revărsă asupra lor.

— Îmi datorezi un sărut, Anna Whitfield, zise Daniel, cu ochii strălucitori. Nu spera că o să uit.

Apoi o conduse spre terasă.

Nimic surprinzător în faptul că Anna era distrată a doua zi la spital. Se opri brusc pe culoar întrebându-se ce făcea oare acolo. Asta o înfurie. Dată fiind meseria pe care o exercita, nu-şi putea permite să-şi uite îndatoririle la cel mai mic flirt, ca

orice descreierată. Totuşi, amintirea cursei cu Daniel sub trombele de apă, încă îi mai dădea frisoane. Cât despre sosirea în salon unde ceilalţi jucau bridge… Daniel semănase drăgălaş zâzanie pretinzând şervete şi un pahar cu brandy pentru ea.

Ea ar fi trebuit să se simtă umilită, dar nu, ea râdea încă. Ochii lui Louise Ditmeyer se măriseră ca nişte farfurioare. Anna adăugase în mod sigur un anume gust seratei. Ea surâse amintindu-şi pariul pe care-l făcuse cu Daniel. Măcar cu asta nu-şi pierduse timpul. Îşi consultă ceasul şi constată că mai avea o oră până la întâlnirea cu Myra. Azi va merge să-şi aleagă maşina. Se simţea foarte agitată. Totuşi, nu putea părăsi spitalul înainte de a o vizita pe doamna Higgs.

Când intră în camera 521, se opri.

— Oh, Anna, ne-am temut că nu mai vii.

Aşezată în pat, cu ochi strălucitori, doamna

Higgs învârtea un capăt de cearceaf. Aşezat pe un scaun lângă ea, era Daniel.

— V-am spus că Anna nu va pleca înainte să afle noutăţi despre dumneavoastră, declară Daniel oferindu-i un scaun.

— Nu, bineînţeles.

Încurcată, Anna se apropie de pat.

— Aveţi o mână bună azi.

Doamna Higgs îşi duse mâna la păr.

— Dacă aş fi ştiut că voi avea o vizită, aş fi dat mai multă atenţie toaletei.

Îi aruncă lui Daniel o privire plină de adoraţie.

— Dar sunteţi foarte bine! exclamă Daniel.

Îi luă o mână slăbită între ale lui. Pronunţase aceste cuvinte cu o voce naturală, fără tonul suficient şi paternalist pe care-l foloseau cea mai mare parte a oamenilor când se găseau în

faţa bolnavilor sau a bătrânilor. Ochii doamnei Higgs exprimau mândrie şi gratitudine.

— E important să-ţi îngrijeşti fizicul când eşti imobilizat, nu-i aşa, Anna?

— Absolut.

Anna consultă fişa.

— Florile sunt superbe, Daniel, nu mi-ai spus că vii la spital.

— Ador surprizele.

— Acum, plecaţi, declară doamna Higgs pe un ton jovial, dar se simţea că-i părea rău. Vei reveni, Daniel?

Ea îi întinse mâna. El simţi nota de implorare pe care ea încerca cu disperare s-o ascundă.

— Vă promit să mai trec.

Se aplecă şi o sărută pe obraz. Apoi Anna făcu ordine în mulţimea de perne, îi luă pulsul cu gesturi precise şi eficace care aduseră un anumit respect în privirea lui Daniel. Era prima oară când o vedea într-un cadru profesional şi era impresionat.

— Acum trebuie să vă odihniţi. Nu trebuie să vă obosiţi.

— Mulţumesc, Anna, nu-ţi face griji pentru mine, suspină doamna Higgs. Distraţi-vă bine.

Era deja pe jumătate adormită când părăsiră încăperea.

— Ai terminat pentru azi? întrebă Daniel.

— Da.

— Te conduc.

— Nu, am întâlnire cu Myra la două sute de metri de-aici.

— Atunci cinăm împreună.

Voia neapărat s-o smulgă din cadrul acesta care o îndepărta de el.

— Imposibil, sunt ocupată.

— Mâine?

Uşile ascensorului se deschiseră.

— Nu ştiu!

Ieşiră în poarta spitalului; vântul se oprise şi soarele strălucea.

— Daniel, de ce ai venit aici azi?

— Ca să te văd, bineînţeles.

— Dar i-ai făcut o vizită doamnei Higgs.

Cum naiba reuşise să-şi amintească numele ei?

— De ce nu? Am crezut că înţeleg de la tine că are nevoie de companie.

Ea scutură din cap, căutându-şi cuvintele. Nu şi-l imaginase atât de gentil şi caritabil. Era om de afaceri la urma urmei, deci nu te puteai aştepta la prea multă compasiune. Se întreba dacă el ştia oare în ce măsură trandafirii lui o mişcaseră pe doamna Higgs.

— Ceea ce ai făcut pentru ea e mult mai de folos decât orice remediu, în starea în care se află.

Se întoarse spre el cu ochii întrebători.

— Ai făcut-o să mă impresionezi?

Nu puteai s-o minţi pe Anna. Da, o făcuse ca s-o epateze, dar văzuse în doamna Higgs oglinda frumuseţii fanate a mamei lui şi demnitatea ei obosită. Va reveni s-o vadă, nu pentru Anna, ci pentru el însuşi. Şi asta nu-i putea explica Annei, deoarece ar fi trebuit să-şi expună sentimentele care erau ascunse de prea mult timp.

— Ideea principală era să te impresionez. Doream, de asemeni, să văd mai de aproape acel spaţiu care ocupă un loc important în viaţa ta.

Cum ea nu spunea nimic, el îşi puse mâinile în buzunare, mergând lângă ea. Această femeie îi dădea mai multe griji decât îşi imaginase. Nu dorea decât un lucru: să-i. Facă plăcere, s-o facă să surâdă. Se săturase de privirile ei distante. Frustrat, strigă:

— Bine, atunci, te-am impresionat, da sau nu?

Ea se opri şi-l privi drept în ochi. Apoi îl luă total prin surprindere. Îi luă faţa între mâini, fără să se grăbească, îl înclină spre ea şi-şi puse buzele pe ale lui. Acest sărut uşor explodă în venele lui Daniel. Rămaseră câteva clipe contemplându-se şi cum el nu scoase un cuvânt, ea îl lăsă şi se îndepărtă cu un pas hotărât.

Pentru prima oară în viaţa lui, Daniel rămase fără replică. Într-un final se îndreptă spre maşină, cu capul plecat şi mâinile la spate.

Capitolul 5

Daniel se găsea în biroul lui de la *Old Line Savings* trăgând din ţigara de foi şi ascultând interminabilul raport al directorului băncii.

— Deci, în plus faţă de alte recomandări, preconizez o suspendare a împrumutului Halloran.

— Aşteaptă-l.

— Poftim?

— Am spus să măreşti împrumutul, Bombeck.

— Dar sunt în întârziere cu şase luni cu ipoteca lor.

— Nu mă îndoiesc. Acordă-i şase luni lui Halloran ca să-şi ramburseze datoria.

— Domnule Mac Gregor, o bancă nu se conduce cu

sentimente bune.

— Îţi apreciez francheţea, Bombeck.

— Ca director al lui Old Line…

— Care era la marginea falimentului când am cumpărat-o…

— Mi-ar plăcea totuşi să vă determin să profitaţi de experienţa mea, deoarece în curând se vor împlini cincisprezece ani de când lucrez aici.

— Nu uit. Începând cu luna viitoare vom scădea taxele doi la sută la toate împrumuturile.

Bombeck păli.

— Şi vom face publicitate în ziare. Revino cu câteva slogane pentru mâine dimineaţă.

— Bine, domnule Mac Gregor.

Bombeck îşi adună hârtiile şi ieşi complet năucit. Daniel strivi ţigara în scrumieră. În ochii lui, Bombeck era un om timorat, cu spirit îngust. Avea nevoie de cineva plin de dinamism, abia ieşit de pe băncile universităţii. Va discuta cu Ditmeyer şi îi va căuta un subaltern lui Bombeck care ignora că prima calitate a unui bancher era de a fi un jucător. Poate într-o bună zi va pierde toată averea, dar lui Daniel nu-i păsa; va reîncepe. Un singur element din viaţa lui era de neînlocuit: Anna.

Avea nevoie de un cămin, de mirosul pâinii coapte în cuptorul bucătăriei, de flori în vaze, de copii fugind prin casă. Toate acele lucruri cu care el însuşi fusese crescut. Dată fiind meseria Annei, nu era sigur că le va avea cu ea şi totuşi, fără ea, ele şi-ar pierde tot parfumul. Îşi consultă ceasul. Aproape că îşi terminase ziua la spital. Avea dosare de consultat pentru o întâlnire ce avea loc peste o oră, dar se hotărî să nu ţină cont de ele. După câteva minute, ieşea din birou trântind uşa.

Mersese timp de cinci ore pe jos. Anna se bucura să facă o baie caldă şi să-şi petreacă seara în compania unui roman excelent. Asta dacă nu va vizita anticariatele. Peste două săptămâni se va muta în noul apartament şi această perspectivă o umplea de bucurie. Îşi scoase cheile din sac şi se îndreptă cu pas vioi spre parcarea unde o aştepta noua sa maşină; un drăguţ cupeu alb. Îşi amintea cu plăcere că-şi plimbase părinţii, cuminţi ca nişte copii, pe bancheta din spate.

Ei acceptaseră în sfârşit faptul că ea devenise adultă şi în mod secret erau mândri de succesele ei universitare. Ameţită de noua ei existenţă, se ciocni de Daniel.

— Nu te uiţi pe unde mergi.

— Nu, recunosc.

— În seara asta cinezi cu mine.

Când ea deschise gura, el o luă de umeri şi o lucire sălbatică i se aprinse în ochii albaştri.

— Refuz scuzele de moment, am ascultat destule. Trec să te iau la ora şapte.

Anna se gândi rapid.

— Foarte bine, Daniel, spuse ea cu o voce mică, fals timidă.

— Şi nu-mi pasă de… ce?

— Am spus că te aştept.

Îl privea cu un mic surâs care-l dezorientă complet.

— Ah, bine. Eu… Nimic.

Îşi puse mâinile în buzunare.

— Atunci pe diseară.

Se îndreptă spre maşina lui şi se întoarse. Ea era acolo, în soare. Nu se mişcase. Aşteptă ca el să dispară, apoi izbucni în râs. Îi făcuse cea mai mare plăcere să-l audă bâlbâindu-se.

Îi adusese un buchet de violete din grădina lui, pe care ea le puse într-un bol. Părea mare şi stângaci în salonul mamei ei, aşezat pe marginea unui scaun care s-ar fi potrivit perfect unei case de păpuşi, bând cu convingere o ceaşcă cu ceai călduţ.

— Sper că vei veni curând să cinezi la noi, declară doamna Whitfield pe care n-o lăsaseră indiferentă buchetele de trandafiri trimise zilnic.

Era puţin depăşită de fiica ei, cu calmul şi ambiţiile ei de neclintit, ea însăşi fiind o femeie cu totul domestică. Privea căsătoria dintre Anna şi Daniel cu un ciudat amestec de regret şi uşurare. Poate va fi bunică într-un an sau doi… fapt care îi provoca o senzaţie bizară.

— Se pare că acum lucrezi cu John. Nu ştiu nimic mai mult, deoarece e foarte discret cu afacerile lui. Se spune de asemeni că ai cumpărat proprietatea lui Pat Donahue, de lângă Hyannis Port. Sper că nu intenţionezi să părăseşti Bostonul.

Daniel ezită.

— Îmi place mult Boston-ul, sfârşi el să articuleze, vag jenat.

Anna hotărî că-l lăsase destul să transpire şi îi întinse haina. Imediat sări în picioare şi o ajută să se îmbrace.

— Distracţie plăcută, le ură doamna Whitfield.

Voi să se ridice, dar soţul ei îi puse o mână pe umăr. Anna îşi sărută mama, apoi tatăl. Acesta din urmă îi mângâie părui cu drag.

— Petrecere frumoasă!

De cum depăşi pragul uşii de la intrare, Daniel respiră din nou normal.

— Interiorul tău e puţin…

— Înăbuşitor, termină Anna.

Apoi râse trecându-şi braţul sub cel al lui Daniel.

— Mama e tare curioasă şi tata foarte tolerant. Unde mergem să cinăm?

Urcară în *Jaguar*.

— Acasă la mine.

— La te uită!

— Da, m-am săturat de mulţime şi de restaurante.

Părea foarte încordat şi nervozitatea lui o linişti pe Anna.

— Credeam că-ţi place să fii foarte anturat.

— Când îţi vorbesc, nu vreau să mă asculte jumătate de Boston.

— Hmm…

— Şi pentru convenienţe şi servire am servitori.

— E perfect.

Era sigur că ea-şi bătea joc de el. Nu-i lipseau decât regulile de la jocul pe care ea înţelegea să-l joace.

— Eşti sigură de tine, Anna.

— Daniel…

Ea întinse mâna spre portiera maşinii.

— Întotdeauna am avut o mare încredere în mine.

Îi plăcu casa de la prima privire, perdeaua de lauri care o separa de stradă, ferestrele înalte, grădina care te îmbălsăma.

— De ce ai ales-o?

El contemplă faţada de cărămidă roz, obloanele proaspăt vopsite în alb, cei doi plopi din dreapta.

— Pentru că era mare.

— Înţeleg. Aici te simţi în voie, nu ca în salonul mamei, unde aveam impresia că o să răstorni un perete.

— De la aceste ferestre se poate privi soarele apunând, dar

asta nu va dura.

— De ce?

— Progresul. Sunt pe cale de a construi imobile care vor astupa cerul.

Pătrunseră în hol. Primele lucruri care atraseră privirea Annei fură spadele încrucişate pe un perete. Erau grele, enorme, uzate.

— Cei din neamul Mac Gregor erau războinici, comentă Daniel. Acestea sunt armele clanului meu. Regele Angliei ne-a luat numele, pământurile, dar niciodată mândria.

Ochii albaştri erau mai adânci şi mai strălucitori ca oricând.

— Noi am tăiat mai mult de un cap.

Surâse şi prinse braţul Annei.

— Familia Campbell a încercat să ne expulzeze din Scoţia aliindu-se cu regele Angliei, dar n-a: reuşit.

— Sunt convinsă că ai motive să fii mândru de originea ta.

El îşi plimbă un deget pe obrazul ei proaspăt.

— Anna…

— Domnule Mac Gregor?

McGee era acolo, la fel de nemişcat ca o piatră. Daniel se întoarse brusc.

— Da?

Într-un singur cuvânt exprimase mii de înjurături subînţelese.

— Un apel de la New York. Un anume domn Leibovici. Spune că e important.

— Arată-i salonul lui miss Whitfield, McGee. Scuză-mă Anna, revin imediat.

— Pe aici, miss Whitfield.

Camera în care fu condusă Anna făcea ca salonul mamei ei

să semene cu un dulap.

— Doriţi să beţi ceva, miss Whitfield?

— Nu, mulţumesc.

McGee se înclină imperceptibil, cu spatele perfect ţeapăn.

— Dacă aveţi nevoie de mine, sunaţi.

— Mulţumesc mult.

Se grăbea să se debaraseze de el pentru a examina locurile. Era o masă *Belker* de două ori mai mare ca o roată de trăsură şi atât de ornamentată, încât marginile semănau cu o dantelă. Lângă ea era un scaun monumental, acoperit cu catifea roşie, având un spătar foarte înalt. Un tron, se gândi ea şi surâse.

Culorile erau vii şi îndrăzneţe; o sofa ocupa aproape în întregime un perete şi patru bărbaţi n-ar fi fost prea mulţi pentru a o deplasa. Într-o vitrină, lângă fereastra de vest, o vază înaltă de două picioare captase lumina soarelui în amurg şi radia cu toată forţa. Anna luă un vas de *Baccara,* pe care îl ridică cu greu. Ce căuta ea aici în această casă de gigant?

Aşa o găsi el, visătoare, cu o piesă de cristal în mâini. Se întoarse spre el.

— Îmi place mult interiorul tău. Iarna, cu un foc în şemineu, trebuie să fie magnific.

El nu răspunse.

— Te-a tulburat telefonul primit?

Nici nu-i păsa de asta, deja îl uitase complet.

— Nu, deloc, dar trebuie să mă duc pentru două zile la New York ca să rezolv nişte probleme.

Inclusiv pe cea pe care o avea cu el însuşi în acest moment, se gândi el.

— Am ceva pentru tine.

— Cina? întrebă ea în joacă.

— Nu chiar.

Niciodată nu se simţise aşa jenat cu o femeie. Scoase o cutie din buzunar, şi i-o întinse. Fu un moment de panică. Dacă era un inel, Anna o să fie obligată să-l refuze. Se stăpâni şi deschise capacul. Cameea se odihnea pe patul ei de catifea, demodată şi încântătoare. Profilul era dulce şi liniştit, dar capul era uşor înclinat cu o trăsătură de mândrie.

— Ţi se potriveşte perfect, murmură el. A aparţinut bunicii mele.

Emoţionată, ea atinse bijuteria cu un deget ezitant.

— E încântătoare… Daniel, ştii bine că nu o pot accepta.

— Prostii…

Ridică medalionul, prins pe o panglică de catifea neagră şi-l strecură la gâtul Annei. Ea îi simţi degetele care îi atingeau ceafa.

— Nu trebuie să accept cadouri de la tine.

Ridică din sprâncene.

— Anna… nu-mi spune că dai importanţă bârfelor.

Bineînţeles, avea dreptate, dar ea încercă totuşi să reziste.

— Face parte din moştenirea ta, Daniel, nu e corect.

— Am obosit să văd această mică minune închisă într-o cutie. Bunica ar fi fost încântată s-o vadă la gâtul tău.

Incapabilă să se mai reţină, ea înaintă spre o oglindă. Daniel îi puse o mână pe umăr.

— Te rog n-o scoate. Aş dori să te văd purtând-o.

— Şi obţii întotdeauna ceea ce vrei?

— Întotdeauna. Te servesc cu un sherry?

— N-ai altceva?

— Ba da. Whisky de prima, calitate trimis fraudulos de un prieten al meu.

Ea strâmbă din nas.

— Găsesc că scotch-ul are gust de săpun.

— De săpun?

Părea indignat. — N-o lua drept o insultă personală.

— O să guşti din el imediat. Pot să te asigur că n-ai să-l găseşti niciodată la seratele pretenţioase din Boston.

Îl găsi înduioşător în accesul lui de patriotism şi acceptă cu puţină neîncredere paharul în care se odihnea lichidul brun închis, la fel de tulburător ca spadele încrucişate din antreu.

— Îmi pui măcar puţină gheaţă?

— Nu fi ridicolă.

El ridică paharul într-un gest de sfidare. Anna inspiră profund şi înghiţi o gură din băutura ciudată. Gustul era cald, puternic.

— Nu e rău, dar dacă îl beau pe tot, n-o să mă mai pot ţine pe picioare.

— Asta se va aranja cu puţină mâncare.

Ea îi întinse mâna.

— Dacă e o invitaţie pentru a merge să cinăm, accept.

El păru emoţionat şi încurcat.

— Nu te aştepta la discursuri din partea mea, Anna. Nu sunt foarte sofisticat şi m-ar mira să mă schimb într-o zi.

— Într-adevăr, asta m-ar surprinde.

El stătea în faţa ei, nehotărât. Ea şi-l imagină pe culmea unei faleze, cu părul în vânt, îmbrăcat în kilt, cu spada alături. Nu, nu era deosebit de bine crescut, dar ştia să se înconjurate de lucruri frumoase, în sufragerie, un bufet, stil *Chippendale,* stătea lângă un *Bouchier* oriental. Masa era din lemn masiv, dar aranjată cu cele mai încântătoare porţelanuri şi cu tacâmuri în argint cizelat. Anna se aşează pe un scaun care s-ar fi potrivit

într-un castel medieval. În timp ce mâncau, soarele apunea şi lumina scădea. Cu eficacitate silenţioasă, McGee aprinse lumânările, apoi părăsi încăperea.

— Dacă-i povestesc mamei despre această masă, va încerca să-ţi fure bucătarul.

Anna mai luă o bucată de tartă cu ciocolată.

— Înţelegi acum de ce prefer locul acesta unui restaurant din oraş?

— Foarte bine. Când o să mă mut, o să regret hrana din casa părintească.

— Şi talentele tale de bucătăreasă?

— Inexistente. Ştii că. Sprâncenele tale se unesc când le încrunţi? Nu te nelinişti, o să-mi refac educaţia de stăpână a casei de cum voi avea timp. Şi tu, vorbeşte-mi de isprăvile tale în ce priveşte tarta cu pere şi tocăniţa de iepure cu arpagic.

El izbucni în râs.

— Nu ştiu nici măcar să fac o *vinaigrette*.

— Nici eu, dar pentru că sunt femeie, te deranjează.

— Nu vrei să încetezi să-mi faci mizerii, Anna?

— Păcat… ador când te înfurii. Eşti foarte abil când încerci să scapi din situaţii grele. Te găsesc foarte interesant.

— Am un ego foarte puternic şi trebuie să-l susţin. Ce-ţi place la mine?

Ea se ridică, cu surâsul pe buze.

— Am să-ţi spun altă dată.

El îi luă mâna.

— Deci ai să revii.

Nu-i plăcea să mintă.

— Se pare că da. Azi, doamna Higgs n-a încetat să-mi facă complimente în legătură cu tine.

— Are gust.

— Speră să revii.

— Nu-mi calc niciodată cuvântul.

— Cu atât mai bine. Nu ne are decât pe noi.

El se simţi prost.

— Nu încerca să-mi atribui o aureolă, Anna, am intenţia să pun totul la bătaie ca să câştig pariul şi aş vrea s-o fac fără să folosesc argumente înşelătoare.

— Nu te teme deloc, te văd aşa cum eşti. Nici eu n-am intenţia să pierd.

Se opri la intrarea în salon. Zeci de lumânări străluceau în toată camera.

— Încântător, comentă ea remarcând că se servise cafeaua lângă sofa.

Daniel o servi cu un pahar de brandy.

— Lumina lumânărilor ţi se potriveşte deosebit de bine. Asta îmi aminteşte de prima oară când te-am văzut, pe terasă. În ochii tăi era umbră, iar pe faţa ta străluceau razele de lună.

Când îi luă mâna, avu impresia că tremura, dar trebuie să se fi înşelat, deoarece privirea îi era perfect liniştită.

— Când te-am observat, am ştiut numaidecât că trebuie să-mi aparţii.

— Un bărbat cu poziţia ta trebuie să ştie că este extrem de periculos să iei hotărâri impulsive.

— Nu.

Îi sărută degetele unul câte unul.

— Daniel, încerci să mă seduci?

El luă o înghiţitură de brandy.

— Un bărbat nu seduce o femeie pe care are intenţia s-o ia în căsătorie.

— Bineînţeles că da, îl corectă Anna.

Apoi îl bătu pe spate pentru că se înecase.

— Căsătoria nu schimbă cu nimic lucrurile. Dar n-o să-mi pui verigheta în deget, Daniel.

Ea se întoarse pentru a se îndrepta spre serviciul de cafea.

— Şi n-o să mă las sedusă. Pui zahăr?

Sentimentele pe care Daniel le încerca pentru ea, făcură să-i bată inima.

— Da. Îndrăzneşte să afirmi că nu mă doreşti, Anna.

Apropierea tânărului bărbat o făcu să-şi înţeleagă toată dimensiunea slăbiciunii. Se forţă să-l privească drept în ochi.

— Mă voi feri să susţin această teză, dar asta nu schimbă nimic.

— Aşa deci. Ai venit totuşi aici în seara asta!

— Pentru cină, îi aminti ea cu calm. Şi pentru că îţi apreciez compania.

El puse brusc ceaşca jos şi îi prinse faţa între mâini. Când buzele li se întâlniră, Anna acceptă inevitabilul. Când o întinse pe sofa, se strânse lângă el fără să protesteze. Ştia ce risca acceptând invitaţia lui şi nu avea curaj să-l respingă…

El îi murmură numele cu buzele lipite de gât. Ea simţi mirosul de brandy şi de lumânări. Sângele îi pulsa în scobitura pântecului. Trebuia s-o atingă, ar fi înnebunit dacă n-ar obţine mai mult. O simţea caldă. Nu încerca să se opună. Cu energia disperării, îi desfăcu nasturii rochiei. Inima începu să-i bată puternic când îi atinse desuurile de dantelă.

Ea se cambră spre el, fremătând şi un geamăt surd izbucni din cele mai adânci profunzimi ale ei.

Ceea ce simţea era dincolo de aşteptare şi de visuri. El mângâia, se oprea, apoi palmele mâinilor lui reluau ritmul

obsedant şi vrăjitor. Ea se lăsă ghidată. Ambiţiile Annei se risipiră, nimic nu mai era important în afară de dorinţa fără frâu pe care o avea pentru el.

Anna… era fierbinte şi proaspătă, subţire şi delicios de voluptoasă. Imaginile care se năşteau în mintea lui Daniel erau la fel de periculoase ca un pământ îndepărtat şi neexplorat. Ea i se abandonă, iar el străbătu o clipă de eternitate.

Apoi ea îşi ascunse faţa la pieptul lui, rămânând nemişcată. El îşi reveni.

— Anna?

Vocea îi era răguşită, dar mâinile liniştitoare.

— Nu pot spune că regret, murmură ea, dar nu ştiu încă dacă asta e ceea ce vreau.

Ea se înfioră şi se desprinse de el.

— Nu mă aşteptam la… aşa ceva, Daniel, trebuie să mă gândesc.

— Sunt în stare să gândesc pentru amândoi.

Ea ridică o mână pentru a-l împiedica s-o sărute din nou.

— Asta e ceea ce mă înspăimântă.

Îşi încheie liniştită rochia.

— Ceea ce ar putea să se întâmple între noi e hotărârea cea mai importantă din existenţa mea. Am nevoie de timp, să mă gândesc.

Ei o prinse de braţ.

— Anna. Destinul a pornit deja.

Asta o îngrozea.

— Eşti atât de sigur de tine… eu nu. Nu pot să-ţi promit nimic.

— Totul e bine când te ţin în braţe, Anna. Nu-mi spune că nu simţi şi tu asta.

Ea nu răspunse. Cu cât se enerva el, cu atât era ea invadată de un calm ireversibil.

— Chiar şi aşa, am nevoie să-mi iau hotărârea în deplină cunoştinţă, la rece.

— La rece!

Se ridică şi străbătu cu furie camera.

— Eu am mintea complet tulbure de când te-am văzut.

Se ridică şi ea la rândul ei.

— Deci amândoi avem nevoie de un respiro.

El luă paharul de brandy, pe care ea nu-l terminase, şi-l goli dintr-o dată.

— Plec la New York pentru trei zile. E tot timpul de care dispui. Când voi reveni, îţi vei fi luat hotărârea.

Ea ridică bărbia, scoţând în evidenţă linia încântătoare a gâtului.

— Am oroare de ultimatumuri, Daniel.

— Trei zile, repetă el cu voce tare. Acum merg să te conduc.

Capitolul 6

Când cele trei zile se transformară într-o săptămână, Anna ezită între uşurare şi supărare. Încercase să-l uite pe Daniel şi-şi continuă cu râvnă munca la spital. De altfel, nu luase încă nicio hotărâre, ceea ce o irita, deoarece nu era genul care să fugă de probleme. Nu reuşea să-şi analizeze sentimentele. Ştiuse să recunoască dorinţa, dar de unde să ştie dacă întâlnise dragostea?

Totuşi îi era uşor să constate că Daniel îi lipsea. Admiţând că accepta să se mărite cu el, ce-ar deveni visul ei de a fi

chirurg? Dacă se consacra căminului său şi copiilor, nu şi-ar reveni niciodată, ar roade-o amărăciunea. Dacă alegea viaţa profesională, viaţa ei va rămâne pentru totdeauna incompletă, şi-ar pierde orice sens.

De obicei îşi începea vizita cu doamna Higgs. Starea sănătăţii ei se înrăutăţea din zi în zi. În acea vineri, Anna deschise uşa cu un surâs jovial, dar inima i se strânse văzând expresia învinsă a bătrânei doamne. Camera era scufundată în penumbră şi tăcere. Ochii doamnei Higgs se luminară când o observă pe Anna.

— Sunt aşa fericită că ai venit; chiar mă gândeam la tine.

— Şi eu, ca în fiecare după-amiază. Trebuie să vă vorbesc de serata la care am fost aseară.

Sub pretextul că îi aranjează cearceafurile, Anna consultă rapid dosarul de la picioarele patului. I se opri respiraţia. În cinci zile situaţia se înrăutăţise considerabil. Nu arătă nimic.

— O cunoaşteţi pe prietena mea Myra, începu ea pentru a o distra pe bătrâna doamna, ieri seară se îmbrăcase cu o rochie deosebit de provocatoare. Am crezut că unele matroane or să leşine.

— Şi cum au reacţionat domnii?

— Să spunem că Myra n-a ratat niciun dans.

Doamna Higgs începu să râdă, dar durerea o întrerupse. Imediat Anna sări în picioare.

— Nu vă mişcaţi, mă duc să chem un doctor.

— Nu.

Mâna slăbită se agăţă de mâneca Annei.

— Se va mulţumi să-mi mai facă o injecţie.

Anna îi luă pulsul şi îi mângâie braţul.

— Avem mijloace pentru a opri suferinţa, doamnă Higgs,

nu trebuie să le refuzaţi.

Bolnava era acum mai calmă.

— Prefer ameţeala durerii decât absenţa totală de senzaţii. Acum mă simt mai bine. Daniel al tău s-a întors?

— Nu, nu încă.

— E aşa drăguţ din partea lui să mă viziteze înainte de a pleca la New York.

— L-a făcut plăcere şi lui.

— M-a asigurat că va trece la înapoiere.

Privi trandafirii care se ofileau în vază şi pe. Care nu voia să-i arunce.

— E minunat să fii tânăr şi îndrăgostit.

Anna avu un acces de teamă şi de nostalgie. O iubea el oare cu adevărat? El o alesese, o dorise… dar asta nu dovedea nimic. Ar fi vrut să-i vorbească Cuiva, dar Myra era ocupată acum şi nimeni altcineva n-ar fi putut înţelege. O bătu pe mână pe doamna Higgs.

— Dumneavoastră trebuie să vă fi îndrăgostit de zeci de ori.

— Cel puţin. Asta îţi aduce atâtea emoţii, fiori, soare, furtuni… seamănă cu un carusel cu o muzică antrenantă care nu încetează să cânte. Dar a te îndrăgosti cu adevărat de un singur bărbat…

Suspină.

— Există viraje, faleze, impasuri… Trebuie să înaintezi mereu, să continui să acorzi încredere. Căsătoria mea a fost prea scurtă şi după aceea n-am mai încercat niciodată să construiesc o relaţie.

— Cum era soţul dumneavoastră?

— Oh, era tânăr şi ambiţios. Plin de idei. Tatăl lui avea o băcănie de lux şi Thomas o mărise. Era inteligent şi avea

simţul afacerilor… a plecat prea devreme. Crezi în destin, Anna?

— Da.

— Thomas a murit tânăr, ca un foc de artificii pe mare, dar a realizat mult în câţiva ani. Daniel al tău mă face să mă gândesc la el.

— În ce sens?

— Acelaşi entuziasm, aceeaşi energie, aceiaşi simţ al jocului… va face lucruri surprinzătoare.

Surâse.

— Are o îndrăzneală care-l va duce spre proiecte mari şi de asemeni o bunătate naturală care îl va feri de greşeli. De altfel, priveşte cu ce gentileţe face vizite unei femei bătrâne ca mine, pe care nici n-o cunoştea. Mi-am schimbat testamentul.

— Cum?

Anna se îndreptă, înspăimântată.

— Nu te nelinişti.

Închise ochii câteva secunde pentru a-şi recăpăta răsuflarea.

— Eu n-am copii şi e prea târziu pentru regrete. Se întâmplă că am făcut plasamente foarte bune şi am nevoie de cineva care să-şi amintească de mine. L-am vorbit despre asta lui Daniel.

Anna se aplecă pentru a înţelege mai bine ce spunea bătrâna doamnă.

— El e foarte inteligent. M-am văzut cu notarul meu pentru a crea o bursă. Daniel e de acord să fie executorul meu şi. Se va ocupa de detalii.

— Despre ce fel de bursă e vorba?

— Pentru tinerele femei care doresc să facă studii medicale.

Doamna Higgs era încântată de efectul pe care îl produsese.

— Ştiam că asta o să-ţi placă. M-am gândit la tine şi la toate infirmierele care au fost atât de drăguţe cu mine.

— E o idee minunată, doamnă Higgs.

— Am avut şansa să te întâlnesc.

Luă mâna Annei şi o strânse uşor.

— Anna, nu face aceeaşi prostie ca mine. Nu uita că avem nevoie de cineva alături, în viaţă. Trebuie să acceptăm dragostea când trece pe lângă noi. Uneori ocazia nu se mai repetă.

— Înţeleg, murmură Anna.

Doamna Higgs contempla uşoara aureolă de lumină care înconjura obiectele din încăpere; durerea dispăruse.

— Dacă cerem totul în viaţă, Anna, putem obţine totul. Rămâi cu mine, te rog.

— Cu plăcere.

Anna asculta respiraţia prietenei ei. Aşteptă mult. La un moment dat, un spasm traversă corpul bătrânei doamne. Deschise gura… şi o închise. Totul se sfârşise. Anna se ridică încet şi depuse o sărutare pe fruntea doamnei Higgs.

— N-am să vă uit niciodată.

Apoi se îndreptă cu un pas ferm spre biroul infirmierelor. Doamna Kellerman îi adresă o privire severă.

— Am internat cinci bolnavi noi, miss Whitfield. Suntem foarte ocupate.

Anna se ţinea foarte dreaptă.

— Chemaţi un medic pentru doamna Higgs.

Vocea ei era şi calmă şi autoritară totodată.

— Are nevoie de ceva?

— Nu, nu mai suferă.

Doamna Kellerman plecă ochii. Faţa ei exprima un mare

regret.

— Mulţumesc, miss Whitfield. Miss Bates, chemaţi-l imediat pe doctorul Lieberman. Trimiteţi-l la 521.

Fără a aştepta răspunsul, se repezi pe culoar. Anna o urmă. Odată ajunsă în cameră, doamna Kellerman se întoarse spre ea.

— Miss Whitfield, nu mai avem nevoie de dumneavoastră.

— Doamna Higgs nu are familie, replică Anna pe un ton hotărât.

Pentru, prima oară, infirmiera şefă simţi un anumit respect pentru Anna. Înaintă spre ea şi îi puse mâna pe braţ.

— Aşteptaţi afară. Îi voi spune lui Lieberman că vreţi să-i vorbiţi.

— Mulţumesc.

Anna se duse în cea mai apropiată sală de aşteptare. Se simţea mai calmă acum. Lată genul de experienţă, se gândi ea, pe care o va înfrunta adesea de-a lungul carierei sale. Moartea va face parte din viaţa ei. Va trebui s-o combată şi să-i facă faţă. Va învăţa să se protejeze.

Inspiră profund şi închise ochii. Când îi deschise, îl văzu pe Daniel înaintând spre ea. Timp de o secundă mintea i se goli, apoi văzu trandafirii pe care-i ţinea în mână. Lacrimile îi urcară în ochi, dar le alungă victorioasă. Când se ridică, pasul îi era sigur.

— M-am gândit că trebuie să te găsesc aici.

Toată atitudinea lui era agresivă, mersul, faţa, vocea. Rezistă dorinţei de a hohoti în braţele lui.

— Am fost reţinut la New York mai mult decât prevăzusem.

Şi el fusese urmărit de insomnie. Era să continue pe acelaşi ton brusc şi hotărât când remarcă ceva în ochii ei care-l opri.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îşi coborî ochii pe trandafiri şi el înţelese imediat.

— Doamne…

Puse buchetul pe o masă.

— Era singură?

Faptul că se gândise mai întâi la asta, îi aduse Annei în inimă un val de tandreţe; îi întinse mâna.

— Nu, eram cu ea.

— Cu atât mai bine. Am să te însoţesc acasă.

— Nu, aş vrea să vorbesc cu doctorul ei.

— Foarte bine, o să aştept cu tine.

Se aşezară în linişte. Mirosul trandafirilor plutea în jurul lor. Erau boboci abia întredeschişi. Anna îşi aminti ciclul vieţii, mişcarea continuă, roata norocului pe care trebuie s-o acceptăm. Se ridică încet când doctorul Lieberman intră în sala de aşteptare.

— Miss Whitfield, doamna Higgs mi-a vorbit adesea de dumneavoastră. Sunteţi studentă la medicină.

— Exact.

El dădu din cap.

— Ştiţi că i-am extras o tumoare malignă acum câteva săptămâni. Mai avea şi alta. A o opera din nou ar fi omorât-o pe loc, în mod sigur. Am preferat s-o lăsăm liniştită.

— Înţeleg.

Sesiză foarte bine că într-o zi va fi confruntată cu asemenea probleme.

— Doamna Higgs era singură şi aş vrea să mă ocup de măsurile ce trebuie luate pentru înmormântare.

Lieberman o examină atent şi-şi spuse că, atunci când îşi va termina studiile, va fi fericit s-o primească în serviciul lui ca

internă.

— În acest caz, voi cere avocatului doamnei Higgs să vă contacteze.

— Vă mulţumesc.

Ea îi întinse o mână pe care Lieberman o găsi proaspătă şi sigură

— Să plecăm, declară Daniel când rămaseră singuri.

— Dar nu mi-am terminat vizita..

— Ai lucrat destul pentru azi. 5

O conduse spre ascensor şi-i anticipă protestele.

— Nu discutăm despre asta. Vreau să-ţi arăt ceva.

Ea cedă, ştiind că n-ar mai fi avut forţa să continue.

— Şoferul meu o să ne conducă acasă la mine, anunţă Daniel când ajunseră la poarta spitalului.

— Şi maşina mea?

— Ah… în cazul ăsta o să-l trimit pe Steven înainte şi o să luăm maşina ta. Eşti sigură că eşti în stare să conduci?

— Absolut, afirmă ea îndreptându-se spre cupeul alb.

Câteva minute mai târziu erau împreună.

— M-am gândit întotdeauna că ai un gust perfect, Anna.

— Unde mergem?

— Spre nord. Te îndrum eu.

— Vorbeşte-mi de New York.

— Un oraş de nebuni, dar toată această agitaţie sfârşeşte prin a te captiva. Cunoşti *Dunripple Publishing?*

— Bineînţeles.

— Acum e *Dunripple şi Mac Gregor.*

— Dunripple e un nume prestigios.

— Şi ei au nevoie de sânge nou. Trebuie să-mi diversific activitatea.

— Ţi se întâmplă să te mai şi înşeli?

— Adesea, dar câştig mai des decât pierd. Asta-i tot.

— E puţin cam complicat pentru mine.

— Ba nu, aşa e viaţa. Un doctor ştie în mod pertinent că nu toţi bolnavii săi se vor vindeca. Asta nu-l împiedică să continue.

— E adevărat.

— Ne asumăm toate riscurile, Anna, dacă suntem cu adevărat vii.

Traseul în maşină, cu vântul care-i mângâia faţa, o odihnise pe Anna, dar se simţea încă plină de un fel de energie nervoasă. Daniel ridică mâna.

— Opreşte-te aici.

— Pentru ce?

— Pariez că ţi-ar face bine să mănânci ceva.

Anna îi urmă indicaţiile. Parchetul micii prăvălii fusese ceruit şi două ventilatoare se roteau energic.

— Domnule Mac Gregor!

Cu o plăcere evidentă, o femeie voinică sări de pe taburetul ei, ca să-l primească pe Daniei.

— Doamnă Lowe… Sunteţi mereu la fel de încântătoare.

Nu era drăguţă şi ea o ştia. Salută complimentul cu un enorm hohot de râs.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

O studie pe Anna cu atenţie.

— Prietena mea şi cu mine am vrea să facem un picnic. Daţi-mi deci din acel excelent rosbif al cărui secret îl deţineţi.

— Nu mai am, dar o să vă dau un jambon de o să mă pomeniţi.

— Mulţumesc, doamnă Lowe.

— O să prepar un sandviş pentru doamna şi două pentru dumneavoastră. De ce nu cumpăraţi un termos? V-aş pune limonadă de la gheaţă.

— De acord.

Se îndreptă spre încăperea din spate.

— Vii des aici? întrebă Anna.

— Din când în când. Dacă familia Lowe ar deschide un restaurant de sandvişuri lângă prăvălia lor, ar face avere.

— Parcă văd… *Lowe şi Mac Gregor.*

Izbucniră în râs.

Când reveni, doamna Lowe le întinse un coş.

— O să mi-l aduceţi cu altă ocazie, domnule Mac Gregor. Am adăugat două felii din prăjitura casei.

Daniel plăti nota.

— Salutări soţului dumneavoastră, doamnă Lowe.

— Poftă bună!

— Pot să conduc eu, Anna? întrebă Daniel punând povara pe bancheta din spate.

Până acum nici Myra, nici măcar tatălui ei nu-i dăduse voie să ia volanul cupeului. Ezită o secundă, apoi îi întinse cheile. În curând urcau colina. Nu văzuse niciodată un drum atât de şerpuit. Falezele erau impresionante. Dominau granitul cu urme de roşu şi verde. Valurile loveau stâncile. Acest peisaj avea ceva violent. Kilometri întregi mai departe, arborii erau curbaţi de vânt. Pescăruşii plonjau în mare şi zburau din nou spre cerul albastru. Ajunseră, în fine, pe un teren plat, frumos, dar dezolant şi ceva o atinse la inimă, atât de ascuţit ca o săgeată, la fel de dulce ca o sărutare. I se părea că recunoştea aceste locuri.

Daniel opri maşina. Apoi coborî şi stătu în faţa vântului,

respirând avid mirosul oceanului. Avea impresia că era la el acasă. Fără să spună un cuvânt, Anna veni alături.

— E terenul pe care l-ai cumpărat?

— Da.

— E superb.

El fu infinit uşurat că ea accepta această parte din el însuşi. O luă de mână.

— Aici îmi voi construi reşedinţa. Va fi din piatră, iar unele ferestre vor ajunge până-n tavan şi uşa va fi destul de largă pentru a lăsa să treacă trei bărbaţi; şi acolo… este amplasamentul turnului.

Anna era hipnotizată.

— Dar ceea ce descrii tu e un castel.

— Exact. Iar deviza familiei Mac Gregor va fi gravată deasupra arcadei de la intrare. Va dura în timp şi-l vor cunoaşte şi strănepoţii mei.

Se întoarse la maşină şi luă coşul. Anna îl ajută să întindă cuvertura pe care le-o dăduse doamna Lowe. Mâncară privind norii. Totul se întâmpla aşa repede. Anna nu mai ştia unde e. Drumul vieţii care i se părea aşa luminos, luase acum viraje ciudate.

— În Scoţia, începu Daniel, ca şi când şi-ar fi vorbit sieşi, trăiam într-o casă nu mai mare decât garajul tău. Aveam cinci sau şase ani când mama s-a îmbolnăvit. După ce l-a adus pe lume pe fratele meu, nu şi-a mai revenit niciodată cu adevărat. Bunica venea zilnic să gătească şi să se ocupe de copil. Eu mă aşezam la căpătâiul mamei, îi vorbeam. În perioada aceea nu-mi dădeam seama cât era de tânără.

— Continuă.

— Tata se întorcea de la mână cu pielea neagră şi ochii

roşii. Era atât de epuizat… dar stătea de vorbă cu mama, se juca cu Alan, mă asculta cu atenţie. Mama s-a târât încă cinci ani şi apoi s-a stins. Suferea un martiriu, dar nu se plângea niciodată.

Anna se gândi la doamna Higgs şi de data asta nu-şi reţinu lacrimile. Daniel tăcu câteva clipe şi ascultă zgomotul mării.

— Bunica a venit să locuiască la noi. Era o femeie autoritară, care m-a obligat să învăţ carte. Eram dotat pentru cifre, reuşisem chiar să asimilez câteva noţiuni de matematică. La doisprezece ani am plecat şi eu să lucrez în cărbunărie.

Strânse pumnul.

— Minele erau un infern, mai ales praful în plămâni. De fiecare dată când se mişca o galerie, te aşteptai să rămâi acolo şi sperai ca asta să nu dureze mult. Aveam cincisprezece ani când McBride, proprietarul exploatării, m-a remarcat. M-a angajat să fac socoteli şi m-a plătit corect. Tata m-a obligat să pun jumătate de salariu într-o cutie închisă de aluminiu; nu i-a folosit niciodată.

— Voia ca tu să ieşi de-acolo, murmură ea.

— Aveam douăzeci de ani, când galeria principală s-a prăbuşit. Au săpat trei zile şi trei nopţi.

Douăzeci de oameni au dispărut, printre care tata şi fratele meu.

— Oh, Daniel.

Se apropie de el şi puse capul pe umărul lui.

— Îmi pare atât de rău.

– Când i-am îngropat, mi-am jurat că pentru mine totul s-a terminat şi că am să plec de-acolo. Era prea târziu s-o iau pe bunica, trăise prea mult acolo. M-a făcut să-i promit că voi continua linia Mac Gregorilor şi că n-am să uit de unde am

plecat. Am intenţia să-mi respect promisiunea, Anna.

Acum că Anna îl înţelegea atât de bine pe Daniel, situaţia se complicase şi mai mult. Realiză că pe această faleză bătută de vânturi, ea se îndrăgostise iremediabil de el, dar întrebările se ciocneau în mintea ei. Înaintă spre amplasamentul viitorului castel ştiind că el îl va construi şi că va fi magnific.

— Vor fi mândri de tine.

— Mă voi întoarce în Scoţia să-mi vizitez satul şi în acea zi vei fi lângă mine.

Ea se întoarse.

— Mi-e teamă că n-am să-ţi pot da tot ce aştepţi tu de la mine, Daniel. Mă înspăimânţi.

Înaintă spre ea şi se opri la câţiva paşi.

— Mi-ai spus că ai nevoie de timp ca să iei o hotărâre. Acum aş vrea să am răspunsul tău.

Anna stătea acolo, în echilibru la marginea destinului ei.

Capitolul 7

Ar fi vrut să dea tot şi să ia tot. Dragostea… Provocase războaie, răsturnase imperii, înnebunise oameni. Imperiul ei era imens. Daniel era mai impresionant ca oricând, aproape înspăimântător, cu privirea aprinsă şi părul arzând în soare. Zeus, Thor… dar în acelaşi timp omul gata să mute munţii pentru a obţine ceea ce dorea. Incapabilă să-i reziste, i se aruncă în braţe.

Fură duşi de fulger şi haos, apoi se treziră în aer liber, investiţi cu o putere care îi depăşea. Pieptenii Annei căzură pe jos, apoi rochia şi juponul. Se rostogoliră în iarbă ca nişte amanţi pe care viaţa îi separase de ani întregi. Ea se cambră

spre el la fiecare mângâiere, cerând mereu mai mult. În curând, zgomotul valurilor le ritmă ardoarea. Anna n-ar fi crezut niciodată că o asemenea furtună a simţurilor există. Se abandonă fără inhibiţie acestei experienţe magice, zburând pe aripile voluptăţii…

Se odihneau potoliţi pe iarba verde. Daniel ar fi putut rămâne acolo ore întregi, legănat de soare, ocean şi vânt. Va construi reşedinţa, îşi găsise soţia şi în curând copiii lui vor fugi pe câmpie.

— E loc din plin pentru noi în casa din Boston, murmură el cu o voce adormită. Bineînţeles, vei putea să schimbi ce nu-ţi convine.

Ea privi razele jucându-se printre frunzele unui stejar. Făcuse un mare pas înainte, era timpul acum să dea înapoi.

— E inutil să mă ating de ceva, Daniel.

— În fine, e un loc unde vom locui temporar.

Părul Annei alunecă între degetele lui.

— Poate-l voi păstra pentru afaceri. Voi călători mult mai puţin când voi fi căsătorit. În curând voi aranja ca să vină ceilalţi să mă vadă.

— Daniel, refuz să mă căsătoresc cu tine.

— Voi mai merge la New York din când în când, dar vei putea să mă însoţeşti.

— Am spus că nu mă mărit cu tine.

O strânse lângă el râzând.

— Bineînţeles că da.

— Nu.

— Dar cum poţi afirma un asemenea lucru?

O prinse de umeri şi când recunoscu lucirea de încăpăţânare din ochii ei, fu cuprins de panica ce se transformă în mânie.

— Nu e momentul să glumeşti, Anna.

— Chiar aşa.

Se îndepărtă de el şi începu să se îmbrace, împărţit între uimire şi furie, el o prinse de încheietura mâinii.

— Tocmai am făcut dragoste.

— Şi eu am venit cu tine de bunăvoie, replică ea. Avem nevoie unul de altul.

— De aceea nu ne vom mai despărţi.

— E imposibil.

— De ce mă rog?

Ea simţi deodată dorinţa să fugă. În loc de asta, rămase nemişcată.

— Tu vrei ca eu să te urmez peste tot unde te vor duce capriciile tale şi să încep să-ţi dăruiesc copii. Pentru asta ar trebui să-mi abandonez studiile şi nici nu se pune problema, pentru că am luptat prea mult pentru asta.

— E complet idiot. Ce te va împiedica să lucrezi când vom fi căsătoriţi?

— Dacă mă întorc la universitate ca doamnă Mac Gregor, n-am să mai termin niciodată. M-ai împiedica să mă concentrez.

— E ridicol.

— Deloc.

— Deci îţi doreşti mai curând doctoratul decât dragostea mea.

— Deloc. Vreau să trăiesc cu tine…

— Ce?

— Până în septembrie, apoi vom închiria un apartament lângă campus şi…

— Şi atunci?

Ea ridică o mână şi o lăsă să cadă.

— De atunci încolo nu mai ştiu.

— Doamne, Anna, eu îmi doresc o soţie, nu o amantă.

— Nu asta ţi-am propus.

Întorcând spatele, ea se îndreptă cu paşi mari spre maşină. El o prinse şi o strânse de braţ.

— Ce tot spui?

— Ţi-am oferit să trăieşti cu mine, nu să fiu întreţinuta ta! Nu-mi pasă de banii tăi, de casa ta şi de duzinele tale de trandafiri! Pe tine te vreau!

— Atunci căsătoreşte-te cu mine!

— Dă-mi drumul, nu serveşte la nimic să ţipi, n-am să-ţi mai spun nimic în plus!

— În acest caz sunt obligat să mă gândesc la reputaţia ta în locul tău.

— Ocupă-te mai bine de a ta, e de ajuns. Pentru moment n-ai aerul că te îngrijorează prea mult.

El apucă pantalonul şi şi-l trase mormăind. Un alt bărbat ar fi putut părea ridicol, Daniel însă era magnific.

— Abia acum câteva minute te-am sedus, începu el.

— Îţi faci iluzii.

Ea îi întinse cămaşa.

— Acum câteva minute am făcut dragoste, asta n-are nimic de-a face.

— Eşti o femeie dură, Anna Whitfield.

— Exact.

Încântată de ceea ce ea lua drept un compliment, începu să adune lucrurile de la picnic.

— Odată mi-ai declarat că trebuie să te iau aşa cum eşti; îţi întorc replica. Dacă mă vrei, Daniel, trebuie să accepţi condiţiile mele.

Pe drumul de întoarcere, abia îşi adresară vreun cuvânt. Anna nu era supărată, ci mai curând epuizată. Atâtea lucruri se întâmplaseră în atât de puţin timp. Toate planurile ei fuseseră răsturnate. Daniel se transformase stană de piatră. Cramponat de volan, conducea cu o viteză înspăimântătoare, cu o abilitate diabolică. Îl ofensase refuzându-i numele. Dar i se dăruise. Trebuia să înţeleagă că pentru ea o diplomă era la fel de importantă ca şi semnătura în josul unui registru.

— Refuz propunerea ta!

Frânele scrâşniră când se opri în faţa casei Annei. La câţiva metri de acolo, doamna Whitfield tăia câţiva trandafiri. Ridică privirea de la foarfecele de grădinărit. Fu liniştită să constate că nu era niciun vecin prin preajmă.

— Asta face parte din privilegiile tale, declară Anna cu un calm perfect.

— Acum ai să mă asculţi!

El n-avea chef să discute. O prinse de umeri şi în clipa în care îi întâlni frumoşii ochi aurii nu avu decât o dorinţă: să o tragă spre el şi s-o sărute.

— Te ascult.

El încercă să-şi adune gândurile.

— Ceea ce s-a întâmplat între noi nu se întâmplă oricui. Ştiu.

Ea surâse.

— Te cred pe cuvânt.

Frustrarea îl sufoca.

V – Asta nu e decât o parte a problemei, mormăi el. Eu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Doamna Whitfield lăsă să cadă foarfeca.

— M-am îndrăgostit de tine în secunda în care te-am văzut.

— Asta nu e decât o parte a problemei. Tu pretinzi să mă potrivesc perfect cu locul pe care mi l-ai rezervat.

— Ba nu, e mult mai mult decât atât.

O prinse în braţe şi ea se abandonă fără ezitare, buzele i se uniră cu ale lui. Din nou restul lumii devenea insignifiant şi asta o sperie pe Anna.

— Îţi imaginezi cum am putea trăi noi doi? îi murmură el la ureche.

— Asta e ceea ce doresc, dar refuz să mă mărit cu tine.

— Vreau să-mi împart numele cu tine.

— Iar eu vreau întâi să împart inima ta.

— Judecata ta e încurcată, ai nevoie de puţin timp.

— După părerea mea, mai curând tu ai avea. Bună seara, Daniel.

Doamna Whitfield îşi privi fiica îndreptându-se spre casă cu un pas sigur. Daniel făcu contactul şi demară în trombă, apoi îşi aminti cui îi aparţinea maşina pe care o conducea şi făcu cale-ntoarsă în scrâşnet de frâne şi de pneuri mânuite cu o anumită bruscheţe. Se opri, trânti portiera, aruncă o privire feroce casei familiei Whitfield şi se îndepărtă cu paşi mari. Doamna Whitfield se repezi în urma fiicei sale.

— Anna!

O prinse în josul scărilor.

— Ce se petrece?

Anna avea chef să fie singură, să se închidă în camera ei şi să plângă fără să ştie de ce. Va aştepta.

— Ce vrei să spui?

— Tăiam trandafirii şi am auzit… în fine, am prins frânturi de discuţie.

Ca să-şi dea un răgaz, îşi scoase mănuşile de cauciuc şi le puse pe masă.

— Deci aşa, ne spionai ascunsă în spatele tufişurilor? o tachină Anna.

— Ce proastă eşti, Anna, tu şi Mac Gregor… voi aii…

— Da. În după-amiaza asta.

— Oh!

— Mamă, nu mai sunt o fetiţă.

— E evident.

Doamna Whitfield inspiră profund.

— În cazul ăsta, dacă domnul Mac Gregor te-a sedus, trebuie…

— Nu e cazul.

Doamna Whitfield bătu din pleoape.

— Dar mi-ai spus că…

— Că am făcut dragoste, asta-i tot.

Anna o prinse de braţ pe mama ei.

— Să ne aşezăm, vrei?

În salon, Anna luă loc lângă mama ei şi se întrebă de unde să înceapă. Situaţia era delicată.

— Mamă, e prima oară când mi se întâmplă şi l-am ales pe Daniel cu toată luciditatea.

— Întotdeauna am spus că gândeşti prea mult, replică doamna Whitfield fără să-şi dea seama ce spunea.

— Ştiu că te jenează că-ţi vorbesc despre asta, dar nu pot să te mint.

— Oh, Anna…

Într-un rar gest de intimitate, îşi luă fiica în braţe.

— Te simţi bine?

— Da.

Atinsă, Anna mângâie părul mamei.

— Minunat de bine. Am trăit asta ca pe o eliberare.

— Noi n-am abordat niciodată aceste lucruri, din vina mea, dar după ce ai plecat la universitate şi dată fiind alegerea studiilor tale… m-am simţit complet depăşită şi atunci am tăcut. Anna, nu vreau ca tu să suferi.?

— Nu te nelinişti, Daniel e un băiat adorabil. Ar fi dezolat să mă rănească. De fapt el ar vrea să ne căsătorim.

Doamna Whitfield scoase un suspin de uşurare.

— Asta mi se pare că am auzit, dar aveaţi aerul că vă certaţi.

— Nu chiar, dar nu suntem de acord. Eu nu vreau să mă mărit.

— Anna!

Doamna Whitfield luă un aer sever.

— Ce-i cu povestea asta? Nu te înţeleg, dar te cunosc de-ajuns pentru a şti că dacă i-ai cedat este pentru că încerci faţă de el un sentiment profund.

— Bineînţeles. Chiar asta mă înspăimântă. El m-a ales aşa cum îţi alegi o maşină.

— Cea mai mare parte de timp bărbaţii nu sunt nişte poeţi sau nişte visători. Cunosc fete tinere care ar aprecia muzica şi cuvintele dulci, dar viaţa e mai brutală decât acestea.

Anna îşi privi mama cu curiozitate.

— Şi tu ai fi dorit mai mult lirism şi complimente?

— Bineînţeles.

Surâse amintindu-şi trecutul.

— Tatăl tău era un bărbat foarte bine, dar vocabularul lui era cel din cărţile de legi! Ştii… domnul Mac Gregor îmi place mult.

— Nici eu nu vreau să-l pierd, dar nu vreau să mă

căsătoresc cu el.

— Anna…

— Vreau să trăiesc cu el.

Doamna Whitfield deschise gura, o închise şi înghiţi cu greu.

— Cred că am să beau ceva.

Anna se ridică.

— Sherry?

— Nu, un scotch. Dublu.

Anna se puse pe râs.

— Şi Daniel a avut aproape aceeaşi reacţie.

Îi întinse paharul.

— Mamă, nu ţi-am ascuns niciodată nimic.

Whisky-ul îi arse gâtlejul doamnei Whitfield.

— Nu, ai fost mereu dureros de onestă.

— Sunt îndrăgostită de Daniel, dar nu l-am ales eu. Acum am sentimentul că trebuie să-mi reiau controlul asupra vieţii mele. Refuz să pierd toată munca mea de ani de zile.

Doamna Whitfield puse paharul jos.

— Studiile tale înverşunate.

— Nici tu nu mă înţelegi.

Anna îşi trecu mâna prin păr şi îşi aminti că-şi uitase pieptenii ei undeva pe câmp.

— Am impresia penibilă că dacă mă mărit imediat, cu Daniel, nu voi deveni niciodată medic. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, nu i-aş ierta-o niciodată. Ţi-am explicat deja că pentru mine a practica medicina reprezintă mai mult decât o muncă; e o vocaţie.

— Uneori trebuie să cântărim toate argumentele pro şi contra şi să luăm o hotărâre, draga mea.

Anna îngenunche la picioarele mamei ei, căutându-i mângâierea.

— E foarte egoist din partea mea să nu vreau să sacrific nimic, dar ţin să-mi termin studiile şi nu vreau să trăiesc fără Daniel.

— Şi el?

— Are o idee fixă cu căsătoria, pentru el nimic altceva nu mai contează.

Doamna Whitfield suspină.

— Micuţo, tu nu cereai nimic niciodată şi credeam că eşti mulţumită. Şi când colo tu pretinzi totul! Joci un joc periculos şi s-ar putea să suferi.

— Ai prefera să am o legătură secretă?

— De ce îmi ceri părerea? Ştii bine că sfârşeşti prin a face după capul tău!

Anna era acum speriată ca un copil.

— Am nevoie să mă înţelegi. Ipocrizia îmi produce oroare. Am nevoie să-l pot iubi pe Danie! la lumina zilei.

— Vei fi ţinta bârfelor şi calomniilor, ştii asta?

— Nu-mi pasă.

— Nu e ceva nou şi ştiu bine că e imposibil să te fac să-ţi schimbi părerea odată ce ai luat hotărârea, dar, Anna, e peste puterile mele să fiu de acord.

— Cunosc. Dar dacă ai putea înţelege, ar fi de-ajuns.

— Anna, tu ai fost mereu o fiică excelentă, dar…

— Ce anume?

— Reprezinţi de asemenea un mister pentru mine. Cred că nu ţi-am spus niciodată în ce măsură eram mândră de tine.

Anna simţi un fior de uşurare.

— Îmi face atâta plăcere…

— Întotdeauna te-am împins să-ţi abandonezi studiile, dar în acelaşi timp îţi admiram progresele.

— Ceea ce îmi spui înseamnă mult pentru mine.

— Şi acum rămâne problema tatălui tău.

Anna închise ochii şi îşi imagină reacţia lui.

— Va fi foarte tulburat, spuse ea.

— O să mă ocup.

Doamna Whitfield se îndreptă, cu o flacără în privire.

— Te iubesc atât, mamă.

— Şi eu şi nu e nevoie să te înţeleg pentru asta.

— Îmi urezi noroc?

— Ca mamă nu, dar ca femeie, sigur.

Capitolul 8

Zilele treceau şi Anna se temea că pierduse partida. Daniel tăcea. Niciun trandafir nu-i mai fusese trimis. Ultimii se ofileau în salon. Anna nu părăsea niciodată spitalul, fără să scruteze cu atenţie parcarea. Nimeni. Îi era greu să depindă astfel de Daniel. Fără el nu mai exista fericire. Nu regăsea sentimentul de împlinire, care ar fi putut să aparţină vieţii ei de toate zilele.

Când citea cu voce tare o poveste unei copile care avea un picior rupt, gândurile ei evadară. Constată că concentrarea în munca ei lăsa de dorit. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra basmului, dar gândurile îi scăpau ca nisipul.

— Şi au trăit fericiţi şi au avut mulţi copii.

Concluzia nu se potrivea cu realitatea. Anna n-avea chef să aştepte liniştită ca un prinţ să-o încalţe cu un pantof de cleştar. Cât despre dovleacul care se transformă în trăsură… Nu se

simţea în stare să urce în turnul ei, cu sufletul unei sărmane doamne pentru a-l aştepta pe cavalerul ei viteaz. Ea avea de dus viaţa ei, de făcut o alegere şi-i plăcea să se bată. Atunci, ce aştepta? Dacă era o femeie independentă, era timpul s-o dovedească.

Hotărârea ei era luată. Continuă să citească până ce fetiţa adormi. Pe culoar întâlni un intern şi-i surâse. Era încă liberă să vină şi să plece cum îi plăcea, dar peste un an se va termina, va fi legată de munca ei. Afară ameninţa furtuna. Când ploaia începu să cadă, ai fi zis că se evapora pe bitum. Când ajunse la maşină, era udă până la piele.

Clădirile care adăposteau *Old Line Savings* erau reci şi maiestuoase. În interior, mochetele şi zugrăveala fuseseră refăcute, dar oamenii vorbeau cu voce joasă. Anna se îndreptă spre recepţie.

În biroul lui, Daniel arunca o privire anunţurilor publicitare care urmau să apară în ziare săptămâna viitoare. Directorul dezaprobase totul, dar tânărul asistent, pe care-l angajase Daniel de curând, îşi manifestase zgomotos entuziasmul. După ce repusese pe picioare *Old Line Savings,* Daniel proiecta să deschidă o sucursală la Salem. În ciuda a toate, se simţea posomorit şi melancolic. Se ridică şi merse la geam să privească ploaia căzând. De cum va termina cu dosarele, va merge să se plimbe pe malul râului, departe de angajaţii lui şi de servitori, ca să se gândească la Anna, a cărei imagine îl urmărea zi şi noapte. Avea în gură gustul eşecului. Acest singur cuvânt îl făcea să scrâşnească din dinţi. Trebuia neapărat să plece în căutarea acestei blestemate Whitfield. Avea mâna pe clanţa uşii când sună telefonul.

— Domnul Mac Gregor? Sunt Mary Miles. Scuzaţi-mă că

vă deranjez, dar e o tânără în antreu care vrea să vă vorbească.

— Să fixeze o întâlnire cu secretara mea.

— Chiar asta i-am sugerat, dar insistă să vă vadă imediat.

— Nici nu se pune problema.

— Spune că aşteaptă cât timp va trebui.

— Ah…

Un nume se contură în capul lui.

— Şi se numeşte?

— Anna Whitfield..

— Ce face acolo jos? Trimite-o imediat.

Daniel se simţi la fel de uşor ca un fulg. Câştigase. Era gata să facă unele concesii, dar o avea la dispoziţie. Răbdarea îl costase scump, era drept să fie recompensat acum. Ciocăni la uşă şi secretara intră.

— Miss Whitfield, domnule.

El dădu scurt din cap şi ochii i se fixară imediat pe Anna. Ploaia îi ondulase părul care îi cădea pe umeri. O găsea incredibil de frumoasă.

— Eşti udă, declară el pe un ton acuzator.

Ea surâse.

— Plouă, de aceea.

Doamne, ce fericită era că-l revedea. El o fixă cu un aer furios, cu cravata lărgită, gulerul cămăşii deschis. Timp de câteva secunde nu scoaseră un cuvânt.

— Nu te-au învăţat niciodată la cursurile tale de medicină că rişti să răceşti?

Deschise un dulap şi scoase o sticlă cu brandy.

— Ai uitat farmecul unei mici averse estivale.

— Bea asta şi aşează-te.

Se execută, dar el rămase în picioare. Gustul victoriei se

risipise deja. Ea nu avea deloc atitudinea cuiva care şi-a schimbat părerea. N-ar fi trebuit să se îndrăgostească niciodată de o femeie atât de încăpăţânată.

— Te interesează un împrumut, Anna?

Ea nu se lăsă înşelată de tonul uşor. Era tot furios. Putea să se aştepte la altceva din partea lui Daniel?

— Pentru moment, nu.

Studie camera ca să-şi dea timp.

— Biroul tău e foarte agreabil, impresionant, dar fără să fie sufocant.

Privirea i se fixă pe un tablou abstract, în albastru şi roşu, cu reminiscenţe net sexuale. El ştiu că ea înţelegea foarte bine la ce făcea aluzie pictorul. Plătise foarte scump acest Picasso, pentru că îi plăcea, dar şi pentru că bănuia că valoarea acestui tânăr pictor va creşte.

— Eşti o femeie greu de şocat, Anna.

— E adevărat. N-am timp de pierdut. Apropo, mi-au lipsit trandafirii.

— Credeam că ce-ţi trimit eu te agasează.

— Da, până încetează. Ce se întâmplă? Te-am ofensat refuzând să-ţi iau numele?

— Să spunem că eram furios.

— Şi acum?

— Încă sunt mânios. Nu ţi-ai schimbat părerea?

— Nu.

Gânditor, el luă o ţigară de foi, o aprinse şi privi fumul ce se ridica.

— De ce ai venit, Anna?

— Pentru că a petrece încă o zi fără să te văd, mi se părea prea apăsător. Te deranjează?

— Din contră.

— Foarte bine.

Se ridică şi încercă să-şi netezească fusta care era acum foarte şifonată.

— În acest caz, o să cinăm împreună.

— Nu crezi că un bărbat e cel care trebuie să facă genul ăsta de propuneri?

— Uiţi din nou că trăim în secolul XX. Am să trec să te iau la ora şapte.

Se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută tandru.

— Mulţumesc pentru brandy, Daniel, nu vreau să te mai reţin.

El îşi regăsi vocea când ea era deja cu mâna pe clanţa uşii.

— Anna?

Când se întoarse, el citi în surâsul ei că se pregătea de o altercaţie. Schimbă imediat tactica.

— Să spunem şapte şi jumătate. Am o întâlnire care se va termina destul de târziu.

Ea rămase nemişcată. Umbra unei îndoieli trecu pe faţa ei frumoasă. Apoi dădu din cap.

— Perfect.

Suspină închizând uşa. Daniel aşteptă câteva secunde, după care izbucni într-un râs răsunător. Nu ştia cine câştigase partida, dar descoperi că asta nu avea importanţă. El îi abandonase Annei cărţile, dar datorită providenţei, va câştiga totuşi.

Când Anna se întoarse acasă, găsi pustiu peste tot, dar parfumul mamei se simţea încă în hol. Încântată că era singură, se duse în baie să facă un duş. Ea era cea care avusese

iniţiativa şi avea impresia că putea controla situaţia. Totuşi, Daniel Mac Gregor nu era un bărbat care să se lase manipulat uşor; aflase asta chiar de la început. Era vorba de a-l împiedica să înţeleagă că de fapt ea îi dădea tot.

Buretele îi mângâia corpul. Daniel era prea exigent, obişnuia să trateze afaceri dificile şi nu-i lăsa adversarului nici o singură şansă. Şi ea avea intenţia să atingă culmea profesiunii sale şi trebuia să se comporte în mod hotărât.

Se va strădui să petreacă o seară agreabilă cu el. Apoi vor discuta, la cafea, şi el îi va înţelege poziţia. Scutură din cap. Pe cine voia ea să înşele? Asta nu semăna deloc cu un dineu cu Daniel Mac Gregor. Se vor certa, se vor întrerupe, vor cere explicaţii şi vor râde enorm. Fără îndoială, el va striga şi ea se va ambala şi va ridica tonul. Când totul se va termina, el nu va fi înţeles nimic şi va reformula cu vehemenţă dorinţa lui de a se căsători cu ea.

Fu emoţionată la acest gând. O dorea cu pasiune. S-ar putea ca timp de o viaţă întreaga să nu mai întâlnească pe cineva ca Daniel, să nu deschidă niciodată zăvoarele cu care îşi ferecase sentimentele. Ar rata totul. Daniel reprezenta mult pentru ea şi n-avea intenţia să-l piardă. Pentru asta trebuia să-şi păstreze încrederea în ea şi să se menţină pe poziţie, deoarece era de-ajuns ca el s-o privească pentru ca ea să alunece spre neantizarea voinţei ei. În seara asta îşi va aduna toate puterile pentru luptă.

Îşi înnodă un prosop pe păr, altul în jurul taliei şi deschise dulapul. De obicei ştia perfect ce se potrivea pentru cutare sau cutare ocazie. În seara asta, hainele ei i se păreau ori prea sofisticate, ori prea obişnuite. Cu o exclamaţie de nerăbdare, scoase o rochie de mătase verde-deschis pe care o întinse pe

pat. Era o ţinută destul de discretă, nu avea nimic deosebit de strălucitor, în stilul Myrei, de la care ar fi putut împrumuta ceva, dar din nenorocire era prea târziu. În acea clipă se auzi soneria. Protestă cu jumătate de voce contra acestei întreruperi, îşi trase un halat şi se repezi în jos pe scări. Când deschise uşa, Myra îi sări de gât.

— Mulţumescu-ţi Doamne, eşti acasă!

— Chiar mă gândeam la tine.

Atunci observă Anna că prietena ei i se agăţase cu putere de încheietura mâinii.

— Ce se întâmplă?

— Trebuie să-ţi vorbesc.

Pentru prima oară în viaţă, Myra părea să nu-şi găsească cuvintele.

— Eşti singură? Părinţii tăi sunt aici?

— Nu.

— Perfect. Dă-mi ceva de băut. Un brandy.

— Foarte bine.

Amuzată, Anna o conduse pe Myra spre salon.

— Coafura ta e încântătoare.

— Adevărat?

Myra ridică o mână neliniştită spre pălăria albă, rotundă, cu voaletă.

— Nu sunt ridicolă? N-o găseşti puţin prea originală?

— De când te preocupi tu de acest gen de detalii?

— Nu-ţi bate joc de mine.

Se întoarse spre o oglindă.

— Dacă aş scoate pana?

— Myra… Nu te recunosc. Ţi se întâmplă ceva.

— Şi ce crezi despre asta?

Îşi deschise impermeabilul roşu viu, relevând un taior fermecător cu un corsaj de dantelă.

— E ales. L-ai cumpărat acum?

— Abia de douăzeci de minute.

Anna se aşeză pe braţul unui fotoliu, în timp ce prietena ei îşi sorbea brandy-ul.

— Nu erai obligată să te îmbraci pentru mine.

— Anna… nu mai e timp de glume.

— Văd. Ce ne pregăteşti?

— Ţi-ar lua mult timp să-ţi pui pe tine ceva şic şi să-ţi iei nişte lucruri într-un sac de voiaj?

Anna o privi pe Myra jucându-se cu dantela gulerului.

— Dar ce se întâmplă?

— Mă duc să mă mărit.

O spusese cu toată viteza, apoi, epuizată de efort, se lăsă să cadă pe canapea.

— Ce? Ascultă, ştiu că eşti o persoană rapidă şi că nu te-am văzut prea mult în ultimele două săptămâni, dar sunt puţin surprinsă.

— Cred că am s-o repet de mai multe ori până voi învăţa să nu-mi pierd respiraţia când o spun: mă mărit, mă mărit. De când am luat această hotărâre, nu încetez să mă bâlbâi. Vânzătorul de la *Salesbury* abia a reuşit să înţeleagă ce-i spuneam.

— Dar… cine e fericitul ales?

Myra îşi încheia şi-şi descheia primul nasture al vestei. Anna căută un pretendent la întâmplare.

— Peter?

— Cine? Nu, bineînţeles că nu.

— Ah, ştiu! Jack Holmes.

— Nu fi ridicolă.

— Steven Marlowe.

Acum Myra frământa tivul fustei.

— Anna, într-adevăr, abia îl cunosc.

— Dar acum şase luni, tu…

Myra o întrerupse imediat, roşind, ceea ce la ea era deosebit de surprinzător.

— Toate astea sunt depăşite şi te-aş ruga să uiţi scrisorile pe care ţi le-am scris pe această temă. De altfel, trebuie să le arunci.

— S-au distrus în clipa în care le-am citit. Ar fi trebuit să foloseşti hârtie noncombustibil.

Myra surâse.

— Acum te adresezi unei femei care s-a logodit. Priveşte.

Emoţionată, Myra întinse mâna stângă.

— Oh!

De obicei, Anna nu dădea atenţie prea mare bijuteriilor, dar diamantul înconjurat de smaralde îi smulse un strigăt de admiraţie.

— Ce minune! Myra, sunt atât de fericită pentru tine!

Se ridică şi o sărută afectuos. Apoi izbucni în râs.

— Dar cum pot să mă bucur pentru tine dacă nici nu cunosc numele alesului tău?

— Herbert Ditmeyer. Nu face mutra asta, şi eu am fost teribil de surprinsă.

— Dar credeam… Tu ai spus mereu că…

Ea se controlă şi îşi drese vocea.

— Că e ţeapăn şi afectat, termină Myra. E adevărat, remarcă, e la fel de sobru şi bine crescut. Dar e de asemeni bărbatul cel mai fermecător pe care l-am întâlnit vreodată.

Cred că ne completăm de minune. Eu n-am fost tratată niciodată precum cineva total original, deosebit. Prima oară când am ieşit cu el am făcut-o ca să nu-l necăjesc; s-a codit atât să mă invite, mă simţeam dezolată şi flatată de asemeni, admise ea. A doua oară am acceptat cu bucurie, deoarece petrecusem o seară minunată. Herbert poate fi atât de nostim, dar pentru asta trebuie să se simtă înconjurat de încredere.

Impresionată, Anna privea dragostea înflorind pe faţa Myrei.

— Ştiu.

— Tu eşti o veche prietenă a lui, îl cunoşti bine, am avut noroc că nu s-a îndrăgostit de tine.

Scoase o ţigară din geantă.

— Sunt două săptămâni de când ne vedem aproape zilnic şi azi m-a cerut. La început am încercat să scap fără să-l necăjesc.

Anna îi luă mâna şi îi privi din nou inelul.

— Se pare că nu ţi-a mers.

— Exact. Am înţeles deodată că n-aveam deloc chef să scap. Libertatea mea nu mă mai interesa, eram nebună după el. E de necrezut, nu?

— Eu găsesc că e minunat.

— Şi eu.

Strivi ţigara în scrumieră, după ce trase câteva fumuri.

— Şi în seara asta… în seara asta mi-a pus inelul în deget, m-a anunţat că zburăm spre Maryland la ora opt, pentru nuntă. Trebuie să recunosc că nu e lipsit de curaj când i se iveşte ocazia.

— Dar totul se petrece atât de repede, Myra.

— De ce să mai aşteptăm?

Da, de ce în fond? Existau sute de motive pentru a nu fi de acord, dar niciunul nu rezista aerului extaziat al Myrei.

— Eşti sigură de tine?

— Pentru prima oară în viaţa mea, am totală încredere. Bucură-te cu mine, Anna.

— Din toată inima.

Îi apărură lacrimi în ochi în timp ce o strângea din nou în braţe pe Myra.

— O ştii bine.

— Atunci du-te şi te îmbracă, te-am ales ca martor, strigă Myra râzând.

— Vrei să iau avionul cu tine spre Maryland?

— Herbert a hotărât să mergem acum acolo pentru a evita discuţiile interminabile cu mama lui care nu poate să mă suporte.

— Oh, Myra…

— Asta n-are nicio importanţă. Herbert şi cu mine ne iubim şi nu mă atrage deloc o recepţie cu cinci sute de persoane, dar ţin la prezenţa ta, Anna, pentru că în adâncul inimii mi-e puţin teamă.

Obiecţiile Annei se topiră imediat.

— Voi fi gata în douăzeci de minute.

— Nici nu mă aşteptam la altceva de la tine.

— Trebuie să le las un bilet părinţilor.

Deja avea un stilou în mână.

— Ah, Anna…

Myra îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Ştiu că simţul onoarei nu-ţi permite să minţi, dar încearcă totuşi să inventezi ceva sau să fii deosebit de eliptică. Herbert şi cu mine ţinem mult să păstrăm secretul până vom fi în

măsură să anunţăm noutatea mamei sale.

Anna se gândi câteva secunde şi începu să scrie.

„Am plecat să fac un voiaj fulger cu Myra. S-ar putea să aduc nişte mobile. (Îşi promise să viziteze consignaţiile). Mă întorc în patruzeci şi opt de ore.”

Semnă şi-i arătă biletul Myrei.

— Ţi se pare suficient de vag?

— E perfect.

— Oh, trebuie să-l sun pe Daniel ca să anulez cina.

— Daniel Mac Gregor? Vei lua masa cu el la Maryland. E martorul lui Herbert.

— Văd… cum se potrivesc toate, nu-i aşa?

— Da.

Myra urcă la primul etaj, râzând.

Capitolul 9

Era prima oară că lua avionul. La douăzeci de ani, Anna navigase până în Europa pe un transatlantic de lux, făcuse sute de kilometri cu trenul, dar nu zburase niciodată. Dacă ar fi anunţat-o cineva că se va căţăra în curând în acel avion minuscul, privat, care nu-i inspira deloc încredere, l-ar fi tratat de nebun. Strânse din dinţi şi urcă. Ce nu se face în numele dragostei! Era sigură că această cutie de conserve va reuşi să decoleze, dar îşi făcea griji pentru aterizare.

— E o maşină afurisită, nu?

Daniel aşteptă ca Anna să ia loc, pentru a se aşeza alături de ea.

— Hm, hm, mormăi ea întrebându-se dacă se gândiseră la paraşute.

— E primul tău zbor?

— Da, replică ea cu voce scăzută.

— Încearcă să te gândeşti că e o aventură formidabilă, o sfătui el.

Privi pământul prin hublou şi dori nespus să nu-l părăsească niciodată.

— Încerc să nu mă gândesc la nimic.

— Doar ai mai multă tărie, Anna, te cunosc.

El îi surâse.

— După câteva zboruri, devine o rutină şi nici nu te mai gândeşti prea mult.

Ea încercă în van să se destindă.

— Evident, tu eşti obişnuit. Când te duci la New York foloseşti acest tip de aparat?

El închise centurile amândurora.

— Exact în acest avion, pentru că îmi aparţine.

— Oh!

De data asta se simţi mai liniştită; dacă acest lucru era proprietatea lui Daniel, el trebuie să-şi fi luat toate măsurile de siguranţă. Aruncă o privire Myrei şi lui Herbert. Capetele lor erau apropiate, râdeau şi discutau.

— Când pleacă?

— E deja mai bine, murmură Daniel şi îi făcu un semn pilotului.

Motorul demară cu un vâjâit şi începură să ruleze. În curând anxietatea fu uitată, dar fu o oarecare tensiune nervoasă şi un aer de sărbătoare în timpul zborului. Myra răsucea o batistă de dantelă tot vorbind cu volubilitate, Herbert era puţin cam ţeapăn şi emoţionat, Anna observa peisajul cu o intensă curiozitate. Glumele lui Daniel încălzeau atmosfera. Se amuza

ca un nebun.

— Ştii că ai un foarte bun gust, Herbert, începu Anna.

— Ce?

El îşi deznodă cravata.

— Ah, da, mulţumesc mult. Nu-i aşa că e minunată?

— E o fată fantastică, fără ea viaţa mea ar fi infinit mai ternă.

— Oameni ca noi au nevoie de scântei în existenţa lor.

Îi adresă Annei un surâs nervos.

— Dacă nu, ne-am mulţumi să ne continuăm cariera noastră strălucitoare, uitând esenţialul?

Era ea atât de serioasă, pe cât presupunea Herbert? Răsuci micuţa frază în capul ei. Da, presupunea că el avea dreptate.

— Şi persoanele cu… scânteile, murmură ea în direcţia Myrei şi a lui Daniel, au nevoie de ghizi ca noi care să-i împiedice să cadă de pe faleză.

— Am s-o fac fericită.

Cum cuvintele lui sunau mai mult ca o întrebare decât ca o afirmaţie, ea îi luă mâna.

— Bineînţeles, Herbert, ai s-o faci foarte fericită.

Avionul ateriză pe un aeroport rural în Maryland. Lăsaseră ploaia în spatele lor. Aici noaptea era la fel de senină ca un cristal şi plină de stele. Luna argintată semăna cu un surâs. Herbert o luă pe Myra de braţ şi o conduse spre micul terminal.

— Judecătorul de pace care mi-a fost recomandat locuieşte la douăzeci şi cinci de kilometri de aici. Am să chem un taxi sau am să închiriez o maşină.

— Nu e nevoie.

Când ajunseră în hol, Daniel îi făcu semn unui şofer în

uniformă.

— Domnul Mac Gregor?

— Da. Dă-i adresa, Herbert, mi-am luat libertatea să aranjez transportul.

Fără să mai aştepte, şoferul îi conduse la o superbă limuzină gri perlă.

— N-am avut prea mult timp pentru a alege un cadou de nuntă, explică Daniel, am făcut tot ce-am putut mai bine.

— E minunat.

Myra se aruncă de gâtul lui râzând.

— Absolut perfect.

Daniel îi aruncă o privire lui Herbert.

— Cavalerul de onoare se presupune că are grijă de detalii.

Anna aşteptă ca Herbert s-o instaleze pe Myra în maşină.

— E într-adevăr drăguţ din partea ta.

— Nu ştiai deja că sunt un bărbat adorabil?

Ea râse şi îi acceptă mâna.

— E posibil. Va trebui însă să mă asigur.

Când fură instalaţi, Daniel scoase o sticlă de şampanie dintr-un vas cu gheaţă.

— Prima e pentru înainte de ceremonie, explică el, a doua, pentru după.

Dopul sări cu zgomot şi patru cupe fură umplute.

— Pentru fericirea noastră, a tuturor.

Paharele se ciocniră. Daniel o privi pe Anna.

Când ajunseră la micuţa casă albă, tensiunea se risipise. Cu aplombul ei obişnuit, Myra îşi aranjă părul şi se pudră în hol.

— Cum arăt? o întrebă pe Anna.

— Eşti superbă.

— M-ar mira, dar radioasă ar fi poate termenul cel mai

potrivit. Ştii, el mă iubeşte cu adevărat, cred că o să fim o pereche excelentă.

— Sunt convinsă.

— Anna, îţi doresc să fii la fel de fericită cum sunt eu în acest minut.

— Mă străduiesc.

Satisfăcută, Myra aprobă din cap.

— Haidem.

Puse mâna pe clanţa uşii şi făcu o pauză.

— Dacă mă bâlbâi, promite-mi să nu-i spui nimic lui Cathleerin Donahue.

— Ţi-o jur.

În salonul împodobit cu un şemineu de marmură şi un vas mare, plin cu flori, Anna îşi ascultă cea mai bună prietenă promiţând să-şi iubească, să-şi onoreze şi să-şi îndrăgească soţul. Când îi veniră lacrimile în ochi, încercă să se stăpânească. Era complet idiot să plângi, pentru că doi adulţi făceau un contract care trebuia în mod cert să fie încheiat cu precauţie şi simţ practic, dar când ceva ud se rostogoli pe obrazul ei, Daniel îi puse o batistă în mână, aşa cum o mai făcuse o dată. Îşi şterse nasul, la sfârşitul ceremoniei, şi o strânse în braţe pe Myra.

— Asta e, am făcut-o, murmură ea, apoi izbucni în râs şi-i dădu una cu cotul Annei.

— Şi nici măcar nu m-am bâlbâit.

Întinse mâna stângă. Lângă diamant avea o verighetă de aur, foarte simplă.

— Logodită şi măritată în cinci ore.

Daniel luă degetele pe care ea le admira atâta şi le sărută respectuos.

— Doamnă Ditmeyer…

Mâna Myrei o strânse pe a lui Daniel.

— Nu uita să mă strigi de mai multe ori în seara asta, ca să învăţ să răspund la noul meu nume. Anna… cred că am să izbucnesc în lacrimi şi o să-mi curgă rimelul.

Ana îi întinse batista şifonată de tot.

— Acum Herbert e legat de tine, nu mai are scăpare.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru ea, replică Herbert.

— Ea o să-ţi complice viaţa.

— Ştiu.

— Nu e minunat?

Anna îl sărută pe obraz.

— Nu ştiu dacă asta vă priveşte, dar mor de foame. Vă invit la masă.

La recomandarea judecătorului de pace şi cu ajutorul şoferului, găsiră un han de ţară în vârful unei coline împădurite. Li se spusese că probabil era închis. Cu un discurs pertinent şi în schimbul câtorva bancnote îl convinseră pe proprietar să redeschidă şi să-l trezească pe bucătar. În timp ce ceilalţi se instalau în sufragerie, Anna profită pentru a se strecura afară şi îi atrase atenţia hangiului.

— Domnule Portersfield, niciodată n-am să vă pot mulţumi destul pentru că ne-aţi primit.

Omul era destul de prost dispus, dar era greu să rezişti surâsului Annei.

— Uşa mea e mereu deschisă, afirmă el. Din nefericire, bucătăriile închid la ora nouă şi masa va suferi din cauza asta.

— Sunt sigură că va fi formidabil şi pot să vă asigur că prietenii mei vor zice că este cea mai bună masă pe care au mâncat-o vreodată. Înţelegeţi… s-au căsătorit acum o oră. De

aceea trebuie să aranjăm câteva lucruri.

Domnul Portersfield nu era un om lipsit total de romantism.

— Suntem întotdeauna încântaţi să primim tineri însurăţei. Dacă măcar ne-aţi fi prevenit puţin înainte…

— Oh, sunt sigură că putem aranja asta cu câteva detalii simple. V-am spus că domnul Ditmeyer e procuror general la Boston? Când va termina luna de miere va vorbi de hanul dumneavoastră tuturor prietenilor lui. Cât despre domnul Mac Gregor…

Scăzu vocea.

— Nu e nevoie să vă spun cine e.

— Nu, evident, replică hangiul, cu toate că nu avea cea mai mică idee.

— Un bărbat cu poziţia lui găseşte rar un loc liniştit ca să se destindă, cu hrană sănătoasă şi aer curat, de ţară. Vă asigur că e impresionat favorabil de localul dumneavoastră. Spuneţi-mi, domnule Portersfield, aveţi un pick-up?

— Da, în camera mea, dar…

— Perfect.

Ea îl bătu pe umăr şi-i adresă surâsul ei cel mai fermecător.

— Ştiam eu că o să acceptaţi să mă ajutaţi.

Un sfert de oră mai târziu se duse la ceilalţi. Pe masă era o pâine, o carafă, unt şi muştar.

— Unde ai fost? întrebă Daniel.

— Am aranjat câteva lucruri pentru miri!

Şi ridică paharul cu apă.

Myra izbucni în râs, în timp ce ei rosteau toastul.

— Am să-i explic lui Herbert că trebuie să se aştepte la mai multe mese ca asta, până vom găsi un bucătar.

El îi luă mâna şi o duse la buze.

— În mod sigur nu m-am însurat cu tine pentru isprăvile tale culinare.

— Cu atât mai bine, zise Anna, pentru că nu e prea renumită pentru realizări în acest domeniu.

Intră un băiat, cam de cincisprezece ani, cu un buchet de flori în mână. Era vizibil că abia fuseseră culese. Se pare că domnul Portersfield înţelesese mesajul.

— Oh, cât sunt de frumoase!

Myra luă una şi şi-o puse la butonieră, în timp ce băiatul îndepărta mesele, urmat de domnul Portersfield care sosea gâfâind, cu un pick-up. Imediat muzica umplu camera.

— Primul dans e al familiei Ditmeyer, spuse Anna arătând spaţiul liber.

Când rămaseră singuri la masă, Daniel unse cu unt o felie de pâine şi i-o întinse Annei.

— În câteva minute ai făcut minuni.

Ea muşcă din tartină.

— Şi nu e decât un început, domnule Mac Gregor.

— Când m-ai invitat la cină, nu bănuiam că va fi la un han de ţară din Maryland.

— Eu însă mă gândeam la ceva mai simplu.

— Au un aer fericit.

Ea îi privi pe Myra şi Herbert dansând şi privindu-se ochi în ochi.

— Da. Ce bizar, nu mi i-aş fi imaginat niciodată împreună şi acum că-i văd, mi se par perfect potriviţi…

— Atracţia contrariilor. Asta face viaţa şi mai interesantă.

— Sunt profund convinsă.

Domnul Portersfield aduse un platou cu salată, cu un surâs larg pe faţă.

— Totul e din grădină.

— Au aerul mult mai amabil, comentă Daniel.

— Asta se înţelege, murmură Anna gândindu-se la suma astronomică pe care o oferise.

— Daniel…

Ea înfipse furculiţa într-o bucată de sfeclă.

— Îţi aminteşti de împrumutul pe care mi l-ai promis? îl accept, până la întoarcerea noastră la Boston.

El înţelese imediat şi izbucni în râs. Apoi îi luă faţa în mâini şi o sărută cu tandreţe.

— De acord. Fără dobândă, pentru că e vorba de tine.

Apoi băură şampanie şi mâncară cu poftă mici pateuri. Apoi Myra şi Daniel dansară pe melodiile unui vechi disc de Billie Holliday.

— Eşti îndrăgostit de Anna, începu Myra care nu avea obiceiul să-şi piardă timpul.

— Da.

— Ce intenţionezi să faci în privinţa asta?

— Aş putea să-ţi spun că nu te priveşte, replică Daniel.

— Fără îndoială, dar voi sfârşi să obţin informaţia pe care o cer.

După ce se gândi câteva secunde, aprecie că era mai bine s-o aibă pe Myra de partea lui.

— M-aş fi însurat cu ea chiar în seara asta, dar e prea încăpăţânată pentru asta.

— Sau prea inteligentă. Îmi placi, Daniel, dar ştiu să recunosc un învingător când îl întâlnesc.

— În mod sigur, pentru că tu însăţi…

— Exact. Anna va fi medic şi probabil unul dintre cei mai buni chirurgi din ţară:

— Tu habar n-ai de medicină!

— Poate, dar ştiu totul despre Anna şi cunosc suficient bărbaţii pentru a înţelege că în această privinţă nu eşti de acord cu ea.

— Vreau o soţie, mormăi el, nu o maniacă a bisturiului.

— După părerea mea, vei reuşi cu timpul să-i accepţi cariera. Îi vei respecta mai mult meseria dacă ar trebui să ţi se scoată apendicele.

— Aş refuza ca soţia mea să-mi deschidă burta.

— L-ai cerut să se căsătorească cu tine?

— Asta nu-i o noutate pentru nimeni. Deci?

Hotărât, nu se va obişnui niciodată cu femeile americane, se gândi Daniel.

— Răspunsul este da.

— Şi?

— A refuzat, dar mi-a propus să trăiască cu mine.

— Nu-i rău.

Daniel îi puse verigheta sub nas.

— Oh, dar e complet diferit. Eu îl ador pe Herbert, dar nu m-aş fi măritat cu el dacă nu eram sigură că mă acceptă aşa cum sunt.

— Adică?

— Zgomotoasă, ambiţioasă, fac gafe. Voi fi o soţie infernală.

— Te cred fără nicio ezitare.

Daniel o adusese pe Myra la scaunul ei, când domnul Portersfield sosi cu o prăjitură glasată în care erau înfipţi boboci de trandafiri. El îi întinse platoul lui Myra.

— Cu complimente din partea casei, declară el cu un surâs. Vă urez viaţă lungă şi multă fericire.

— Mulţumesc, zise Myra pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Când nu rămaseră decât firimituri în farfurii, Anna scoase o cheie din buzunar şi i-o dădu lui Herbert.

— Apartamentul regal.

Toată lumea se sărută şi noii căsătoriţi se îndreptară curând spre scara care ducea la primul etaj.

— Admir stilul tău, Anna Whitfield.

— Într-adevăr?

Ea scoase altă cheie şi i-o întinse lui Daniel.

— Eşti o femeie de acţiune sau mă înşel?

— Dacă nu-ţi convine, putem să-l trezim pe domnul Portersfield să-i cerem camere separate.

— E inutil, am să fac efortul să te suport.

Treptele scârţâiau sub paşii lor. Toată lumea dormea. Intrară într-o cameră care mirosea a ceară şi a flori uscate. Fereastra era deschisă, perdelele se mişcau uşor în adierea verii, cântecul unei privighetori ajungea până la ei din pădurea vecină. Fără un cuvânt, se priviră. Noaptea se întindea în faţa lor ca o împărăţie.

— Mâine te muţi la mine, ordonă Daniel în zori. Ai ceva de zis?

Ea surâse.

— Ai grijă să faci loc în dulapuri, Mac Gregor.

Capitolul 10

Anna îşi vizită noua locuinţă ghidată de un McGee dezaprobator. Se simţeau foarte prost amândoi. Abia fuseseră aduse valizele sa primul etaj, că Daniel fusese chemat la bancă pentru un motiv de primă importanţă. Plecase cu un sărut

rapid pe obrazul Annei şi un ordin distrat către McGee să-i arate casa. Rămăsese singură în casă în compania unui valet politicos indignat şi a unei bucătărese care încă nu-şi arătase vârful nasului.

Prima reacţie a Annei fu să se scuze rapid şi să plece la spital, unde se simţea în largul ei. Îşi luase după-amiaza liberă şi se simţea vinovată, dar spatele ţeapăn al lui McGee părea să-i arunce o provocare şi ea o primi.

— Sunt mai multe camere pentru invitaţi la etajul acesta, declară McGee, precum şi biroul domnului Mac Gregor.

— Văd.

— Domnul Mac Gregor invită uneori aici pe unii dintre asociaţii săi. Lată camera stăpânului casei.

Încăperea era mare şi puţin mobilată. Fără fotografii, fără tablouri. Zugrăveala bleumarin pe care se detaşau perdelele albe era austeră, patul, suficient de mare încât să încapă patru persoane, de stejar sculptat, valizele puse frumos, pe covor. Personalitatea lui Daniel Mac Gregor era mai evidentă pe faleză decât în acest loc destul de impersonal. Ridică bărbia şi se întoarse spre McGee.

— Domnul Mac Gregor n-a fost foarte clar în ceea ce priveşte aranjamentele domestice. Dumneata eşti responsabil cu menajul?

Dacă McGee ar fi putut să se înţepenească mai mult, ar fi făcut-o.

— O angajată vine de trei ori pe săptămână pentru a mă ajuta. Domnul Mac Gregor ne-a informat, pe bucătăreasă şi pe mine, că dumneavoastră poate veţi dori să aduceţi schimbări în organizarea casei.

Dacă Daniel ar fi intrat în clipa aceea, l-ar fi strâns de gât cu

plăcere. În loc de asta, aruncă o privire rece în jurul ei.

— Nu cred că aşa ceva ar fi indispensabil, McGee. Pari un om care-şi cunoaşte meseria.

Complimentul nu-l îndulci cu nimic.

— Mulţumesc, miss Whitfield. Doriţi să vedeţi restul etajului?

— Pentru moment, nu. Am să-mi desfac bagajele.

— Foarte bine, miss Whitfield.

Se înclină uşor.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, n-aveţi decât să sunaţi.

— Mulţumesc, McGee, nu va fi nevoie.

După ce el ieşi, se lăsă să cadă pe patul mare. Doamne, ce făcuse? îndoielile pe care reuşise să le înăbuşe o asaltară din nou. Ieşea din casa copilăriei ei nu ca să se mute în apartamentul ei personal, ci în această enormă reşedinţă unde nu era decât o străină. O uzurpatoare. Şi pentru McGee, o Jezebel. Dacă n-ar fi fost atentă să-şi controleze nervii, această ultimă remarcă ar fi amuzat-o.

Abandonase o mamă neliniştită şi un tată anxios ca să se închidă în această cameră pe jumătate goală. Mângâie cu o mână gânditoare cuvertura de lână albă. Acum, noapte după noapte, va împărţi aşternutul cu Daniel; noapte după noapte, vor dormi împreună, se vor trezi împreună. Simţi că o cuprinde panica. Într-o oglindă, pe peretele din dreapta, se văzu mică, palidă, cu ochii mari, speriată, pe patul prea mare. Înaintă cu un pas nesigur spre o comodă *Empire* cu sertare rectilinii, pe care se odihnea o sticlă cu apă de colonie pe care o deschise şi o respiră din plin: parfumul lui Daniel. Când puse flaconul la loc îşi revenise.

Pasul pe care-l împlinise, îl făcuse în deplină cunoştinţă de

cauză. Nu era nimic de regretat. Cu un mic suspin de uşurare începu să-şi desfacă bagajele. Când totul fu aranjat se simţi mai în voie. Se gândea că un dulap normand s-ar potrivi foarte bine în acest spaţiu impozant şi una sau două gravuri din secolul al XVIII-lea ar aduce o notă de intimitate. Se gândi chiar să recurgă la serviciile lui McGee pentru a aduce un fotoliu două, în camera stăpânului şi o veioză. Dacă va găsi ceea ce îi convenea, va adăuga de asemenea, un birou nou.

Odată ajunsă la primul etaj, fu tentată să plece fără să mai încerce să caute ceea ce dorea. Se abţinu de teamă să nu-l supere pe McGee. Nu trebuia să intervină asupra prerogativelor lui. Se îndreptă deci spre bucătărie în speranţa de a-l întâlni. La câţiva paşi de uşă, se opri auzind o conversaţie.

— Dacă această fată îi place domnului Mac Gregor, îmi va plăcea şi mie în mod sigur.

Era o voce feminină la fel de încântătoare ca a lui McGee.

— Nu înţeleg de ce faci mutra asta, McGee.

— Această persoană nu are ce căuta aici, fără certificat de căsătorie.

— Ce prostie!

Anna aprecie subit că această servitoare era foarte simpatică.

— De când eşti tu numit judecător şi confesor? Mac Gregor ştie ce vrea şi aş paria că şi miss Whitfield la fel. Ce vreau eu să ştiu e cum arată. E drăguţă?

— Nu arată prea rău, mormăi McGee. Şi cel puţin nu e cochetă.

— Voi bărbaţii, sunteţi incredibili, strigă bucătăreasa pe un ton indignat. O femeie se aranjează ca să vă placă şi nu e

cochetă, dacă dă atenţie toaletei, ci are bun-simţ. Dispari, sau îmi vine… voi fi tentată s-o privesc în faţă înainte de cină.

Anna ezită între a bate în retragere şi a-şi face o intrare plină de demnitate, când un strigăt de durere o făcu să năvălească în încăpere. McGee se apleca deja asupra unei doamne rotunde, cu păr alb. Pe jos zăcea un cuţit pătat. Într-o secundă, Anna înţelese că lama atinsese o arteră, deoarece sângele curgea în valuri.

— Dă-mi voie.

— Miss Whitfield…

— Pleacă de-aici.

Abandonând protocolul, îl împinse pe valet şi strânse încheietura mâinii servitoarei.

— Nu: i nimic, domnişoară, reuşi să articuleze servanta. Dar lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Am să vă pătez.

— Chiar că e momentul să ne gândim la aşa ceva.

Anna îi aruncă o cârpă lui McGee.

— Tai-o în fâşii şi grăbeşte-te să scoţi maşina din garaj.

McGee se execută, în timp ce Anna o aşează pe un scaun.

— Totul o să fie bine, declară Anna cu o voce liniştitoare.

— Tot acest sânge, murmură bucătăreasa palidă.

— Închide ochii, ordonă Anna, şi respiră profund.

Trebuia neapărat să evite leşinul, deoarece îi va fi foarte greu s-o ducă pe sus.

— McGee, leag-o aici. Nu prea strâns. Perfect. Cum te cheamă?

— Sally, domnişoară.

— Foarte bine, Sally, destinde-te. McGee, dumneata o să conduci.

— Bine, domnişoară.

McGee se repezi afară uitându-şi rigiditatea şi formalismul obişnuit.

— Sally, poţi merge?

— Am să încerc, dar mi se învârteşte capul.

— E foarte natural, declară Anna. Sprijină-te de mine. Vom ieşi pe uşa din spate şi vom ajunge la spital în cinci minute.

Braţul lui Sally începu să tremure.

— Detest clinicile.

— Mai ales nu te nelinişti, voi rămâne cu tine. Ştii, eu lucrez acolo şi unii medici au mult farmec. N-ai să regreţi vizita.

Când ajunseră în curte, McGee fugi s-o ajute pe Anna.

— Frumos lucrat, miss Whitfield.

Doctorul Lieberman îşi clătea mâinile vorbind cu Anna.

— Fără dumneata, această femeie şi-ar fi pierdut tot sângele înainte de a ajunge la spital.

— Cuţitul a alunecat prosteşte.

— Bine că nu v-aţi speriat.

Anna ridică sprâncenele, întrebându-se dacă trebuia să accepte această remarcă ca pe un compliment.

— Dacă n-aş suporta vederea sângelui, aş fi un chirurg prost.

— Deci vreţi să operaţi?

El îi aruncă o privire peste umăr..

— Îndemânarea nu e suficientă pentru a folosi un bisturiu. Mai trebuie şi încredere în sine.

— Credeam că asta e aroganţă, replică ea cu un surâs.

Uluit, el o fixă câteva secunde înainte de a surâde la rândul lui.

— Într-un fel. Pentru a reveni la bolnava noastră, va fi obosită o zi sau două şi va trebui să aibă grijă de braţul ei timp de trei săptămâni.

— Doriţi ca pansamentul să fie schimbat zilnic?

— Da, şi aveţi grijă să rămână uscat. Pe 15 să mi-o aduceţi să-i scot firele.

El luă un prosop.

— Deşi nu mă îndoiesc că ştiţi să o faceţi singură.

— Fără îndoială… dar nu voi risca înainte de câteva luni.

— Ştiţi, miss Whitfield, aveţi o reputaţie excelentă la spital.

Fu plăcut surprinsă, dar nu lăsă să se vadă.

— Adevărat?

— Da, şi mai ales infirmierele sunt responsabile de popularitatea dumneavoastră.

— Asta îmi face mare plăcere.

— O să terminaţi acum ultimul an. Vă cunosc destul pentru a judeca… aroganţa dumneavoastră. Ce calificative aveţi?

— Excelente, spuse Anna ridicând bărbia.

— Asta mă încântă. Unde doriţi să vă faceţi internatul?

— Aici.

El îi întinse mâna.

— Când va veni timpul, anunţaţi-mă.

— Cu plăcere.

Dar unde plecase toată lumea? Daniel se întorsese devreme şi găsise casa goală. Nerăbdător s-o întâlnească pe Anna, urcase treptele patru câte patru şi se repezise în cameră: nimeni. Deschisese imediat dulapurile ca să se asigure că se instalase. Resimţise o plăcere absurdă văzându-i hainele aranjate cu grijă. După o scurtă incursiune la etajul doi,

coborâse cu coada-ntre picioare.

— McGee!

Şi acum dispăruse şi valetul. Deschise şi trânti uşile. Nu se aştepta la o fanfară pentru a-l primi, dar totuşi… Când intră în bucătărie îşi ieşise din fire.

— E cineva?

— Nu mâi striga.

Anna era în spatele lui.

— Un bărbat trebuie să poată urla în propria lui casă dacă asta îi face plăcere! începu Daniel, dar se opri brusc văzând sângele de pe bluza Annei.

— Doamne!

O ajunse din doi paşi.

— Eşti rănită? Te duc imediat la spital.

— De acolo vin. Sally a avut un mic accident.

— Sally?

— Bucătăreasa ta.

— Ştiu foarte bine cine e Sally, strigă el pe un ton exasperat, înainte de a o strânge lângă el înfiorându-se. M-ai speriat aşa de tare! Eşti bine?

— Da.

Ea nu avu timp să spună mai mult; el o săruta cu pasiune.

— Ce i s-a întâmplat lui Sally? articulă el în sfârşit când se calmă.

— Avea mâinile ude şi n-a fost atentă la carnea pe care o toca. Cuţitul a alunecat şi i-a tăiat serios încheietura mâinii, atingând o arteră. Am dus-o imediat la spital cu McGee. Nu va putea face nimic cam două zile.

— Mă duc s-o văd.

Anna îl ţinu de mânecă.

— Acum nu, doarme.

— Eşti sigură că a scăpat cu bine?

— Absolut. A pierdut mult sânge, dar eu şi McGee am acţionat foarte rapid. Mi-a fost de un mare ajutor.

— Şi unde e acum?

— Îmi garează maşina. De altfel, iată-l.

— Domnule Mac Gregor…

Puţin palid, dar mai corect ca oricând, McGee stătea în prag.

— O să curăţ totul imediat, dar mă tem că cina va fi servită cu întârziere.

— Am aflat. Se pare că ai fost foarte eficace, McGee.

— Eu n-am făcut mare lucru, domnule, am urmat ordinele lui miss Whitfield care a demonstrat o mare autoritate.

Anna surâse.

— Nu te ocupa de cină, declară Daniel, o să ne descurcăm singuri.

— Foarte bine, domnule. Bună seara, domnişoară.

— Bună seara, McGee.

De cum dispăru valetul, Daniel o luă în braţe.

— Vrei să-mi dai drumul?

— Nu.

Urca scările, încărcat cu preţioasa lui povară, cu o uşurinţă deconcertantă.

— Îmi pare rău pentru primirea asta, Daniel.

— Nu e vina nimănui. Bluza ta e compromisă.

— Parc-ai fi Sally, n-a încetat să vorbească despre asta pe drumul spre spital.

— Am să-ţi cumpăr alta.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! lansă ea izbucnind în râs.

— Ştii la ce mă gândeam după afurisita reuniune din după-

amiaza asta?

— Nu.

— Să te răpesc pentru a te duce în patul meu pe care îl voi împărţi de-acum cu tine.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru în timp ce-mi aranjam lucrurile.

— În cazul ăsta cred că trebuie să acţionăm. O lăsă să alunece pe cuvertura de lână albă.

Era mult mai uşor să trăieşti cu Daniel, să te trezeşti, să dormi cu el, decât îşi imaginase Anna. I se părea că existenţa pe care o dusese până la întâlnirea lor nu era nimic altceva decât o anticipare a ceea ce va urma. Prezenţa lui Daniel era foarte stimulentă. Se scula devreme şi ea lua singură micul dejun. Când ea ajungea la spital, Daniel jongla deja cu bursa. Cu contractele şi dobânzile. Acum înţelegea cât era el de inteligent şi de puternic. Primise ea însăşi un telefon de la un senator şi un mesaj de la guvernatorul New Yorkului. Realiză că politica era unul dintre aspectele carierei lui, pe care ea nu-l prevăzuse niciodată.

El avea contacte şi cu lumea artelor. O telegramă a unui producător sau a unui scriitor de piese de teatru, celebru, erau curente. Chiar dacă Daniel asista rar la un balet sau la o operă, contribuia cu largheţe la cultura americană. Dar trebuie să fim drepţi: nu numai în scopuri dezinteresate. Totul pentru el nu era decât aventură şi proiecte de afaceri. Rareori îşi împărtăşea planurile cu Anna şi ea o regreta. Dar decât să-l înfrunte, mai curând aştepta în linişte ca el să i se confeseze cu timpul.

Nici ea însăşi nu povestea prea multe despre cele ce se petreceau la spital, deoarece i se părea că Daniel nu punea

decât întrebări de politeţe. Seara ieşeau rar, preferind să profite de singurătatea lor. Se întâlneau adesea cu familia Ditmeyer, vedeau din când în când câte un film sau se strecurau într-o sală de teatru, obscur, ţinându-se de mână. Dar în ciuda dragostei, conflictul lor nu se aplanase. Daniel tot mai voia să se căsătorească. Luna august, cu căldurile ei, îi făcuse să se ducă de multe ori la picnic la Hyannis Port şi acolo, într-un mod neaşteptat, Daniel ridicase din nou problema.

— Săptămâna viitoare, muncitorii încep să sape fundaţia, declară Daniel, turnându-şi un pahar cu *chablis.*

— Deja?

O dată în plus, el n-o informase, nici măcar nu-i arătase planurile reşedinţei care însemna atâta pentru el.

— Dacă era după mine aş fi început mai devreme, dar îmi rămăseseră câteva probleme de rezolvat.

— Văd.

Îşi înăbuşi un suspin.

— Ştiu că acest castel e important pentru tine şi va fi superb, dar toate astea îmi vor lipsi.

Ea arătă râul, iarba, stâncile.

— E atât de liniştit şi izolat.

— Asta nu se va schimba când castelul va fi construit şi ne vom muta aici.

El simţi la ea o uşoară neîncredere şi îi luă mâna.

— Asta va lua timp, cel puţin doi ani, dar copiii noştri vor creşte în acest loc.

— Daniel…

— Ba da. Şi de câte ori vom face dragoste o să-mi amintesc de prima oară. Şi peste cincizeci de ani totul va fi la fel de viu.

Când vorbea aşa, era imposibil să-i rezişti. Aproape că-l

credea, apoi îşi aminti că mai aveau de făcut un drum lung.

— Îmi ceri promisiuni, Daniel.

— Da.

— N-ar trebui.

— Şi de ce nu? Tu eşti soţia pe care mi-o doresc şi vreau să-mi clădesc viaţa alături de tine.

Căută în buzunar şi scoase o cutiuţă pe care o deschise uşor, scoţând la iveală un diamant magnific în formă de pară. Era fascinată de frumuseţea inelului, dar rămânea înspăimântată de angajamente şi urmări.

— Nu pot să accept.

— Bineînţeles că da.

El luă bijuteria între două degete, dar ea îl opri.

— Daniel, încă nu sunt gata pentru asta, am încercat de o sută de ori să-ţi explic.

— Şi eu am încercat în van să înţeleg. Chiar dacă refuzi să te măriţi cu mine, nu văd de ce nu eşti de acord cu logodna.

— Nu vreau să-ţi promit nimic, eşti prea important pentru mine.

— Ceea ce spui nu are sens.

El se simţea teribil de frustrat.

— Nu văd ce te împiedică să accepţi o bijuterie de la mine.

— Oh, Daniel, te cunosc.

Tulburată de regrete, îi luă faţa între mâini.

— Dacă iau inelul ăsta, vei insista să-mi oferi o verighetă în mai puţin de o lună. Uneori am impresia că consideri legătura noastră ca fuziunea a două societăţi.

— Poate.

O invadă mânia, dar se stăpâni.

— Nu ştiu cum altfel să consider lucrurile.

— Totuşi, încerc să te înţeleg.

— Ascultându-te, s-ar crede că încerci să mă judeci.

— Deloc, nu tratăm o afacere.

— Atunci cum consideri tu relaţia noastră?

— Îmi produci frică.

Rămase tăcut câteva secunde.

— Anna, n-am să fac niciodată ceva ce te-ar răni.

— O ştiu.

Ea se ridică subit, foarte enervată.

— Dacă ar fi posibil, am impresia că m-ai trata ca pe un obiect preţios ce trebuie protejat, admirat. Adesea prefer să te văd înfuriat, strigând la mine.

Se duse la ea şi-i puse o mână pe, umăr.

— Foarte bine, îţi promit să mă enervez mai des.

— Asta se întâmplă ori de câte ori nu suntem de acord, dar s-ar întâmplă dacă ţi-aş da ceea ce doreşti? Dacă ţi-aş spune că eu renunţ?

— Nu înţeleg.

— Ba da. În sinea ta, ştii foarte bine că eu aş vrea să-ţi cedez, dar pentru a-ţi face plăcere sau pentru a-mi asculta conştiinţa?

— N-aş îndrăzni niciodată să-ţi cer un asemenea lucru.

— Adevărat? Poţi să mă asiguri că vei avea grijă de doctorul Anna Whitfield, că o vei îndrăgi în acelaşi fel ca azi?

El deschise gura şi o închise. Cu Anna numai adevărul putea fi acceptat..

— Nu ştiu.

Dacă ar fi minţit, ar fi acceptat inelul şi i-ar fi promis? Anna scoase un suspin lung.

— Deci ne trebuie timp pentru a fi siguri de sentimentele

noastre.

Ea îşi trecu braţul în jurul taliei lui.

— Dacă acceptam cadoul tău, ar fi fost din toată inima, aşa cum sunt eu, pentru totdeauna. Când voi purta acest diamant, va fi pentru totdeauna. Când vom avea certitudinea că-mi aparţine, îl voi purta.

— Foarte bine, am să-l păstrez.

Inelul se întoarse în buzunarul lui Daniel şi Anna se cuibări lângă el. Când ridică faţa spre el, o sărută cu pasiune, apoi se rostogoliră în iarbă, râzând.

Capitolul 11

Anna primi noutatea că trebuia să-l primească pe guvernator, cu destul calm. Părinţii ei şi bunicii ei primiseră la timpul lor pe oamenii cei mai celebri. Fusese învăţată să prepare un meniu impresionant, să comande vinurile potrivite cu felurile de mâncare. Pregătirile erau cele care o plictiseau şi faptul că Daniel nu-i ceruse părerea.

Întorcându-se de la spital, Anna îşi spunea că între cursurile pe care reîncepuse să le studieze în vederea începerii şcolii şi munca ei cotidiană, nu avea deloc timp să se gândească la a alege între scoicile Lockefelder şi cochiliile St. Jacques pentru antreuri. Pe de altă parte n-avea inima să-i refuze această plăcere lui Daniel. Şi era vorba de prima lor recepţie ca cuplu şi pentru el era foarte important. Ştia că el va fi foarte mândru s-o prezinte guvernatorului şi ea găsea asta înduioşător.

Trecuseră deja trei săptămâni de când se mutase la Daniel şi îndoielile pe care le avusese asupra acestui pas erau acum risipite. În unele momente totul i se părea clar; se va mărita cu

el, îi va purta copiii, va împărţi viaţa cu el clădindu-şi în acelaşi timp o carieră strălucită. Pe scurt, va fi împlinită. Atunci îşi aminti cât de puţin se interesa ei de munca ei şi faptul că refuza să abordeze cu ea ceea ce ţinea de afacerile lui. Nu vorbea niciodată de întoarcerea sa în Connecticut, nu făcea niciun plan. Era posibil ca două persoane să nu împartă ceea ce era cel mai important în existenţa lor? Scutură din cap intrând pe aleea care ducea la proprietate. Azi refuza să-şi pună genul ăsta de probleme.

Când intră în bucătărie, Sally se apleca asupra cuptorului pentru a băga ceva.

— Ţi s-a spus să-ţi menajezi mâna.

— S-a odihnit destul.

Fără să se întoarcă, Sally luă o ceaşcă.

— Azi aţi întârziat puţin.

— A fost un accident de maşină. Am rămas ca să susţin moralul câtorva persoane.

Sally turnă cafeaua.

— Presupun că aţi fi preferat să-i coaseţi şi să-i recoaseţi pe toţi cei răniţi.

Anna se aşeză cu un suspin.

— Da, e atât de greu să nu fii autorizat nici măcar să iei tensiunea unui bolnav.

— Nu mai aveţi mult de aşteptat.

— Nu încetez să-mi repet „numai un an”, dar sunt atât de nerăbdătoare.

— Lată un defect pe care îl aveţi în comun cu domnul Mac Gregor. A telefonat ca să vă prevină că va întârzia şi vă propune să cinaţi fără el, dar cred că am ghicit că i-ar plăcea să-l aşteptaţi.

— În cazul acesta vom avea răbdare. Te doare mâna?

— E puţin ţeapănă când mă trezesc, dar peste zi nici măcar nu mă gândesc la ea.

Întinse braţul, admirându-şi cicatricea.

— Latã o cusătură frumoasă. Nici eu n-o făceam mai bine. În definitiv a coase pielea nu ar trebui să fie mult mai complicat decât a cârpi o faţă de masă.

Anna izbucni în râs.

— Cele două tehnici au într-adevăr ceva în comun. Pentru că Daniel întârzie, poate ar fi momentul să pregătim lista invitaţilor şi meniul pentru săptămâna viitoare. Am câteva idei, dar dacă ai nişte specialităţi…

Se întrerupse şi inspiră aerul cu lăcomie.

— Sally, ce-ai pus în cuptor?

— O prăjitură cu piersici.

Se umflă în pene.

— O reţetă a bunicii.

— Oh…

Anna lăsă aroma s-o invadeze. Ce fericire, o asemenea prăjitură într-o seară de vară…

— La ce oră crezi că va sosi Daniel?

— Pe la 20:30.

Anna îşi consultă ceasul.

— Mă duc să caut un creion şi o hârtie, dar am impresia că munca ce ne-aşteaptă mă va solicita teribil. Cred că voi avea nevoie de o mică bucăţică pentru a mă remonta.

— O bucăţică de prăjitură cu piersici.

— De exemplu.

Când Daniel se întoarse acasă, o găsi pe Anna în bucătărie

împreună cu Sally, înconjurată de reţete. Pe masă se odihneau o sticlă cu vin alb şi două farfuri de desert goale.

— Cu riscul de a nu-l impresiona pe guvernator, refuz să servesc măruntaie după moda din Calev, declară Anna. Simpla idee de a mânca organe mă îmbolnăveşte.

— N-ai să ajungi niciodată să fii chirurg dacă eşti atât de dezgustată, replică Sally.

— Ceea ce privesc sau ating cu mâinile nu mă deranjează, dar ceea ce îmi coboară în stomac e altceva. Votez pentru cocoş în vin.

— Bună seara, doamnelor.

Anna ridică capul şi-i surâse lui Daniel.

— Vă las să apreciaţi voi dacă măruntaiele sau cocoşul îi vor conveni guvernatorului. Anna, mă scuzi pentru întârziere? Mă bucur că nu m-ai aşteptat cu cina.

Anna se apropie de el şi-l sărută afectuos.

— De care cină vorbeşti? Sally şi cu mine am gustat doar prăjitura cu piersici. Vrei puţină?

— Nu, mai târziu. Dar voi gusta din acel vin excelent. Mai întâi fac un duş.

— Urc cu tine.

Anna luă o hârtie.

— Am să-ţi citesc lista invitaţilor ca să-i poţi adăuga tu pe cei la care nu m-am gândit.

— Perfect. Sally, eşti liberă. O să mănânc mai târziu această prăjitură excelentă.

— Mulţumesc, domnule.

— Daniel, ai un aer obosit.

— Nu, nu mai mult ca de obicei.

Îşi petrecu un braţ pe sub al ei în timp ce urcau scara.

— Am avut câteva probleme cu un contract pe care mă pregăteam să-l semnez, dar cred că acum sunt hotărâţi.

— Nu vrei să-mi vorbeşti?

— Nu-mi place să tulbur pacea casei. Ştii, am petrecut după-amiaza cu tatăl tău.

Ea simţi o mică strângere de inimă.

— Cum se simte?

— Bine. M-a întrebat de tine.

— Asta îmi face plăcere.

Intrară în cameră şi Anna se aşeză cu coatele pe geam, deoarece căldura o incomoda puţin.

— Şi totuşi nu încetează să mă evite.

— Trebuie să te pui în locul lui, îşi face griji pentru fiica lui.

— Nu înţeleg de ce.

— Îşi va da seama de modul tău de viaţă când va asista la recepţia de săptămâna viitoare.

— Va veni?

— Fără nicio îndoială.

Ea scoase un suspin de uşurare.

— Presupun că ţie ţi-o datorez.

— Mi se pare că influenţa mamei tale este mai hotărâtoare decât a mea.

El îşi scoase vesta şi cravata şi le puse pe un scaun. Descheindu-şi cămaşa, simţi mirosul florilor de câmp puse într-o vază, pe noptieră. Importanţa acestor lucruri mici… Se duse spre Anna, o strânse lângă el şi o sărută pe păr.

— Ce înseamnă acest semn brusc de afecţiune? întrebă ea pentru a-l tachina.

El îşi scoase pantofii, termină cu dezbrăcatul şi se îndreptă spre baie.

Anna îi privi hainele împrăştiate în toată încăperea, cu o încruntare din sprâncene, dar îşi reţinu toate reproşurile ştiind că o femeie care ar aduna în urma lui lucrurile unui adult risca să aibă necazuri.

— L-am invitat pe avocatul şi pe doamna Steers, strigă Anna pentru a fi auzită.

Daniel făcu o asemenea descriere a avocatului că Anna se grăbi să-l plaseze departe de stăpânul casei.

— Myra şi Herbert, soţii Maloney şi Cook.

Îşi desfăcu primi trei nasturi de la corsaj, deoarece se înăbuşea.

— Soţii Donahue cu John Fitzsimmons pentru a o însoţi pe Cathleen.

Obosită, Anna clipi din pleoape.

— John care? urlă Daniel.

— Fitzsimmons… simmons. Fitzsimmons. La fel pe Cari Benson şi Judith Mann. Myra mi-a spus că sunt pe punctul de a se logodi.

— Ea e construită ca o… în fine, e foarte atrăgătoare, se corectă Daniel. Pe cine altcineva?

Anna înaintă până la baie, cu ochii strânşi.

— Construită precum ce? Nu ţi-ai terminat fraza.

Daniel surâse.

— Poftim?

Spre marea lui surprindere, Anna trase perdeaua de plastic.

— Anna, tu nu respecţi nimic.

— Aştept răspunsul tău despre Judith Mann.

— Am uitat. Dacă mai stai aici, o să te uzi.

— Ah, deci aşa?

Şi intră aşa îmbrăcată cum era sub duş.

— Anna! Eşti nebună. Ce faci?

Privi mătasea bluzei mulându-i-se pe sâni.

— Încerc să obţin un răspuns corect.

Scutură în direcţia lui o listă acum udă.

— Ce cunoşti tu exact din anatomia Judithei Mann?

— Numai ce poate distinge un bărbat care vede bine.

Prinse bărbia Annei cu două degete şi îşi cufundă privirea într-a ei.

— Acum că mă gândesc mai bine, văd ceva foarte interesant în ochii tăi frumoşi.

Ea se agăţă de umărul lui să nu cadă.

— Şi ce anume mă rog?

— Eşti beată, Anna Whitfield.

— Îţi interzic să mă insulţi, replică ea cu un aer demn, ceea ce în această împrejurare era mai cu- rând comic.

Daniel îşi ridică şuviţele ce-i cădeau pe frunte.

— Ai băut, se încăpăţână Daniel.

— Eşti ridicol.

— Eşti beată ca un tâmplar irlandez, şi de două ori mai frumoasă.

— Eu ţin foarte bine la vinul alb care nu m-a făcut să mă clatin toată viaţa. Încerci pur şi simplu să eviţi întrebarea.

— Ce întrebare?

Ea deschise gura şi o închise.

— Nu-mi amintesc. Daniel, ţi s-a spus vreodată că ai un corp magnific?

— Nu.

O atrase spre el şi începu s-o dezbrace.

— Ai pectoralii foarte dezvoltaţi, deltoizii sunt fermi şi bineînţeles, bicepşii sunt cu totul satisfăcători, nu prea umflaţi,

dar destul de duri. Asta indică nu numai forţă, ci şi oarecare disciplină… ceea ce e confirmat de abdomenul, plat şi suplu.

Daniel îşi reţinu răsuflarea.

— Spune-mi, Anna…

Se aplecă şi o sărută pe gât.

— Câţi muşchi există?

Ea îşi răsturnă capul, goală şi extrem de dezirabilă.

— Există şase sute de muşchi în corp, ataşaţi de două sute de oase care formează scheletul.

— Fascinant. Mă întreb câţi poţi repera pe mine.

— O să începem cu membrele inferioare. Ştii că admir mult mersul tău.

— Nu?

— Ba da. E arogant, dar puţin sacadat. Bineînţeles, se potriveşte personalităţii tale, dar şi muşchilor tăi antagonişti.

Se aplecă pentru a contura glezna.

— Vastiul, continuă ea, urcând în lungul coapsei.

— Ador lecţiile de anatomie.

— Şi gluteus maximus…

El închise robinetul şi luă un prosop.

— Care trebuie să fie destul de lung, altfel ai avea tendinţa să-ţi proiectezi bustul în faţă şi braţele în spate.

— Ce fericire că Dumnezeu m-a scutit de asta, declară el ştergând-o cu energie.

Apoi o duse în pat.

— Mă întreb dacă ai fost atent cu adevărat.

— Sigur, gluteus maximus…

Ea gemu cabrându-se spre el, dusă de valul dorinţei. Niciodată nu se va sătura de dragostea lui. Prizonieră a plăcerii, se scufundă curând în adâncul pasiunii.

— Eşti minunată, declară Daniel cu convingere, în timp ce Anna se studia în oglindă. Absolut răpitoare.

Complimentele îi făcură plăcere, deşi nu le acordase niciodată mare atenţie. Rochia de satin de mătase gri perlă îi lăsa umerii goi şi cădea în valuri de-a lungul corpului, până la glezne. Escarpenii decupaţi, ivoar şi colierul de perle îi completau toaleta.

— Îţi place ţinuta mea?

Numai privind-o i se tăia respiraţia. Avea ea dreptate când pretindea că el voia s-o arate prietenilor. Când un bărbat e îndrăgostit de o femeie atât de aleasă, doreşte să-şi împartă fericirea.

— Îmi place aşa de mult, că aş vrea ca recepţia să se fi terminat deja.

— În ce te priveşte, smoching-ul îţi vine foarte bine, pari un barbar elegant.

El îşi ridică sprâncenele.

— Barbar, într-adevăr?

— Întru totul, dar nu schimba nimic, asta îţi dă farmecul. Dacă sunt într-adevăr schimbări de făcut, nu trebuie căutate în această privinţă.

El îi sărută mâna.

— Din fericire, deoarece ar fi la fel de greu ca a te face pe tine să uiţi că eşti o „lady”… chiar după un exces de vin alb şi prăjitură cu piersici.

Ea încercă să pară jignită, dar sfârşi prin a izbucni în râs.

— N-ai să mă laşi să uit niciodată acest incident.

— Ah, asta nu, e una dintre serile cele mai memorabile din existenţa mea. Sunt nebun după tine, Anna.

— Perfect. Pretind să nu-ţi modifici niciodată sentimentele faţă de mine.

— Promit. Îmi face plăcere că porţi cameea.

O mângâie cu degetul.

— Înseamnă mult pentru mine.

— Atunci de ce ai refuzat inelul meu?

— Daniel…

— Îmi datorezi o compensaţie, continuă el scoţând o cutie din buzunar, pe care i-o întinse.

— Daniel, nu eşti obligat să-mi cumperi cadouri.

— O ştiu deja, dar asta îmi dă o mare satisfacţie. Fă-mi plăcerea, te rog.

Ridică capacul. În cutia roşie se odihneau câteva perle lăptoase şi diamante în formă de lacrimă care compuneau nişte cercei sublimi. Erau deosebit de frumoşi. Anna clătină din cap.

— Sunt sublimi. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Uşurat, Daniel luă delicat podoabele.

— Va trebui s-o complimentezi pe Myra, deoarece ei i-am cerut părerea. M-a sfătuit să fie ceva şi discret şi luminos… ca imaginea ta.

— Într-adevăr? murmură Anna emoţionată, în timp ce Daniel fixa preţioasele pietre.

— Lată.

Mulţumit de el, se dădu un pas înapoi.

— Acum sper că vor atrage atenţia bărbaţilor şi îi vor împiedica să-ţi privească prea mult decolteul.

— Înţeleg acum motivele tale ascunse.

— Un îndrăgostit se teme mereu să nu i se ivească un concurent.

— Eşti un prost.

Ea îi luă afectuos braţul.

— Ar trebui să coborâm. Invitaţii noştri pot sosi dintr-o clipă în alta şi McGee va face o mutră…

— M-ar mira; îţi este devotat şi face tot ce vrei tu.

Ea îi aruncă o privire fals inocentă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Îţi prepară „sconcs” în mijlocul săptămânii. Eu nu m-am bucurat niciodată de atâta consideraţie din partea lui.

— Eşti gelos… promite-mi să te porţi frumos cu avocatul, să nu-l fixezi cu un aer agresiv.

— N-am fixat pe nimeni cu un aer agresiv, minţi Daniel cu aplomb.

Cu aceste cuvinte o conduse în hol pentru a-i primi pe primii sosiţi. În mai puţin de douăzeci de minute, casa răsuna de conversaţii, de exclamaţii şi hohote de râs. Deşi Anna era perfect conştientă că perechea formată din ea şi Daniel alimenta o bună parte a discuţiilor, circula de la un grup la altul, liniştită şi atentă. Mama ei o prevenise că hotărârea ei risca să-i atragă duşmani, dar ei nu-i păsase.

Saluturile cu Louise Ditmeyer fuseseră puţin cam reci, dar ea nu le dăduse nicio atenţie. Mereu surprindea o privire neîncrezătoare şi întrebătoare, dar pretindea că nu le remarca.

Anna fu net cel mai necăjită de întrebarea nevinovată a guvernatorului care-i ceru părerea asupra noului proiect al lui Daniel privind industria textilă. Fu incapabilă să facă vreun comentariu inteligent, pentru că Daniel nu-i spusese niciodată nimic despre intenţiile lui privind investiţiile. Guvernatorul nu înceta cu elogiile pentru o antrepriză care va da de lucru la sute de persoane şi va aduce venituri importante statului. Anna îşi depăşi decepţia şi se grăbi să-i prezinte pe guvernator şi pe

soţia lui altui cuplu. Simţise o înţepătură de gelozie constatând că aceştia păreau foarte la curent cu proiectul, dar fu acaparată în curând de obligaţiile ei de gazdă şi uită rapid incidentul.

Când intrară părinţii ei, se simţi încordată pentru prima dată în acea seară.

— Sunt atât de fericită că ai venit, spuse ea înaintând spre tatăl său.

Se ridică pe vârful picioarelor pentru a-l săruta.

— Arăţi foarte bine.

El se exprimă cu oarecare rezervă care nu-i scăpă Annei.

— Bună seara, mamă.

Doamna Whitfield îşi trecu mâna prin părul fetei.

— Anna, eşti superbă… radiezi de fericire.

— Sunt foarte fericită. Vă caut ceva de băut.

— Nu, mulţumesc, draga mea, ne descurcăm şi singuri, iată-l pe Pat Donahue; du-te să-l primeşti.

— În cazul ăsta…

Anna se întoarse, dar tatăl ei o luă de mână.

— Anna…

Ezită şi simţi presiunea degetelor fiicei lui pe ale sale.

— Sunt fericit să te văd.

Ea era deplin mulţumită. Îi petrecu braţul pe după gât şi rămase aşa câteva secunde.

— Dacă trec pe la tine pe la birou zilele astea, o să vii să te plimbi cu mine?

— Numai dacă mă laşi să-ţi conduc maşina, glumi el.

Ea îi adresă un surâs radios.

— Am să mă mai gândesc.

El îi făcu cu ochiul şi o mângâie pe cap cu un gest familiar, apoi se îndepărtă. Atunci întâlni privirea lui Daniel.

— Acum eşti şi mai frumoasă, îi murmură el la ureche.

— Dar ce se întâmplă?

Myra se plantase în faţa lor cu un aer vindicativ.

— E o regulă ca gazdele acestui gen de recepţii să nu aibă un minut pentru ei, pentru a sta de vorbă. Daniel, cred că ar trebui să zbori în ajutorul dragului nostru guvernator care e acaparat de avocat, ceea ce ar putea să-i taie pofta de mâncare.

Daniel înjură cu voce scăzută.

— Înţeleg bine, replică Myra cu voce mieroasă. Anna, vino cu mine să-i reţinem atenţia dragei de Cathleen care e pe cale să-i exaspereze pe dragii de Maloney. Când o să-ţi vadă cerceii, va face o criză de ficat.

— Dragă Myra, şopti Anna ghidându-şi prietena printre invitaţi, ai tendinţa să uiţi atracţiile subtilităţii.

— Bineînţeles, dragă, dar asta nu se potriveşte tuturor. Acum întoarce-te puţin spre mine ca să faci cerceii să scânteieze… Ce mai faci, Cathleen? Ai o rochie încântătoare.

Cathleen se opri scurt, întrerupându-şi povestirea proiectelor ei pentru vacanţa de vară. Anna crezu că vede cum Maloneyii scot un suspin de uşurare.

— Mulţumesc, Myra. Presupun că ţi-am rămas datoare cu urările de fericire. Nu ne-am mai întâlnit de când ai fugit cu Herbert.

— Chiar aşa.

Myra bău un pahar cu whisky.

— Îmi imaginez că unele persoane asociază fuga cu răpirea, dar în ce mă priveşte am găsit asta puţin cam primitiv.

— Fiecare cu gustul lui, replică Myra, imperturbabilă, forţându-se să-şi amintească că asista la o recepţie a Annei.

— Da, bineînţeles, dar ce păcat că tu şi Herbert v-aţi

transformat în ermiţi, după ce ne-aţi privat de o nuntă mare.

— Suntem pe cale să ne redecorăm apartamentul şi pentru moment n-am primit decât câţiva intimi, sper că ne ierţi.

— Sunt convinsă că ai avut o vară foarte ocupată, Cathleen, interveni Anna ca să destindă atmosfera.

— N-am stat un minut.

Îi adresă Annei o privire glacială.

— Am petrecut două săptămâni pe malul mării şi când m-am întors am aflat că Myra şi Herbert s-au căsătorit şi că tu ţi-ai schimbat adresa. Trebuie să te felicit?

— Asta mi s-ar părea o reacţie excelentă. Ai un bronzaj magnific. Regret că nu m-am dus la plajă, n-am avut timp.

— Asta nu mă miră.

Nu reuşise să accepte faptul că Myra şi Anna acaparaseră doi dintre bărbaţii cei mai influenţi ai oraşului.

— Spune-mi, Anna, cum ar trebui să te prezint dacă se iveşte vreo ocazie? Sunt destul de naivă în astfel de lucruri.

— Ce importanţă are?

— Mă gândesc să dau în curând un mic dineu şi nu ştiu cum să concep invitaţia.

— Nu te nelinişti pentru atâta lucru.

— Din contră. Mi-e teamă să nu greşesc.

— Mă întristezi.

— În fond, e dificil să te adresezi politicos amantei lui Daniel Mac Gregor.

Cathleen scoase un strigăt, deoarece Myra îşi răsturnase paharul cu sherry pe rochia ei.

— Oh, sunt atât de stângace! zise Myra pe un ton uşor. Vino cu mine, Cathleen, să-ţi arăt unde e baia.

— Lasă-mă în pace, şuieră Cathleen printre dinţi.

— Cum vrei, dragă.

Cathleen dispăru într-un foşnet de jupoane, în timp ce cele două prietene izbucneau în râs.

Capitolul 12

Poate că dacă Daniel n-ar fi fost martor al incidentului cu Cathleen Donahue, n-ar fi reacţionat aşa. În timpul recepţiei reuşi să nu lase să se vadă nimic din mânia lui. Invitaţii părăsiră reşedinţa mulţumiţi şi bine hrăniţi, dar pe el îl rodea nerăbdarea şi închise uşurat uşa după ultimul invitat.

— Trebuie să vorbim, îi spuse el Annei înainte ca ea să aibă timp să respire puţin.

Deşi era obosită, ghicise supărarea lui Daniel după tonul vocii şi urcă imediat în camera lor.

— Ce se întâmplă? Te-a iritat ceva? întrebă ea aşezându-se pe braţul unui fotoliu, cu toate că de-abia aştepta să-şi scoată hainele şi să se culce. Ştiu că faci afaceri cu guvernatorul. V-aţi certat?

— Deloc.

El scoase o ţigară şi o aprinse.

— Viaţa mea particulară nu mă mulţumeşte deloc.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi nimic, altfel n-ai aduce atâtea obiecţii la o simplă căsătorie.

Annei îi fu greu să-şi controleze mânia.

— O uniune legală nu e niciodată simplă. E vorba de un pas foarte important şi pentru moment nu sunt gata să-l fac cu tine.

— Dacă vei fi vreodată.

Ea îşi înghiţi cu greu saliva.

— Într-adevăr.

Furia şi decepţia îl orbiră pe Daniel.

— Deci nu eşti în stare să-mi promiţi ceva?

— Îţi dau tot ce pot.

— Nu e de-ajuns.

— Îmi pare rău.

— Totuşi, nimic nu te opreşte în afară de încăpăţânarea ta.

— Dacă ar fi aşa, aş fi complet idioată.

Se ridică pentru a sta cu faţa spre el.

— Şi poate că într-adevăr sunt o imbecilă aşteptând ca tu să acorzi atâta respect ambiţiilor mele cât acord eu alor tale.

— Dar, ce naiba, ce are asta de-a face cu căsătoria?

— Are. Peste nouă luni voi avea diploma.

— O bucată de hârtie, urlă el scos din fire.

— Nu mai mult decât contractele tale, pe care nici nu te oboseşti să le discuţi cu mine. Aveam aerul că am căzut din nori când guvernatorul mi-a vorbit de acel proiect al uzinei textile. Fără îndoială, mă consideri prea proastă ca să mă ţii la curent cu munca ta.

— Nu m-am îndoit niciodată de inteligenţa ta, nu încerca să schimbi sensul conversaţiei.

— Contractele tale fac parte din viaţa ta şi medicina aparţine vieţii mele. Mi-am petrecut ani întregi luptându-mă pentru a fi recunoscută ca medic şi aş vrea ca tu să înţelegi asta.

Îşi strivi ţigara în scrumieră.

— Înţeleg că am obosit să fiu pe locul doi, după studiile tale blestemate.

— Nu ţi se poate spune nimic niciodată! Ce-i cu povestea asta cu competiţia?

— Atunci, pentru că eşti aşa deşteaptă, explică-mi despre ce e vorba.

— Despre respect, închipuie-ţi.

— Şi dragostea?

El aborda atât de rar acest subiect, că întrebarea îi sfărâmă inima. Lacrimi începură să-i alunece pe obraji.

— E un cuvânt în van dacă nu e însoţit de înţelegere. Eu îl refuz dacă vine din partea unui bărbat care nu e gata să mă accepte aşa cum sunt. Şi nu-l voi pronunţa în faţa cuiva care se încăpăţânează să nu împartă cu mine succesele şi înfrângerile lui.

Mândria lui Daniel era tot atât de puternică ca şi a ei.

— În acest caz, poate preferi să încetez să te iubesc? Am să mă străduiesc.

Apoi îi întoarse spatele şi ieşi din cameră. Câteva clipe mai târziu, Anna auzi trântindu-se uşa de la intrare. În loc să se lase să cadă pe pat şi să-şi plângă tot necazul, Anna se sculă şi începu să-şi împacheteze lucrurile.

Drumul care ducea în Connecticut fu lung şi solitar. Anna conduse toată noaptea. În zori se opri la un motel şi dormi până seara. Când se trezi, încercă să uite tot ce lăsase în urmă. Zilele următoare se lăsă absorbită de găsirea unui apartament în apropiere de campus. Camera ei de studentă nu i se mai potrivea; avea nevoie de singurătate.

Refuză să-şi instaleze telefon în locuinţa cea nouă, ca să reziste dorinţei de a-l suna pe Daniel. Când începură cursurile, se cufundă în muncă cu o uşurare disperată. Colegele observară o schimbare la ea. Anna cea prietenoasă şi liniştită era acum închisă într-o rezervă totală. Vorbea rar, şi asta doar

dacă-i adresai cuvântul. Prietenii care treceau seara pe lângă casa ei, vedeau arzând lumina. Opunea un „nu” politicos dar ferm la toate cererile de a primi pe cineva.

Zilele se succedau, plicticoase şi terne. În septembrie, oraşul ardea de culorile toamnei, dar Anna nu-i dădea nicio atenţie. Acum, dacă se oprea în faţa unui arbore, vedea imediat păduri, o faleză şi marea. În acele clipe se întreba dacă Daniel începuse să construiască castelul.

Ca să reziste cât mai bine, Anna evită chiar să ia legătura cu Myra, deşi prietena ei îi trimisese scrisori lungi, pline de solicitudine. Când sosi telegrama, Anna înţelese că nu putea să se ascundă la infinit. Spunea simplu:

„Dacă nu vrei să mă găseşti pe palierul tău peste douăzeci şi patru de ore, sună-mă. Myra.”

După-amiază, Anna se opri la un telefon al universităţii. Puse fisele, formă numărul şi aşteptă.

— Alo?

— Myra, dacă faci călătoria până aici, vei fi obligată să dormi pe paie. Nu am decât un pat de o persoană.

— Anna! Ce naiba, începusem să cred că te-ai înecat în Atlantic.

Anna auzi zgomotul scurt al unei brichete.

— Era mai uşor de crezut decât încăpăţânarea ta grosolană de a răspunde la misivele mele disperate.

— Scuză-mă, am fost foarte ocupată.

— Asta să le-o spui altora! Ştii că mi-am făcut griji?

— Nu trebuie, mă simt foarte bine.

— Bineînţeles.

— Nu, nu e adevărat, admise ea, pentru că lui Myra putea să-i spună. Dar lucrez la anatomie ca o nebună.

— Nu l-ai sunat pe Daniel?

— Nu, nu pot.

Închise ochi şi-şi apăsă fruntea pe geamul cabinei.

— Cum îi merge? L-ai văzut?

— În noaptea când ai plecat, şi-a pierdut complet capul. Ne-a trezit la două noaptea ca să ne întrebe unde ai plecat. Herbert a reuşit să-l calmeze. De atunci nu l-am întâlnit prea des, dar mi s-a spus că petrece mult timp la Hyannis Port ca să supravegheze lucrările.

— Ah, bine.

— Anna, ştii că Daniel a fost martor la mica noastră altercaţie cu Cathleen Donahue în ziua recepţiei?

— Nu, nu mi-a spus. Asta explică multe.

— L-a spus lui Herbert că dacă o întâlneşte pe stradă, îi va suci gâtul de găină. Eu am fost de acord, dar Herbert nu prea apreciază un asemenea gest. Pe scurt, Daniel şi-a pus în cap ideea că trebuie să te protejeze de asemenea insulte. E într-adevăr drăguţ, deşi eu apreciez că suntem destul de mari ca să avem grijă noi înşine de reputaţia noastră.

— Nu pot să mă mărit cu Daniel pentru motive atât de ridicole, murmură Anna.

— Exact, şi deşi dragul de Daniel a meritat ceea ce i s-a întâmplat, îţi pot spune că te iubeşte nebuneşte.

— Nu, numai o parte din mine. Scuză-mă că v-am amestecat în această poveste.

— Te rog… Tu ştii cât de mult ador să fiu implicată în afacerile altora. Anna, ai chef să vorbeşti? Vrei să vin?

— Nu, nu încă, dar sunt fericită că n-am răspuns la scrisorile tale; sunetul vocii tale m-a reconfortat.

— Atunci, dă-mi numărul tău, va fi mai puţin obositor

pentru mine să te sun.

— N-am telefon.

— Ce? Şi cum reuşeşti să supravieţuieşti?

Anna izbucni în râs.

— Aici duc o viaţă foarte primitivă. Ai fi şocată să-mi vezi apartamentul.

Se întrebă dacă Myra ar aprecia stilul ei de viaţă, aflând că-şi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezei în compania unei duzini de studenţi şi un cadavru.

— Ascultă, îţi promit să-ţi scriu o scrisoare lungă în seara asta şi te sun săptămâna viitoare.

— Perfect.

— Sărută-l pe Herbert din partea mea.

— N-am să uit, iar tu nu-ţi uita promisiunile.

— O jur.

Când închise, Anna se simţi mai bine pentru prima oară de săptămâni întregi. Îşi consultă ceasul; îi mai rămânea un sfert de oră până la cursul următor. De data asta, îşi va face timp ca să profite de soarele de toamnă. Afară, admiră simfonia culorilor pe care le ignorase în mod deliberat de la întoarcerea ei în Connecticut. Văzu studenţii lungiţi pe peluză, spitalul de cărămidă roşie de cealaltă parte a clădiri universităţii… şi *Jaguar*-ul albastru.

Câteva secunde, fu incapabilă să se mişte. I se părea că ieşise din spitalul din Boston şi că Daniel venise s-o caute. Degetele i se crispară pe cărţi. Desigur, Daniel nu era singurul care poseda o asemenea maşină pe coasta de est. Se îndepărtă în direcţia opusă. Câteva secunde mai târziu, se întoarse şi se apropie de maşină ca s-o examineze mai de-aproape.

— Pot să te duc undeva?

Auzind sunetul vocii lui, bătăile inimii i se accelerară. Neliniştea şi plăcerea se amestecau în mintea ei.

— Daniel, ce faci aici?

Ca şi când nu ştia.

— Te aşteptam.

Coborî din *Jaguar* şi îşi păstră mâinile în buzunare ca să se împiedice s-o ia în braţe.

— La ce oră ţi se termină cursul?

Ea uitase complet în ce zi erau şi se concentră pentru a răspunde.

— Peste o oră.

— Foarte bine, am să trec să te iau.

Ea îl privi deschizând portiera şi înainte de a avea timp să gândească, se trezi aşezată lângă el.

— Ce faci?

— Vin cu tine.

— Şi lecţia ta?

— Am să împrumut notiţele de la cineva.

— Nu-ţi stă în fire să lipseşti fără un motiv serios.

Ea îi aruncă o privire agasată.

— Apartamentul meu nu e departe; putem merge să bem o cafea. Întorci la stânga şi după imobil…

— Ştiu unde este.

Nu adăugă că îi ştia adresa încă de când cerneala abia se usca pe contractul de închiriere.

— Nu mă aşteptam să mă vizitezi, începu ea în timp ce urcau treptele ce duceau la studioul ei.

— Te-aş fi putut anunţa dacă ţi-ai fi instalat telefon.

Când intrară, Anna realiză cât de mic era apartamentul ei. Daniel înaintă spre ea.

— Aşează-te, zise ea arătându-i divanul.

Apoi fugi la bucătărie. El o urmă.

— Cafeaua va fi gata într-un minut, spuse ea pentru a rupe tăcerea. N-am nimic altceva să-ţi ofer, trăiesc destul de spartan.

Era nervoasă. El remarcă cum îi tremură mâinile uşor când le întinse spre ceşti. Luă un scaun şi se aşeză.

— Nu arăţi bine, Anna.

— N-am stat deloc la soare; sunt foarte ocupată acum, la începutul anului.

— Şi weekend-urile?

— Mă duc la spital.

— Dacă erai medic îţi puneai un autodiagnostic de surmenaj.

— Încă nu sunt. Am vorbit cu Myra la telefon şi mi-a spus că ai început lucrările la castelul de la Hyannis Port.

— Este exact.

Supraveghease fundaţia şi asta nu-i produsese nicio plăcere, nicio emoţie.

— Vara viitoare o aripă va fi deja locuibilă.

— Eşti mulţumit?

Cafeaua avea gust de cenuşă şi ea puse ceaşca jos.

— Am planurile în maşină! Ai putea să arunci o privire.

El văzu surpriza din privirea ei şi se consideră în sinea lui un imbecil.

— Da, bineînţeles, cu multă plăcere.

El inspiră profund.

— Mă gândeam să cumpăr aici în oraş birouri care peste cinci ani îşi vor dubla valoarea.

El lăsă să cadă o bucăţică de zahăr în lichidul fierbinte.

— Am probleme cu uzina de textile. Tatăl tău încearcă să găsească o soluţie pentru a o face să înceapă să lucreze la primăvară.

— De ce îmi povesteşti toate astea?

El rămase nemişcat timp de o secundă.

— Unui bărbat nu-i place să recunoască că s-a înşelat, Anna, şi pentru că n-am recunoscut-o, ai plecat.

Era foarte emoţionată şi îşi drese vocea ca să-şi regăsească graiul.

— Am fugit pentru că m-am temut, de tine şi de mine.

— Nu mi-a trecut niciodată prin gând că pe tine te interesează uzinele şi taxele mele bancare.

Vru să se ridice, apoi se răzgândi.

— Vrei mereu să dai, dar refuzi să împărţi. N-ai discutat niciodată cu mine proiectul de la Hyannis Port, nu mi-ai cerut nimic: nici părerea, nici vreo sugestie.

— E adevărat, şi când m-am dus să supraveghez muncitorii, m-am simţit total inutil. Dar şi acolo am crezut că nu considerai că te priveşte.

— E adevărat că nu sunt prea forte în comunicări… idioate! Totuşi, o parte din mine dorea mai mult ca orice pe lume să împartă această casă cu tine.

— Doar o parte…

— M-a reţinut jumătatea din mine pe care tu nu o accepţi. Ştii că tu nu mi-ai pus niciodată vreo întrebare despre munca mea ia spital sau despre viitoarea mea meserie?

Se ridică şi se duse lângă ea, la geam.

— Un bărbat nu se interesează de amantul femei pe care o iubeşte.

— Daniel…

— Ştiu că nu sunt rezonabil. Ţi-aş cădea la picioare dacă trebuie, dar nu reuşesc să accept anumite lucruri.

— Foarte bine. Atunci să spunem că anumite femei îşi pot împărţi dragostea şi nu sunt nefericite din cauza asta.

— E o viaţă dificilă.

— Nu, dacă toată lumea este de acord.

— Anna… în unele momente am realizat totuşi că aveai o misiune. Când m-ai părăsit am fost obligat să mă gândesc. Mi-am amintit-o pe doamna Higgs, pe Sally care mi-a spus că tu ai salvat-o… De ce vrei tu să fii chirurg? Am nevoie să înţeleg.

Ea ezită, înspăimântată că el îşi bătea joc de ea.

— Am acest vis de mult timp, începu ea cu o voce calmă, vreau să-l realizez.

El o studie în tăcere, apoi se apropie de ea.

— Şi eu la fel, am un vis, şopti el, crezi că e destul loc pentru amândoi aici?

Ea i se aruncă în braţe.

— Divanul este cam mic.

— N-are nicio importanţă. Mi-ai lipsit, Anna, n-am să te mai las să pleci niciodată.

— Eu n-am să mai stau fără tine; am lucrat ca o nebună, dar şi asta şi-a pierdut tot sensul.

— Foarte bine, ai să cumperi un pat mai mare şi ai să instalezi trei telefoane.

Ea izbucni în râs, apoi buzele lor se întâlniră.

— Te iubesc, îi şopti ea la ureche.

— Nu mi-ai spus-o niciodată.

— Eram speriată. Mă temeam să nu-mi foloseşti sentimentele pentru a-ţi atinge scopurile.

— Şi acum?

— Restul n-are importanţă, atunci când nu eşti cu mine.

— Tu eşti răspunsul meu, Anna, şi vreau să fiu şi eu al tău.

— Eşti, Daniel, dar mă tem că nu-ţi dau ce aştepţi.

— Doream o soţie care să mă aştepte seara acasă, care să pună flori în vaze şi perdele de dantelă la ferestre, care să fie mereu mulţumită cu ceea ce îi ofer.

— Şi acum?

— O soţie de genul ăsta m-ar plictisi de moarte la capătul a două săptămâni.

— Eşti sigur?

— Sigur. O să ne căsătorim, Anna, a doua zi după ce-ţi vei obţine diploma. N-o să rămâi mult timp doctor Whitfield.

— Daniel…

— Numai douăzeci şi patru de ore. Apoi vei fi doctor Mac Gregor.

— Eşti într-adevăr serios?

— Vreau să împart visul tău, Anna, şi mi-ar plăcea ca tu să participi la al meu.

— Nu-ţi va fi uşor. Când voi fi internă, voi avea un program înspăimântător.

— Peste douăzeci de ani vom privi în urmă şi ne vom întreba cum de-am reuşit să traversăm toate aceste încercări.

El îi luă mâinile într-ale sale.

— Îţi cer să te căsătoreşti cu mine, pentru că te iubesc exact aşa cum eşti.

Ea făcu o pauză lungă pentru a-i studia faţa. Nu mai putea da înapoi.

— Mai ai inelul?

El îl scoase din buzunar şi când începu să i-l strecoare în

deget, ea îi strânse mâna.

— Daniel, îţi promit să fac ce pot mai bine. Diamantul strălucea acum pe inelarul Annei.

— Asta îmi va fi de-ajuns.

Epilog

Anna încercase să doarmă într-un fotoliu, lângă patul lui Daniel, refuzând salteaua care i se adusese. El vorbea în somn şi când îşi auzi numele, ea încercă să-l calmeze. Lipsi câteva minute ca s-o viziteze pe Shelby, apoi îşi reluă locul.

Când luna începu să pălească, ea îşi puse capul lângă mâna lui Daniel. Când se trezi, el deschise ochii şi o privi. Ea dormea uşor. Timp de câteva secunde, fu dezorientat, apoi îşi aminti cu o claritate perfectă accidentul, văzu perfuziile, tuburile şi diferitele aparate care-l înconjurau. Îşi amintea acum de Anna stând aplecată asupra lui, de teama pe care o citise în ochii ei înainte de a se afunda în inconştienţă, de teroarea pe care o simţise fiind departe de ea.

Părea epuizată, cât despre el, durerea îl făcu deplin conştient. Încercă să se aşeze, dar renunţă repede. Atinse obrazul Annei.

— Daniel…

Degetele lor se încrucişară. În câteva secunde, el citi uşurarea, suferinţa, oboseala şi forţa pe faţa soţiei lui. Ea se abţinu cu greu să pună capul pe pieptul lui şi să plângă amar.

— Mă recunoşti?

Vocea era la fel de proaspătă şi liniştită ca în prima zi când o întâlnise. El ridică sprâncenele cu un aer ironic.

— Uiţi că noi am trăit împreună timp de patruzeci de ani?

— Nu sunt în pericol să uit, murmură ea înainte de a-şi apăsa buzele pe ale lui.

— Ţi-ar fi mai bine dacă te-ai urca în pat cu mine.

— Mai târziu, promise ea, după care îi ridică pleoapele pentru a-i studia pupilele.

— Încetează să mă tulburi, vreau un doctor adevărat.

El reuşi să surâdă. Ea apăsă pe un buton de lângă pat.

— Vederea ţi-e tulbure?

— Eşti la fel de drăguţă ca în prima seară când am valsat împreună.

— Mă nelinişteşti!

Se întoarse spre infirmiera care intrase.

— Cheamă-l pe doctor Feldstein. Domnul Mac Gregor s-a trezit şi pretinde un medic adevărat.

— Bine, doamnă doctor Mac Gregor.

— Ador când te cheamă cu titlul tău, murmură Daniel. Şi acum, dacă am face inventarul dezastrelor?

— Ai trei coaste rupte şi…

— Şi maşina?

Anna încrucişă braţele, cu maxilarele crispate.

— N-ai să te schimbi niciodată. Mă tot întreb de ce mi-am făcut sânge rău. Regret că i-am anunţat pe copii.

— Sunt aici? întrebă Daniel cu ochii strălucitori.

Era pe deplin liniştită de reacţia lui, dar se prefăcu indiferentă.

— Da, au sosit, trebuie să mă scuz faţă de ei.

— Au venit?

— Bineînţeles.

— Atunci să intre.

— L-am trimis acasă.

— Cum, n-au rămas? Şi-au lăsat tatăl pe patul de suferinţă, de moarte, şi au plecat să bea un scotch?

Mi-e teamă că aceşti copii n-au inimă, Daniel, seamănă cu tatăl lor. Iată-l pe doctor Feldstein.

Îl bătu uşor pe mână.

— Vă las singuri, o să-mi povesteşti tu.

— Anna?

— Da.

— Nu pleca pentru mult timp.

— Mi s-a întâmplat vreodată?

Părăsi clădirea urgenţei, îndreptându-se spre biroul ei. Închise uşa cu cheia şi-şi oferi luxul să hohotească timp de douăzeci de minute. Apoi îşi clăti faţa şi ridică receptorul.

— Alo?

— Câine?

— Mamă! Voiam să sunăm. Ce se…

— Tatăl tău insistă să te vadă, se plânge că sigur i-ai băut scotch-ul.

Câine înjură, cuprins de emoţie.

— Linişteşte-l şi spune-i că nici măcar n-am gustat. Cum te simţi tu?

— În plină formă. Cere-i Renei să-mi trimită haine curate.

— Vom fi la spital în jumătate de oră.

— E o ruşine ca un om să fie obligat să intre în agonie pentru ca să-l viziteze copiii lui.

Sprijinit de o grămadă de perne, Daniel îşi primea curtea.

— Faci o întreagă istorie pentru două-trei coaste rupte, lansă Serena cu un ton uşor.

— Ah! Mi-ar plăcea să-i spui asta chirurgului care mi-a pus

acest tub în piept. Şi nici măcar nu mi-ai adus nepoţelul.

Se întoarse spre Câine.

— Şi tu, unde-i nepoţica mea? Când îi voi revedea vor fi la universitate. Nici nu vor şti cine sunt.

— Îţi arătăm fotografia Laurei în fiecare săptămână, declară Câine cu un mare calm, nu-i aşa, dragă?

Diana aprobă. Daniel se întoarse cu un mormăit spre Gennie şi Grant.

— Presupun că sora ta are o scuză pentru a nu se fi deplasat. E normal ca Allan să fi rămas cu ea; în fond, va naşte abia peste două săptămâni. Gennie, tu pari în plină formă; sarcina le stă bine femeilor.

— Dacă vrei… în două luni, nici n-am să mai pot să ating şevaletul.

— Sper să fii pe picioare la primăvară, lansă Grant. Te-am ales ca naş pentru copil.

— Cum?…

Daniel radia.

— E un lucru trist pentru un Mac Gregor să fie naş pentru un Campbell. Dar o s-o fac pentru voi, declară pe un ton fals dezgustat.

Aruncă o privire satisfăcută asupra clanului.

— Nu există remediu mai bun pentru om, ca familia.

— În acest caz, va trebui s-o mai mărim puţin, zise Anna făcând semn din cap infirmierei care se oprise în prag.

Allan intră în încăpere împingând-o pe Shelby care era aşezată într-un fotoliu rulant.

— Ce vrea să însemne asta? exclamă Daniel care se ridică în pat în ciuda protestelor Annei.

— Asta, începu Shelby descoperind povara pe care o ţinea

în braţe, este Daniel Campbell Mac Gregor. E în vârstă de opt ore şi douăzeci de minute şi doreşte să-i cunoască pe bunicul său.

Alan luă bebeluşul în braţe şi i-l duse lui Daniel, care avea lacrimi în ochi.

— Un nepot, Anna, are nasul meu, priveşte, mi-a surâs şi să nu-mi povesteşti mie istorii, ştiu să recunosc un surâs când văd unul.

Shelby luă mâna socrului său.

— Ai face mai bine să accepţi că este pe jumătate Campbell, Mac Gregor.

Ea îşi ridică bărbia.

— Şi e vorba, cu certitudine, de cea mai bună parte.

Daniel izbucni în râs.

— Iată un temperament scoţian în care nu mă recunosc.

Câteva secunde, trei generaţii de Mac Gregor se contemplară cu satisfacţie.

Sfârşit